

ஆகஸ்ட் 2021

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

255

மாத்தளையின் ஜீவநதி
கார்த்திகைகள்

விலை :
ரூபா 100/=

பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறவது ஞானம் !

ஈழத்துச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் மாபெரும் இலக்கியப் போட்டிகள்!

ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் **தி. ஞானசேகரனின்**
80^{ஆவது} அகவையை முன்னிட்டு ஞானம் சஞ்சிகை
நடத்தும் **மாபெரும் இலக்கியப் போட்டிகள்**

பரிசுத் தொகை
ரூபாய் 300,000/=

2000^{ஆம்} ஆண்டு முதல் 2021^{ஆம்} ஆண்டு பெப்ரவரிவரை வெளிவந்த

சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகளுக்கான பரிசுப் போட்டிகள் ஆறு பிரிவுகளில் நடைபெறுகின்றன.

- (01) **முதற் பீர்வு** : **நாவல் - குறுநாவல்** - நாவல், குறுநாவல், குறுநாவல் தொகுப்பு.
- (02) **இரண்டாம் பீர்வு** : **சிறுகதை** - குறைந்தது 9 சிறுகதைகள் உள்ளடங்கிய சிறுகதைத் தொகுப்பு.
- (03) **மூன்றாம் பீர்வு** : **கவிதை** - கவிதைத் தொகுப்பு - மரபுக் கவிதை, புதுக்கவிதை, காவியம்.
- (04) **நான்காம் பீர்வு** : **கட்டுரை** - பொருட்பரப்பு எதுவாகவும் இருக்கலாம்.
- (05) **ஐந்தாம் பீர்வு** : **ஈழத்துப் பழந்தமிழ் ஆய்வு** - பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கு உரியது.
- (06) **ஆறாம் பீர்வு** : **ஈழத்துச் சிற்றிதழ்**.

போட்டிகளுக்கான விதமுறைகள் :

ஈழத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர்கள் எவரும் இப்போட்டிகளில் பங்கு பற்றலாம். ஒருவர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிரிவுப் போட்டிகளில் கலந்துகொள்ளலாம். ஆனால் ஒருபிரிவுக்கு ஒரு படைப்பை மாத்திரமே சமர்ப்பிக்க முடியும். போட்டி **முடிவுத் திகதி 31-08-2021**. அதன் பின்னர் வந்துசேரும் படைப்புகள் போட்டிக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படமாட்டாது. ஞானம் ஆசிரியர் குழுமத்துடன் போட்டி தொடர்பான கடிதம், தொலைபேசித் தொடர்புகள் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஞானம் பதிப்பகத்தில் வெளிவந்த நூல்கள் இப்போட்டிக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது. அனுப்பவேண்டிய முகவரி - Editor, Gnanam, 3-B, 46th Lane, Colombo 06, Sri Lanka என்ற முகவரிக்கு பதிவுத்தபாலில் அனுப்பப்பட வேண்டும். தபால் மேலுறையின் இடதுபக்க மூலையில் பங்குபற்றும் போட்டிப் பிரிவின் பெயர் குறிப்பிடப்படவேண்டும். நடுவர் குழுவின் முடிவே இறுதியானது.

பீர்வு 1 - 4 மூலதக விதமுறைகள் :

ஆகக் குறைந்தது 80 பக்கங்கள் கொண்ட நூல்களாக இருத்தல் வேண்டும். நூலின் இரண்டு பிரதிகள் அனுப்பப்படல் வேண்டும். போட்டியாளர்கள் தமது இலக்கிய முயற்சிகள் உள்ளடங்கிய தம்மைப்பற்றிய சிறுகுறிப்பு ஒன்றினையும் அவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களின் பட்டியலையும் வேறாக இணைத்தல் வேண்டும்.

பீர்வு 5 மூலதக விதமுறைகள் :

தற்போது பல்கலைக்கழகத்தில் பயிலும் மாணவர்கள் மட்டுமே இப்போட்டியில் கலந்து கொள்ளலாம். இப்போட்டிக்கென எழுதப்பெற்ற ஈழத்துப் பழந்தமிழ் இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மாத்திரமே போட்டியில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். பட்டப்படிப்புக்கு சமர்ப்பித்த ஆய்வுகளையோ அதன் பகுதிகளையோ அனுப்பமுடியாது. ஆய்வுக்கட்டுரைகள் ஆகக் குறைந்தது A4 தாளின் 40 பக்கங்களில் தட்டச்சு செய்து 2 பிரதிகளை அனுப்புவதல்வேண்டும். அனுப்பப்படும் ஆய்வு அவரால் எழுதப்பட்டது என்பதற்கான பல்கலைக்கழக துறைத்தலைவரின் உறுதிக் கடிதமும் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.

பீர்வு 6 மூலதக விதமுறைகள் :

போட்டியில் பங்குபற்றும் சிற்றிதழின் ஆசிரியர் ஈழத்தில் பிறந்தவராக இருத்தல் வேண்டும் (1) சிற்றிதழ் பற்றிய சிறுகுறிப்பு (2) இதுவரை காலமும் வெளிவந்த இதழ்களின் அட்டைப்படம், பொருளடக்கம், ஆசிரியத் தலையங்கம் ஆகியவற்றின் போட்டோ பிரதிகள் (3) வெவ்வேறு காலங்களில் வெளிவந்த 10 இதழ்களின் இரண்டு பிரதிகள் ஆகியவற்றை இணைத்தல் வேண்டும்.

ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் வெவ்வேறாக பரிசுத் தொகைகளும் பரிசுச் சான்றிதழ்களும் வழங்கப்படும்.

முதற்பரிசு ரூபா 25,000/=

இரண்டாம் பரிசு ரூபா 15,000/=

மூன்றாம் பரிசு ரூபா 10,000/=

- ஞானம் நர்வாக ஆசிரியர்

ஒளி: 22
கடர்: 03
255

பகிர்வின் மூலம் வீரவும் ஜெழும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கையோல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மீமவமாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரல்லைம்
விழ்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலசீசந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம்.ஞானம்.இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றுக்கூடியதாக
அனுப்பதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயின் சந்தா : ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்
Australia (AU\$) 50
Europe (€) 40
India (Indian Rs.) 1250
Malaysia (RM) 100
Canada (\$) 50
UK (£) 40
Singapore (Sin. \$) 50
Other (US \$) 50

- ☉ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களின் பொறுப்பானவர்கள்.
- ☉ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் நமது சொந்
தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
- ☉ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
- ☉ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

☉ கவிதைகள்	
ஜோன்குரோவ் ரன்ஸம் / மானல்லை எம்.எம் மன்ஸூர்	06
கவிஞர் த. ரூபன்	10
பொன் புத்திசிகாமணி (யேர்மனி)	13
காமனி ஜெயசேகர / சோ.ப	19
யாழ் அஸீம்	25
ஷெல்லிதாசன்	40
புலோலியூர் வேல்நந்தன்	42
☉ சிறுகதைகள்	
தாட்சாயணி	07
முஸ்லீன்	14
பொ. கருணாகரமூர்த்தி (பெர்லின்)	26
சூசை எட்வேட்	32
மதிவதனி (சுவிஸ்)	43
☉ கட்டுரைகள்	
மு. நித்தியானந்தன்	03
பேராசிரியர் செ. யோகராசா	12
ஏலையா க. முருகதாசன் (யேர்மனி)	20
செங்கதிரோன்	29
கோ. குகன்	39
தி. ஞானசேகரன்	46
☉ பத்தி	
பேராசிரியர் துரை மனோகரன்	52
☉ சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்	
கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை	54
☉ வாசகர் பேசுகிறார்	55

ஆசிரியர் பக்கம்

கோவிட் நான்காவது அலை ஆரம்பித்துள்ளதா?

நாட்டில் கடந்த சில நாட்களாக கொரோனா தொற்றுக்குள்ளாகும் நோயாளர்களின் எண்ணிக்கையில் சூதியான அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளதை அறியமுடிகிறது. மரணங்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. இது மிகவும் ஆபத்தான நிலைமையாகும். இந்த அதிகரிப்புக்கான காரணம் டெல்ரா திரிபு கைவரலாக இருக்கலாம் என சுகாதார அதிகாரிகள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துள்ளனர். தொற்றுள்ளவர்களில் 15 வீதமானோருக்கு தொற்றியிருப்பது கோவிட்-19 பரவலில் உச்சக்கட்ட கைவரலான டெல்ரா கைவரல் என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது.

தற்போது நாளொன்றுக்கு 50க்கும் அதிகமான மரணங்கள் இடம்பெறுகின்றன. இந்நிலையில் அடுத்தவரும் மாதங்களில் 4000 முதல் 4500 வரையிலானோர் உயிரிழக்கும் நிலைமை ஏற்படலாம் என எதிர்வு கூறப்படுகிறது. கைவரல் தொற்று அதிகரிக்கும்வேளை இந்த நோயாளர்களைப் பராமரிப்பதற்கான மருத்துவமனைகளின் திறன் குறைந்து விட்டதாக வைத்திய அதிகாரிகள் கூறுகின்றனர். பெரும்பாலான நோயாளிகளிடம் தொற்றிற்கான கடுமையான அறிகுறிகளைக் காணமுடிகிறதென்றும் அதிகரித்துவரும் தொற்றுக்களின் எண்ணிக்கையுடன் 50 வீதமானோருக்கு ஓட்சிசன் தேவையும் அதிகரித்துள்ளதாகவும் தெரிவித்துள்ளனர். ஓட்சிசன் தேவைப்படும் தொற்றாளர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பது ஒரு அபாயகரமான நிலைமையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இந்நிலையில், நாட்டை மீண்டும் முடக்கி கடுமையான வழிமுறைகளைப் பிறப்பிக்கவேண்டிய நிலைமையொன்று ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புகள் உள்ளன. நாட்டை முடக்காமல் மக்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்படாதவாறு எவ்வாறு தொற்றுப் பரவாமல் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க முடியும் என்பது தொடர்பாக ஆராய்ந்து அரசாங்கம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். தொடர்ச்சியாக நாடு முடக்கப்படும் பட்சத்தில் அது பொருளாதார ரீதியான பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். குறைந்த வருமானம் உள்ளோர் பெரிதும் பாதிக்கப்படுவர். அதேபோன்று நாட்டின் உற்பத்தியும் பாதிக்கப்படும். அத்துடன் இறக்குமதியும் பாதிக்கப்படும் சாத்தியம் இருப்பதால் பொருட்களுக்கான பற்றாக்குறையும் ஏற்படும். எனவே உடனடியாக நாட்டை முடக்கிவிட முடியாத கூழ்நிலையிலேயே அரசாங்கம் உள்ளது.

தடுப்பூசி ஏற்றுவதன் மூலமாக நிலைமைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியுமென சுகாதாரப் பணியகமும் அரசு தரப்பினரும் தெரிவித்து வருகின்றனர். கோவிட் தொற்றாளர்கள் மற்றும் தொற்றுக்குள்ளாகி உயிரிழந்தவர்களில் 95 சதவீதமானோர் தடுப்பூசியைப் பெற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் என்று மதிப்பீடுகளில் தெரியவந்துள்ளது. தடுப்பூசி போட்டவர்களுக்கு கோவிட் தொற்றுக்கான அறிகுறிகள் குறைவு என்றும் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

அத்தோடு எதிர்காலத்தில் அரசு மற்றும் பொது இடங்களுக்குச் செல்பவர்கள் தடுப்பூசியைப் பெற்றுக் கொண்ட அடையாள அட்டையை தம்வசம் வைத்திருப்பதை கட்டாயப்படுத்துவது தொடர்பிலும் அவதானம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. தடுப்பூசி ஏற்றும்த வேலைத்திட்டம் வேகமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகின்றது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. தடுப்பூசிகள் ஏற்றிக்கொள்வது முக்கியமானதாகும். ஆனால் அதுமட்டுமே தீர்வு அல்ல. அது தற்காலிகத் தீர்வாகும். தடுப்பூசியை ஏற்றிக் கொண்டால் மாத்திரம் ஒருவர் அச்சுறுத்தல் நிலையிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டதாகக் கருதமுடியாது. இரண்டு தடுப்பூசிகளை ஏற்றிக் கொண்டாலும் சுகாதார வழிமுறைகளைப் பின்பற்றாவிட்டால் கைவரல் தாக்கத்திற்கு முகம் கொடுக்க நேரிடும். சுகாதார வழிமுறைகளைப் பேணுதல் மிக முக்கியமானதாகும். அநாவசியமாக வீட்டுக்கு வெளியே செல்லாதிருத்தல், அடிக்கடி கைகளை சவர்க்காரம் போட்டுக் கழுவுதல், முகக் கவசம் அணிதல், சமூக இடைவெளிகளைப் பேணுதல் போன்ற வழிமுறைகளைப் பேணி நம்மையும் காத்து நாட்டையும் காப்போம்.

மாத்தளையின் ஜீவநதி: கார்த்திகேசு

சான்றிதழ்
சுருதி

மலையகத்தில் தாங்கள் பிறந்த மண்ணை நெஞ்சுயர்த்தி, பெருமிதத்தோடு பிரகடனப் படுத்தும் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களில் பலர் மாத்தளையின் அசல்மைந்தர்கள். தங்களுக்கு ஸ்நானப்பிராப்திகூட இல்லாத ஏரியாக் களின் பெயர்களை முன்னொட்டாக வைத்து, கேகாலை கொட்டாப்புளி, பொல்காவலை சிதம்பரநாதன் என்னும்புனைபெயர்களில் உலாவும் போலிகளைப் பார்க்கும் போதுதான், அசல்களின் பெருமிதம் தெரிகிறது. மலையகத்தின் அசல் மைந்தன் என்றதும் இத்தகைய போலிகள் “அசல் மைந்தன்” என்பதை மேற்கோளுக்குள் போடும்போது, அது இவர்களை எப்படிப் பாதிக்கிறது என்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. சிலர் இறந்த பிறகு தான், இவர்கள் எங்கே பிறந்தார்கள்? எங்கே படித்தார்கள்? என்பதைத் தேடி ஆராய வேண்டியிருக்கிறது.

விஜய கல்லூரியில், கிறிஸ்தவ தேவாலயக் கல்லூரியில், மாத்தளை புனித தோமையர் கல்லூரியில், மாத்தளை பாக்கிய வித்தியாலயத்தில் மாத்தளை கார்த்திகேசு மேடையேற்றிய நாடகங்களின் பட்டியலை, மாத்தளையில் அரங்க ஆர்வம் கொண்ட யாரிடம் கேட்டாலும் ஒப்புவிப்பார்கள்.

மாத்தளையில் தமிழ் மாணவர் சார்ந்த கலைவிழாக்களா? தமிழ்த்தினப் போட்டிகளா? நாடக மேடையேற்றங்களா? எதுவென்றாலும் முன்னணியில் நின்று உழைப்பை நல்கும் பெரிய மனம் அவரிடம் இருந்திருக்கிறது. மாத்தளை இளைஞர் மன்றம், வள்ளுவர் மன்றம் போன்ற அமைப்புகளை ஆரம்பித்து, மாத்தளையில் சமூக, இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்கு உந்துவிசையாக இருந்தவர் கார்த்திகேசு. தமிழகத்திலிருந்தும், வெளி மாவட்டங்களிலிருந்தும் பேச்சாளர்களை மாத்தளைக்கு

மு.ர்த்தியானந்தன்

அழைத்து, சொற் பொழிவுகளை நடத்தும் பெரு முயற்சி களை அசராமல் செய்தவர் இவர். அறுபது களில் துடிப்புமிக்க இளைஞர்கள் தத்தம் தோட்டங்களில் மன்றங்களை அமைத்து, நூல்கங்களை நிறுவி, கலைவிழாக்களை நடத்தி, நாடகங்களை மேடையேற்றி, சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தி, பத்திரிகைகளை வெளியிட்டு ஆத்மார்த்தமாக உழைத்தார்கள். அத்தகைய அர்ப்பணிப்பு கொண்ட பேரணியின் முக்கிய கண்ணி மாத்தளை கார்த்திகேசு.

அரங்க ஈடுபாடு என்பது ஒரு கலைஞனை மக்கள் மத்தியில் துரித கதியில் கொண்டு போய் சேர்த்துவிடுகிறது. மாத்தளை மக்கள் மனதில் நிரந்தரமாக வாழும் கலைஞன் கார்த்திகேசு. மாத்தளை ஆலயப்பணிகளில் அவர் காட்டிய ஈடுபாடு அவரின்மீது மக்களின் கண்ணியத்தையும் கௌரவத்தையும் தேடிக்கொடுத்தது. தனிப்பட்ட வாழ்விலும் பொது வாழ்விலும் கறைபடியாத கண்ணியவான் அவர்.

மாத்தளை கார்த்திகேசு கொழும்பு நோக்கி நகர்ந்தபோதும், அவர் கலைமீது கொண்டிருந்த நாட்டம் குறைந்துபோகவில்லை. கொழும்பில் கவின்கலை மன்றம் என்ற அமைப்பில் ஜே.பி. ரொபர்ட் அவர்களுடன் இணைந்து, நாடக மேடையேற்றங்களில் தீவிரமாக உழைத்தார். தீர்ப்பு, களங்கம், போராட்டம், ஒரு சக்கரம் சுழல்கிறது போன்ற நாடகங்கள், அவரது கொழும்பு நாடக முயற்சியின் உன்னதமான அறுவடைகள். நாட்டு நிலைமை சீரற்ற நாட்களில் அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் இவை.

இலங்கை ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனத்தின் “குன்றின் குரல்” நிகழ்ச்சியை நான் நடத்திய போது, நிகழ்ச்சிகளை நடத்த எனக்குப் பேருதவியாக இருந்தவர் மாத்தளை கார்த்திகேசு, மலையக இசைக்கலைஞர்களை, பங்கேற்றுநர்களை ஒருங்கிணைத்து உதவியர் அவர்.

ஜே.பி.றொபர்ட் உயரமான மனிதர். பம்பலப் பிட்டியில் அவரை நான் அடிக்கடி காண்பதுண்டு. அவரும் மாத்தளை கார்த்திகேசுவம், அந்தனி ஜீவாவும் இணைந்து கொழும்பு நாடக இயக்கத்தினை வலிமையுறச் செய்தவர்கள். கூர்மையான நாடகநெறியாளர்கைத்திறன் மிக்க சுஹைர் ஹமீட் அவர்களின் பங்களிப்பும் கார்த்திகேசுவின் நாடக வெற்றிக்குப் பலமாய் அமைந்தது.

மாத்தளை கார்த்திகேசுவின் “காலங்கள் அழுவதில்லை” என்ற நாடகம், அவரின் பெயரை ஈழத்து நாடக அரங்கில் நிலை நிறுத்தும் நாடகமாகும். மிகப் பல களங்களைக் கண்ட நாடகம் அது.

நாடகத்திலிருந்து சினிமாவை நோக்கித் திரும்பிய கார்த்திகேசுவின் கலைப்பயணம் “அவள் ஒரு ஜீவநதி” என்ற திரைப்படமாகக் கனிந்த போது, ஒரு எழுத்தாளனின் பிரதியாகக் கம் என்றும், வெற்றிகரமான மேடை நாடகத் தயாரிப்பாளன் என்ற வகையிலும் பெரும் எதிர்பார்க்கைகளின் மத்தியில், அப்படம் பெரும் வெற்றியைத் தரவில்லை. மீண்டும் அத்துறையில் முயன்றிருந்தால், தனது

முன்னைய பட அனுபவத்தின் பலத்தில் அவர் வெற்றிகரமான ஒரு படத்தைத் தந்திருக்கக் கூடும். ஒரு படத்தயாரிப்பு என்பது அவ்வளவு சுளுவான காரியம் அல்லவே!

கொழும்பில் நாடக, சினிமா முயற்சிகள் என்பன மிகப்பெரும் நண்பர்கள் வட்டத்தையும், நம்பிக்கையானவர்களையும், எதற்கும் உதவ முன்வரும் நெருக்கமானவர்களையும் கொண்டது. கார்த்திகேசு நேசம் மிக்கவர். உதவி என்று போனால் தன்னால் முடிந்த எதனையும் செய்துதரும் பண்பு கொண்டவர். கொழும்பில் அவர் சந்திக்க நேர்ந்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டாளர்கள் அனைவரையும் அவர் என்றும் மதித்துப்போற்றினார்.

நாடகம், சினிமா என்று கலைத்துறையில் பயணித்த கார்த்திகேசு மலையக நாவல் துறையில் கால்பதித்து, பிரசுரம் தந்த நாவல் “வழி பிறந்தது”. தோட்டத்திற்கும் கொழும்பிற்குமாக இரண்டு தளங்களில் இயங்கும் இந்த நாவல், டி.ஆர்.பி (Temporary Resident Permit) என்று, இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களைப் போதுமான தஸ்தா வேஜுகள் இல்லாத காரணம் காட்டி, கைது செய்து சிறையில் அடைத்து, இந்தியாவிற்கு நாடுகடத்தும் இலங்கை அரசின் கொடுமையைப் பேசும் முதல் நாவல் இது. இலங்கையில் தமிழர்களுக்காகத் தடுப்பு முகாம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது என்றால் அது, கொழும்பு கொம்பனி வீதியில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தடுப்பு முகாம்தான். சாப்பிட்டு விட்டு, கைகழுவ வெளியில் வந்த வையாபுரி என்பவரை, சாப்பாட்டுக்கையோடு கைது செய்த பதுனை பொலீசார், அன்று மாலையே உடரட்ட மெனிக்கேவில் அவரைக் கைவிலங்கோடு கொழும்பிற்கு கொண்டுசென்ற காட்சியை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் ஒரு டி.ஆர்.பி.காரர் என்றார்கள்.

கார்த்திகேசுவின் “வழி பிறந்தது” நாவலின் சில பகுதிகள் இவை:

“பரமசிவம் பொலிசின் உதவியுடன் இமிகிரேசன் அதிகாரிகளினாலே கைது செய்யப்பட்டு, கொம்பனி வீதியிலுள்ள தடுப்புமுகாமில் அடைக்கப்பட்ட பொழுது, தன்னுடைய எளிமை நிறைந்த வாழ்க்கைக்குப் பின்னாலே இப்படி ஒரு சதிப்பின்னல் சிக்கலாகப் பின்னப்

பட்டிருக்கும் என்று கனவுகூடக் காணவில்லை.”
“கொழும்பு நகரின் மத்தியிலே, இந்திய வம்சாவளியினருக்காக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் தனியொரு நரக உலகத்திலே தான் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பதான உண்மையை நிதானிப்பதற்குப் பரமசிவத்திற்கு அதிக நாள்கள் பிடிக்கவில்லை.”

“(அந்த தடுப்புமுகாமில்) முகம் மட்டும் தெரியக்கூடியதாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும் “வயர்மெஸ் கிராதி” மூலமே முகதரிசனம் நடைபெறும்.”

டி.ஆர்.பி.காரர்கள் எனப்பட்டவர்களை கொம்பனித்தெருவில் அடைத்து, விசாரணை நடத்தி, அவர்களை நாடுகடத்தும் வரையிலான விபரங்களை இந்த நாவலில் கார்த்திகேசு துல்லியமாகக் கொண்டு வருகிறார். கைது செய்யப்பட்டவர்களைப் பார்வையிடச் செல்லும் உறவுகளுக்கு கைதிகள் எவ்வாறு காட்டப்படுகிறார்கள் என்று விபரிக்கும் இடங்கள் நெஞ்சைத் தொடுவன. கலாபூர்வமாக இந்நாவல் வெற்றிபெறுகிறதா என்பது கேள்விக் குரியதாயினும், தோட்ட வாழ்க்கையை கொண்டு செலுத்தும் இடங்களில், அந்த வாழ்வோடு எவ்வளவு தூரம் பின்னிப் பிணைந்திருக்கிறார் என்பதை நாம் உணர முடிகிறது. தோட்டத்து மக்களோடு நகமும் சதையுமாய் வாழ்ந்த அனுபவத்தின் பலமே, மாத்தளை கார்த்திகேசுவிற்கு இந்த நாவலை எழுதும் உத்வேகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது.

கைவிரல் கொண்டு எண்ணக்கூடிய அளவிலேயே மலையக நாவல்கள் வெளியாகியுள்ள நிலையில், ஒரு நாவல் தொகுதியை நாம் உருவாக்க இவ்வாறு எண்ணற்ற நாவல்கள் எழுதப்படவேண்டும்.

மலையகக் கலை, இலக்கிய விகசிப்பிற்கான எல்லா ஓடங்களிலும் துடுப்பெடுத்து ஓடியிருக்கிறார் கார்த்திகேசு.

மலையகத்தின் நூல் வெளியீட்டுத் துறையில் மாத்தளை கார்த்திகேசு ஆழ்ந்த தடங்களைப் பதித்திருக்கிறார். அந்தனி ஜீவாவின் “மலையக வெளியீட்டகம்”, சாரல் நாடனின் “சாரல் வெளியீடு”, துரை விஸ்வநாதனின் “துரைவி” வெளியீடு போன்ற வெளியீட்டகங்களுடன் நோக்கும்போது கார்த்திகேசு சில தனித்தன்மைகளையும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

“மலையகப்பாரம்பரிய கலைகளைப்பற்றி இதுவரை காலம் ஆய்வுநூல்கள் எதுவும்

எழுதப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை” என்று கூறி, மாத்தளை வடிவேலன் எழுதிய “மலையக பாரம்பரியக் கலைகள்” என்ற முன்னோடி நூலை வெளியிட்டவர் கார்த்திகேசு.

மாத்தளை ரோஹிணி தனது நூலை வெளியிடுவது பற்றி கார்த்திகேசுவிடம் கேட்டபோது, “இது நம்ம வீட்டு வரலாறு அல்லவா? இதைப் புத்தகமாக வெளிக்கொணரவேண்டியது எனது கடமை” என்று சொன்னவர் அவர். “உரிமைப் போராட்டத்தில் உயிரிந்த தியாகிகள்” நூல் வெளிவந்த கதை அது.

மலையகத்தின் நாடிபிடித்து எழுதவல்ல நுட்பமான எழுத்தாளர் மு.சிவலிங்கம் அவர்களின் “மலைகளின் மக்கள்” என்ற சிறுகதைத்தொகுப்பு வெளியாவதற்கு, “எனது சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒன்றை எப்படையும் உருவாக்கியே தீருவேன் என்றுமுடிந்த என் அருமை நண்பர், கலைஞர் மாத்தளை கார்த்திகேசுதான்” என்று சாட்சியம் தருபவர் மு.சிவலிங்கம்.

“எனது நாவல்களைப் புத்தகமாகப் போட வேண்டுமென்பதில் பலர் ஆர்வம் காட்டியபோதும், இறுதியாக, கார்த்திகேசு அவர்கள்தான் இந்த நாவலைப் புத்தகமாகக் கொண்டுவர முயற்சி எடுத்தவர் என்று மாத்தளை ரோஹிணி அவர்கள் தனது “இதயத்தில் இணைந்த இருமலர்கள்” என்ற நாவல் வெளியாவதற்கு நன்றிகூறுகிறார்.

“கதைக்கனிகள்” என்ற மலையகத்தின் முதல்தரமான சிறுகதைத்தொகுப்பினை, அத்தொகுப்புகைக்குக்கிடைக்காத கனியாக இருந்த நிலையில், இருபது ஆண்டுகளுக்குப்பின் அதன் இரண்டாவது பதிப்பினை வெளியிட்டு, சிறுகதை வளத்திற்கு நீர் வார்த்திருக்கிறார் மாத்தளை கார்த்திகேசு.

இதற்கப்பால், பெனடிக்ற் பாலன் எழுதிய “தலைவிதியைப் பறிகொடுத்தோர்”, நா.சோமகாந்தன் எழுதிய “நிலவோ நெருப்போ...” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும், அருணா செல்லத்துரை எழுதிய “வீடு” என்ற நாடகப்பிரதியையும் வெளியிட்டு, பிறப்பிராந்தியங்களின் எழுத்துவளத்திற்கும் கால்வாய் வெட்டியிருக்கும் பெரிய மனதுக் காரன் இவர்.

பதினைந்திற்கும் மேற்பட்ட நூல்களை வெளியிட்டிருக்கும் மாத்தளை கார்த்திகேசு கனடாவிலிருந்து டொலர்களாகவும், லண்டனிலிருந்து பவுண்டுகளாகவும் வந்த காசில்

சொகுச வெளியீடுகள் நடத்தியவர் அல்ல. சாமானியராக, அவரது சாதனை அது. கர்மயோகியின் யாகம். சித்தனின் சாந்தநிலை. ஓட்டையும் பொன்னையும் ஒப்பென நோக்கும் சாதகம். இம்மாதிரி மனிதர்கள் நம் காலத்தில் கொச்சிக்கடை ஜெம்பட்டா வீதியிலும், இன்று மாத்தளையிலும் நடந்து திரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அவரை அறிந்த எங்களுக்கு பெருமையைத் தருகிறது.

எதனைச் செய்தாலும் அதனை மனமுவந்து, அர்ப்பணிப்போடு செய்வது என்பது அவர் நமக்கு சொல்லித்தரும் பாடம்.

மலையகத்தில் கலை, இலக்கியம், நாடகம், சினிமா, நாவல், நூல் பிரசுரம் என்று இத்தனை துறைகளில் ஆளுமை காட்டிய பெருமகன் கார்த்திகேசு நூறாண்டுகாலம் வாழ்க, வாழ்க என வாழ்த்துகிறேன்.

தோப்போரக்கவிதை

மூலம் :-

ஜோன்குரோவ் ரன்ஸம்
(இத்தாலிய புதுக் கவிஞர்)

தமிழில்:-

கலாபூஷணம்
மாவனல்லை எம்.எம். மன்ஸூர்

நான் ஒரு நல்ல கனவான்
பழைய சட்டையை அணிந்தாலும்
உனக்கோர் உண்மையை உணர்த்துவதற்கு
இத்தகைய முயற்சி

உன் மென்மையான வதனத்தில்
மென்மையான காதால்
என்றோ ஒருநாள் செவிசாய்ப்பாய்
இந்த வயோதிபனுக்கு
பேதமையேதுமின்றி

இளம் யுவதியினர் விரும்புவது
அழகுமிகு இளைஞனின்
முணுமுணுப்பை
சுவாசக் காற்றை
எனினும் பாராய்
உன் முற்றத்து ரோஜாக்கள்
வாடிவதங்கும் விதத்தை
காலம் கரைந்து செல்லுமுன்
தேடிச் செல்லவேண்டும்
என் இனியவளை எப்படியாயினும்
நான் ஒருசிறந்த கனவான்
பழையசட்டையை அணிந்தாலும்

அழகிய மங்கைதான் நான்
வசந்தகாலத்தை தாண்டுகின்ற
என்னினியவள் வரும்வரை
முத்தமிட்டு சந்திப்பதற்காய்
நரை முடி கொண்டவயோதிபன்
எதற்கு இந்ததிராட்சை
தோப்புக்குள் மங்கிப்போன
சொற்களவின் விழிப்பினிலே?

கனவானே!

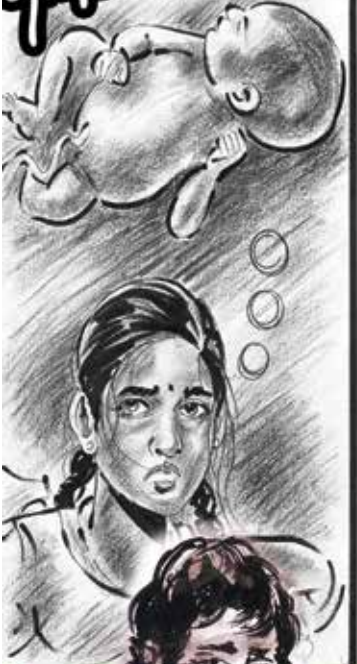
நான் ஓர் அழகிய இளம் யுவதி
பிரியாவரும் வரைநின்றிருந்தேன்
ஒன்று இவ்விடத்தைவிட்டு விலகுவது சிறந்தது
வசையம்புகள் வரும் முன்னர்
இப்பொழுது நான்...

இக்கவிதை இளம் யுவதி ஒருவருக்கும் மரணத்துக்கும் இடையில் இடம்பெறும் ஓர் உரையாடல் என சிலர் என்னுகின்றனர். இன்னும் சிலர் வசந்தம், திராட்சைத் தோப்பு பிரியமானவர்கள் சந்தித்துக் கொள்ளும் இடமாகவோ அல்லது கணவனும், மனைவியும் வயோதிபத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்களோ என சிந்திக்கின்றனர்.

இந்தக் கவிஞரின் நூல்கள் :- The Fugitive (Editor), The Kenyon Review (Editor), Selected poems (1980) (பராக்கிரம கொடித்துவக்குவின் Red Rose Blue Rose இல் இருந்து)

கிணைப்பல்

சிறுகதை

தூட்சாயணி

கண்ணனது வீட்டு முற்றத்தில் கிளித்தட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்த போதுதான் அந்தச் சத்தம் காதுக்குள் ஊர்ந்து வந்தது. புழுதி பறக்கின்ற அந்த ஒழுங்கைக்குள் இப்படியொரு வாகனம் வருமென்று யாரும் நினைத்துப்பார்க்கவே முடியாது. அப்படியிருக்க வெள்ளை “படி”யொன்று அந்த ஒழுங்கைக்குள் ஆடியாடி நகர்ந்து வந்தது.

இவர்கள் விளையாடுவதை விட்டுவிட்டுப் படலையடிக்கு ஓடினார்கள்.

இந்தப் பட்டாளம் வருவதைக் கண்டு “படி” வாகனத்தின் வேகம் சற்றுக் குறைந்தது.

“கந்தையா குலசேகரம் வீடு இதுக்கையோ தம்பியவை?”

சாரதியின் இருக்கைக்குப் பக்கத்திலிருந்தவர் இவர்களை எட்டிக்கேட்டார்.

“கந்தையா குலசேகரம்...” அவர்களில் பெரியவனான ஜெகன் நெற்றியில் விரலைத் தேய்த்து யோசிக்க, கண்ணனின் அம்மா வெளியே வந்தா.

“என்னவாம் தம்பி?”

“கந்தையா குலசேகரம் வீடாம்...” இவன் சத்தமாய்ச் சொன்னான். முற்றத்து மரத்திலிருந்த குருவி ஒன்றுகூடச் சேர்ந்து கிரீச்சீட்டது.

“ராசாத்தி வீட்டைத்தானப்பன் கேக்கிறாங்கள்...”

“ஆ..., அந்த முடக்கிலை திரும்புங்கோ. அதுக்குப் பிறகு வலப்புறமாவாற மூண்டாவது வீடு” ஜெகன் கைகாட்டி விளக்க, “படி” கொஞ்சமாய் வேகமெடுத்து, முடக்கில் திரும்பியது.

“ஆர் போறது, ? என்னத்துக்கெண்டு சொல்லேல்லையே...?” கண்ணனின் அம்மா விசாரிக்க

“சங்கக்கடை வாகனம்” என்றான் கண்ணன்.

“ராசாத்தின்ரைமோன் எங்கையோ போய் வருத்தத்தை வாங்கி வந்துட்டானாம், ஆக்களைத் தனிமைப்படுத்திக் கிடக்கு. அதுதான் சங்கம் சாமான் குடுக்கப்போகுது போலை...” கண்ணனின் அம்மா சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே போனா. இவன் புழுதி தெறிக்காமல் சட்டென்று முகக்கவசத்தை இழுத்து வாயையும், மூக்கையும் மூடிக்கொண்டான்.

தனிமைப்படுத்தல் என்றால் என்னவென்பது இவனுக்கு முதலில் சரியாக விளங்கவில்லை.

சின்னண்ணாவிடம்தான் அப்படியென்றால் என்னவென்று இவன் கேட்டான்.

“தனிமைப்படுத்திறதெண்டா ஒரு இடமும் வெளிக்கிடக்கூடா..., வீட்டுக்குள்ளையே இருக்கவேணும். பசியோ, தாகமோ வெளிக்கிட்டுத் திரியேலாது. கிடக்கிறதைக் கொண்டு சமாளிக்க வேண்டியதுதான்.”

“அப்ப சாப்பாடு, தண்ணி...?”

“ஆராவது கொண்டுபோய் வாசலிலை வச்சிட்டுவரலாம்... நிண்டு மினக்கடக் கூடாது.”

“அக்கா, கொஞ்சநாள் இருந்தாவே, அப்பிடயோ...?” இவன் பட்டென்று கேட்டு விட்டான். சின்னண்ணா பேசாமல் நின்றான். பிறகு பதில் சொல்லாமலே போய்விட்டான்.

மாலை மங்கிக்கொண்டுபோனது. விளை யாடித் தீர்ந்த உற்சாகத்தோடு ஒவ்வொரு வரும் வெளியேறினார்கள். இவனோடு சின்னண்ணனும், பெரியண்ணனும் வந்தார்கள். விளையாடுகின்ற வேளையில் தான் அண்ணன்கள் முகத்தில் ஒரு கலகலப்பு வந்து தொற்றிக்கொள்கிறது. வீட்டுக்குப் போனாலோ எல்லாமே மறைந்து விடுகிறது. ஒருவரோடொருவர் பேசிக் கொள்ளாமல் மூலையிலே முடங்கிக் கொள்வார்கள். இதற்கெல்லாம் அக்காதான் காரணம் என்பது இவனுக்குத் தெரியும். ஆனால், அக்காமீது கோபப்பட இவனால் ஒருநாளும் முடியாது. இவனை அக்காதான் வளர்த்தான். அக்காவின் எட்டுவயதில் இவன் பிறந்தபோது, அம்மாவை விட அதிகமாக அவனைத் தூக்கிக் குளிப்பாட்டி, உணவூட்டியது அவள்தான்.

இப்பவும்சூட, தனக்கொரு குழந்தை பிறந்த பிறகுசூட அவள் இவன் மீதான கவனத்தைக் கைவிடவில்லை.

அண்ணன்கள்தான் இவளால் தாங்கள் பள்ளிக்கூடம் போகமுடியாமல் போய்விட்டதாய்ச் சொல்லிக் கத்தினார்கள். அவமானம் தாள முடியவில்லை என்றும், யாரும் கண்காணாத இடமாய்ப் போய் விட வேண்டுமென்றும் அக்காவின் முன்னிலையிலேயே புலம்பித் தீர்த்தார்கள்.

அம்மா செய்வதறியாது திணறினா. வன்னியில் அப்பாவைப் பறிகொடுத்து, மீளக் குடியமர்ந்தபின், பிள்ளைகளை வளர்த்து ஆளாக்குவது ஒன்றே அம்மாவின் குறிக் கோளாயிருந்தது. அக்காவும், ரெண்டு வருஷத்துக்கு முதலெல்லாம், பள்ளிக்கூடம் போய்க் கொண்டுதானிருந்தாள். இவன் தலைக்கு எண்ணெய் வைத்துப் படியவாரிவிட்டு, இவனையும் கூட்டிக்கொண்டுதான் பள்ளிக்கூடம் போவாள். அண்ணன்கள் எப்போதும், கண்ணன், ஜெகனுடன் கூட்டுச்சேர்ந்து பள்ளிக்கூடம் போவார்கள்.

அக்கா நல்லவடிவு. உயரம் பாய்தலிலும் அந்தமாதிரிப் பாய்வாள். ஒவ்வொரு முறை விளையாட்டுப் போட்டியிலும் அவள் உயரம் பாய்வதைப் பார்ப்பதற்கென்றே அதிகமான மாணவர்கள் திரள்வார்கள். உற்சாகப்படுத்தலும் அதிகமாகவிருக்கும். படிப்பு மட்டும் அவ்வளவிற்கு இல்லை. ஆனால், அண்ணன்கள் படிப்பில் நல்ல கெட்டித்தனமாய் இருந்தார்கள்.

அம்மா எங்கேனும் போய்ச் சமைத்துக் கொடுத்ததுவிட்டுக் கொண்டு வருகின்ற காசுதான் ஐந்து வயிறுகளின் பசியையும் கொஞ்சமென்றாலும் தீர்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அக்காவுக்குச் சாமத்திய வீடு வடிவாய்ச் செய்யவேணும் என்பதில் அண்ணன்கள் முதற்கொண்டு எல்லோருக்கும் நல்ல ஆர்வம் இருந்தது. அம்மாவும் ஒரே பெண்பிள்ளை என்று தன்சேமிப்புக்களையெல்லாம் கொட்டிப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்தாள்.

வீடியோக்காரன் விதவிதமாய் ஷூட்டிங் எடுத்தான். திரைப்படக் கதாநாயகிபோல அக்கா ஒவ்வொரு பிரேமிலும் ஜொலித்தாள்.

அக்கா பள்ளிக்கூடம் போனாளென்றால் நண்பிகள் வட்டத்தில் ஒரேசிரிப்பும், கும்மாளமு மாயிருக்கும்.

ஒருநாள் அக்கா சிரித்துக் கலகலப் பதைக்கேட்டு, பத்மினி ரீச்சர் ஏசிவிட்டுப்போனா.

“இந்தப் பெட்டையின்ரை, சிரிப்பும், நெளிப்பும் சரியில்லை. கெதியிலை ஆரோ டையேன் ஓடிப் போகப்போறான்...”

இவனது காதில் அந்தச் சொற்கள் விழுந்தாலும் இவனுக்கு அவற்றின் அர்த்தங்கள் புரியவில்லை. அர்த்தங்கள் புரிந்ததன் விளைவுதான் அண்ணன்களின் கோபமோ தெரியவில்லை.

இவன் எதிர்பார்க்காத தருணங்களிலெல்லாம் அக்கா இவனை அழைத்துக்கொண்டு எங்கேனும் போவாள். கோவிலுக்கோ, வயற்கரைப் பக்கமோ போவதென்றால் அவள் இவனைத் தான் அழைப்பாள்.

மாலைப் பொழுதுகளில் வயற்கரையோரம் செம்பழமாகச் சிவந்திருக்கும் சூரியனை அக்காதான் இவனுக்கு அறிமுகப்படுத்தினாள். வெண்ணெய் போலத் திரளும் மேகங்களையும், மழைக் காலங்களில் கவிந்து வரும் கருநிறத் திரட்சியையும், சில வேளைகளில் முகிலினோரங்களில் மினுங்கும் சாம்பல் சரிகை களையும் அவள் துளிவிடாமல் ரசிக்கச் சொல்லித் தருவாள். வானவில்லை இது வரைக்கும் இவன் காணவில்லை. தான் அதைப் பார்த்திருப்பதாக அக்கா சொன்னாள். வயல்வெளியைச் சுற்றிய பெரிய வானத்தில் பிரம்மாண்டமான ஒரு வளையமாக வானவில் கிடந்ததென்றும் அதில் ஏழுநிறங்கள் இருந்ததாகவும் அந்த ஏழு நிறங்களைப் பார்ப்பதற்கு ஒருநாள் போதாதென்றும் அக்கா சொல்லிக்

கொண்டேயிருப்பாள். அப்படியான வானவில் எப்போதேனும் அதிசய காலங்களில்தான் தோன்றுமென்றும், வானத்தைத் தவறாமல் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தால் அது எப்படியேனும் ஒருநாள் இவன் கண்ணில் தட்டுப்படும் என்றும் அவள் இவனுக்குச் சொல்லுவாள்.

அக்காவுக்குத்தான் வானவில்லைக் கண்டு விட்டதாகச் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காகவே அவன் மணிக்கணக்கில் வானத்தைத் துழாவிக்கொண்டு வயற்கரையில் காத்திருப்பான். அக்கா இவனுக்கு நாவற்பழமோ, நெல்லிக்காயோ அந்தந்தப் பருவங்களில் எது கிடைக்கிறதோ, அதைக் கொடுத்துச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கச் சொல்லிவிட்டு எங்கேனும் நழுவிவிடுவாள். இவன் காத்திருந்து சலித்து வயலோரக் காற்றில் மெய்மறந்திருக்கும்போது “ஏதாவது தெரிஞ்சுதா...?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்து சேருவாள்.

அண்ணன்களை ஒருபோதும் அவள் இப்படிச் கூட்டிப் போனதில்லை. அதனால்தான் அண்ணன்களுக்கு அக்காமேல் கோபமோ...?

ஒருநாள் அம்மா அக்காவைப் “பேய்” போல் அடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அக்கா முதல் முதலாக அம்மாவை எதிர்த்துக் கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அண்ணன்களும் கூடச்சேர்ந்து சத்தம் போட்டார்கள். அவர்களும் அதற்குப்பிறகு பள்ளிக்கூடம் போகாமல் நின்றுவிட்டார்கள். பின்னர்தான் அக்காவும் தனிமைப் படுத்தப்பட்டதாக இவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

இவன் மட்டும் பள்ளிக்கூடம் போவது போலவே அந்த வயற்கரைக்கும் போய்வந்து கொண்டிருந்தான். அக்கா வராவிட்டாலும், இவன் அந்த வானவில்லைக் கண்டுபிடித்து விட்டவேண்டும் என்ற தீராததாகம் அவனை வயற்கரைக்கு இழுத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தது. யாரும் அக்காவோடு பேசாவிட்டாலும் இவன் ஒவ்வொரு பொழுது இருண்டு வீடுதிரும்பிய பிறகும் அக்காவிடம் சென்று அந்த வானவில் அகப்படாத தனது வேதனையை அவனிடம் பகிர்ந்துகொள்வான். எதுவும் பேசாமல் மௌனமாக இருக்கும் அக்கா அத்தருணங்களில் மட்டும் அவனிடம் சொல்வான்.

“மழை காலங்களிலைதானப்பன் வானவில் வரும். நான்தான் நம்பி ஏமாந்திட்டன். நீயும் வானவில்லைத் தேடுறன் எண்டு உன்ரை காலத்தை வீணாக்கிப் போடாமல் படியப்பன்.”

அக்கா மனதார உணர்ந்து அவனிடம் மன்னிப்புக் கோருவது போலச் சொல்லுவாள். இவன் அக்காவுக்கருகே போய் அவள் கால்களைக் கட்டிக்கொள்வான்.

“நீயும் என்னைவிட்டிட்டுப் போவனடா, உனக்கென்ன என்னிலை புதுப்பாசம்...” அவள் இவனை உதறிவிடுவாள். இவன் மறுபடியும் போய் அவள் கால்களைக் கட்டிக்கொள்வான். அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி நெடுநேரம் அழுதுகொண்டேயிருப்பாள்.

கொஞ்ச நாளில் அக்காவின் வயிறு பெருக்கத் தொடங்கியது.

வகுப்பில் ஒவ்வொரு பிள்ளைகள் வீட்டிலும் அவர்களது தாய்மாரின் வயிறுபெருத்து, அவர்கள் வீட்டில் தம்பியோ, தங்கையோ பிறந்ததைச் சொல்லக் கேட்டிருந்தான். ஆனால், இவனுக்குத் தம்பியோ, தங்கையோ பிறக்கப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. அதனால் தானோ, அக்காவுக்கு வயிறு பெருக்கப் பார்க்க முடிந்தது.

மாதக்கணக்காய் அண்ணன்கள் பாடசாலைக்குப் போகாமல் நின்றார்கள். பாடசாலையில் மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் கதைக்கின்ற குத்தல் கதைகளை எதிர்கொள்ள முடியாமல் இருப்பதாய்ச் சொன்னார்கள்.

அக்கா அழுதுகொண்டேயிருந்தாள்.

“அவர் வருவார், அவர் வருவார்...” எனும் புலம்பல் வேறு.

அந்தப் புலம்பல் அண்ணன்களுக்கு இன்னும் எரிச்சலைக் கொடுத்தது.

“என்னெண்டு வருவான்?, ஏற்கனவே கலியாணம்கட்டி பிள்ளை குட்டிகளெண்டு உள்ளவன் என்னெண்டு வருவான்..? அதோட, செய்த பாவம் போதாதென்று அந்தக் குடும்பத் திண்டை பழிபாவத்தைச் சுமக்கிறதுக்கோ, அவன் இஞ்சை வரோனுமெண்டு நினைக்கிறது...?”

அக்கா ஒருநாள் அலரி விதைகளை அரைத்துத் தின்று கொஞ்சக் காலம் ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்தாள். குழந்தையை யாரிடமாவது தத்துக்கொடுக்கச் சொல்லி அம்மா எவ்வளவோ கதைத்துப் பார்த்தாள். அக்கா ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

அண்ணன்கள் அதற்குப்பிறகு அவளைத் திட்டுவதை நிறுத்தியிருந்தார்கள். அவளும் யாருடனும் பேசவில்லை. பிரதேச செயலகத் திலிருந்து சில அலுவலர்கள் வீட்டுக்குவந்து அண்ணன்களைக் கூப்பிட்டு மணித்தியாலக்

இதயத்தை சுடும் நினைவுகள்

நினைவில் நீங்காத சுவடுகள்
உதிர(க்)கறை போலப் படிந்த பரிசம்
காலம் கடந்தாலும் மனதில் தேரோடும்
காலத்தால் அழிக்க முடியாத நினைவுகள்.

மின்சாரம் இல்லாத காலம் நாடே-இருள்
அப்போது நாட்டு நடப்புக்களை அறிய ஆவனுடன்
சைக்கிளை ஒருத்தர் சுற்ற தைனோமோ சுழலும்
வானொலிப் பெட்டிக்கு மின்சாரம் பாய
பக்கத்து வீட்டு உறவெல்லாம் செய்தி கேட்ட-காலம்

அப்போது வானொலி காண்பது அரிது.
அதைக் கேட்டாளே நமக்கு ஓர் -அறிவு.
வட்ட வடிவில் அமர்(ந்)திருக்கும் கூட்டம்

வட்டத்தின் நடுவே வானொலி இயக்குநர்.
எல்லாம் பார்த்தால் மாமா.மச்சான் அப்பா அம்மா
என்ற உறவே கூடி ஒன்றாக வாழ்(ந்) காலம்
பரபரப்பாகவே நெஞ்சில் அலைமோதுகிறது.

ஊரில் திருமணம். பூ (பி) பெய்தல் என்றால்
ஒலிபெருக்கியில் பாடல் ஒலிப்பதும்.
தைனோமோ ஆடலோட்டந்தான்-அப்போது
ஊரே ஒரு மகிழ்ச்சி பூங்கா.

ஒருகாலமிருந்தது துப்பாக்கி சப்தங்கள்
என்ன நடந்தது என்று அறிய
ஊர்மக்களே அலையாகத் திரள்வார்கள்
தைனோமோ வானொலி காதலியுடன்
உலக நடப்பை அறிந்த பின்னே
உறக்கத்து செல்வர்கள்

எல்லாம் புதைத்து விட்டு நினைவுகளில்
மட்டும் வாழும் நாம்
நவீனம் என்ற காலம் மலர்ந்தது
நாலா பக்கமும் வானொலி விரிந்து

இணையமென்று வலை விரிந்தது
இளமைக்காலம் அழிகிறது
இமைகள் மூட மறுக்கிறான்
இன்னல் வந்து சேர
இதயம் வெடித்து இறக்கிறான்.
பழையதை நினைத்து அழுகிறோம்
புதியதை நினைத்துக் கரைகிறோம்.

சுருக்கமான திருக்கோணமலை. ஈச்சிலம்பற்று. திருக்கோணமலை.

கணக்காகக் கதைத்தபிறகு அண்ணன்கள்
பள்ளிக்கூடம் போக ஒப்பினார்கள்.

கொஞ்சநாளில் அக்காவுக்கு குழந்தை
பிறந்தது.

பட்டுப்போல இருந்த குழந்தையைப்
பார்க்க யாரும் வரவில்லை.

மாதக்கணக்காக பிள்ளைக்குப் பெயர்
பதியப்படாமல் இழுபட்டது. பிள்ளையின்
தகப்பன் என்று, அவன் கையெழுத்து
வைக்கவேண்டுமென்று மட்டும் அக்கா
பிடிவாதமாயிருந்தாள். கிராம அலுவலரது
உதவியினால் அவன் வந்து கையெழுத்துப்
போட்டான். அக்கா அவன் வந்தபோது
அவனைத் திரும்பிப்பார்க்கவில்லை. தன்
குழந்தையை அவனுக்குக் காட்டவுமில்லை.
வயற்கரை யோரங்களில் வானவில்லுக்குக்
காத்திருந்த காலங்களில் அவன் ஒரு
நிழல்போலக் கண்களில் தட்டுப்பட்டதாக
இவனுக்கு இப்போது ஞாபகம் வந்தது.

அக்காவுக்கு எல்லோருமே சேர்ந்து
அநியாயம் செய்துவிட்டார்களென்று
இவனுக்குத் தோன்றியது. அண்ணன்கள்
அக்காவின் குழந்தையைத் தொட்டுப்
பார்ப்பார்களென்றோ, அதனை வளர்த்து
ஆளாக்குவார்களென்றோ அவனுக்குத்
தோன்றவில்லை. அக்காவோடு சேர்த்து அந்தக்
குழந்தையின் பொறுப்புத் தன்னுடையதென்று
நினைத்துக் கொண்டான். எல்லோரும்
இருந்தும் யாருமே அற்றதுபோல அந்தக்
குழந்தை வளர்வதை இவன் விரும்பவில்லை.
அதன் வாழ்க்கையைச் செழிப்பாக்கும்
வழிவகைகளும் இவனுக்குத் தெரியவில்லை.
அக்கா வர, வர இளைத்துக்கொண்டு
வந்தாள். திரும்பவும் படித்துப் பரீட்சை எழுதப்
போவதாய்ச் சொன்னாள். குழந்தையின்
எதிர்காலத்துக்காக எல்லா பார்வையையும்,
பேச்சையும் துச்சமாகக் கடக்கவேண்டுமென
நினைத்தான்.

“விக் கி...” என இவனை மட்டுமே
அவள் பெயர்சொல்லி அழைப்பாள். இந்த
உலகத்தில் அவளுக்கு வேண்டியவர்கள்
வேறுயாருமே இல்லை என்பதுபோல் அவள்
நடந்து கொண்டாள்.

இப்போதெல்லாம் அவன் வயற்கரை
யோரங்களுக்குப் போவதில்லை. வான
வில்லையும் தேடுவதில்லை. வீட்டில் அக்காவின்
குழந்தையைத்தேடி வந்துவிடுவான்.

கண்ணன் வீட்டிலிருந்து வந்தபோது குழந்தை வீறிட்டுக் கத்திக்கொண்டிருந்தது. அண்ணன்கள் தத்தம் மூலைகளுக்குள் முடங்கிக்கொண்டார்கள்.

அம்மாவுக்கு இரண்டு நாளாய் வேலை கிடைக்கவில்லை.

அடுப்பு புகையவில்லை.

வீட்டில் நின்றால் பசிக்குமென்றுதான் இவன் அண்ணன்களோடு விளையாடப் போனான்.

அக்கா குழந்தையைத் தூக்கிப் பால் கொடுப்பதும், கிடத்துவதுமாக இருந்தாள்..

அவள் இரண்டு நாளாகச் சாப்பிடவில்லை.

இவனும் அண்ணன்களும், விளையாடும் போது ஜெகன் எங்கிருந்தோ கொண்டு வந்த மாங்காய்களை அடித்தபோது கிடைத்த சில துண்டுகளை சாப்பிட்டிருந்தார்கள்.

இருந்தாலும் வயிறு காந்திக்கொண்டிருந்தது.

அம்மா பக்கத்து வீட்டில் ஏதோ இரவல் வாங்கப் போய் கூம்பிய முகத்தோடு திரும்பி வந்தா.

“ஆன ஆம்பிளை வீட்டிலை இல்லாட்டிப் படிக்கிற பிள்ளையை வச்சுக் கொண்டு துன்பப்பட வேண்டியதுதான்” அம்மா முணு முணுத்தா.

“எங்களுக்கெல்லாம் என்னத்துக்குப் படிப்பு? எங்கையேன் தொழிலுக்குப் போக வேண்டியது தான்.” பெரியண்ணா சத்தமாய்ச் சொன்னான்.

குழந்தை மறுபடியும் அழுதது.

“குழந்தையை ஏன் அழப்பண்ணுறாய், பாலைக்குடன்...” என்றா அம்மா.

“நான் என்ன வச்சுக்கொண்டே குடுக்காமல் இருக்கிறேன். பால் கிடந்தாத்தானை...” என அக்கா தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டா.

“ரெண்டுநாளாய் பட்டினி கிடந்தா என்னெண்டு பால் ஊறும்...” என்று சொல்லிக்கொண்டே அம்மா உள்ளே போனா.

வெளியே சத்தம்கேட்டது.

அந்த “படி” இப்போது திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தது..

“கொரோனா வந்திருந்தாலாவது பரவாயில்லை. பத்தாயிரத்துக்குச் சாமான் வந்திருக்கும்”

சின்னண்ணா சொன்னான்.

இவன் படலையடிக்கு வந்து அந்த “படி”யைப் பார்த்தான்.

இன்னும் சில பொதிகள் “படி”க்குள் எஞ்சியிருந்தன.

“ராசாத்தி அன்றி வீட்டுக்கு இப்ப சாமான் போயிருக்கும்”. அவன் மனதால் கணக்குப் போட்டான்.

“அங்கை படலையடியிலைதான் சாமான் இறக்கியிருப்பீனை. உள்ளே கொண்டு போயிருக்காய்னை.”

இவன் எல்லாவற்றையும் மனதில் கணக்கெடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

நேரம் பொழுது பட்டுக்கொண்டிருந்தது.

புழுதி ஒழுங்கையில் இறங்கி இவன் மூச்சிரைக்க ஓடினான்.

கண்ணன்வீடு தாண்டி முடக்கைக் கடந்ததும் மூன்றாவது வீட்டுக்குமுன் வந்தான்.

“இந்தவீடு தனிமைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது” எனும் சுவரொட்டி, படலையின் தகரத்தில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது.

அவன் சாவதானமாக உள்ளே நுழைந்தான்.

படலையில் வைக்கப்பட்ட உலர் உணவுப் பொதியைத் தூக்கிக்கொண்டுபோன ராசாத்தி உள்ளே இவன் நுழைவதைப் பார்த்துவிட்டுப் பதற்றமானான்.

“டேய், இஞ்சையெல்லாம் வரக்கூடாதா...”

இவன் அவளருகே போனான்.

“வீட்டிலை ரெண்டுநாளா சாப்பாடு இல்லை அன்றி. பபா பசிலை அழுது. கொஞ்சம் பால்மா தரமாட்டீங்களோ எங்களுக்கு...”

“கொரோனா வந்திடுமடா... தள்ளிப்போ...”

“எனக்குக் கொரோனா வந்தாலும் பரவாயில்லை, பபாக்குப் பால்மா வேணும். நீங்கள் தராட்டி நான் போகமாட்டன்...” அவன் அங்கிருந்த குந்தில் அப்படியே அமர்ந்துவிட்டான்.

ராசாத்தி திகைத்துப்போய் நிற்க வீதியில் ஆரவாரம்.

இரண்டு, மூன்று பேர் வாசலில் நிற்க பி.எச்.ஐ உள்ளே வந்தார்.

அரைமணிநேரம் கழிந்த பின்பு இவனது வீட்டுவாசலில் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட சுவரொட்டி ஒட்டப்பட்டது.

இவனுக்கு கொரோனா வருகிறதோ இல்லை யோ, இரண்டு வாரங்களுக்கு, இனி அக்காவும், குழந்தையும் பசித்திருக்க வேண்டியதில்லை எனும் நிம்மதிமட்டும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

ஈழத்தில் பாரதியார் புகழ்பரப்பிய

இன்னுமொரு முன்னோடி

- அல்வையூர் கவிஞர் மு.செல்லையா

ஈழத்தில் பாரதியார் புகழ் பரப்பிய முன்னோடிகள் என்ற விதத்திலே சவாமி விபுலாநந்தர், மீனாட்சியம்மாள் நடேசையர் ஆகியோர் பரவலாக அறியப்பட்டவர்கள். பண்டிதை பத்மாசனி அம்மையார் (இவர் பற்றி முதன்முதல் அறியப்படுத்திவைத்ததில் இக்கட்டுரை ஆசிரியருக்கு முக்கிய பங்குண்டு) இவ் வரிசையில் அறியப்பட வேண்டிய இன்னொருவர் அல்வையூர் கவிஞர் மு. செல்லையா. ‘இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழன் சி. சுப்பிரமணிய பாரதியார்’ என்ற தலைப்பிலே ‘ஈழகேசரி’யில் (11-11-1934) அவரால் ஒரு கட்டுரை எழுதப்பட்டுள்ளது!

ஈழகேசரி சாதாரண வாசகர் மத்தியிலே செல்வதை மனங் கொண்டு, ‘கவிஞர்’ ஆரம்பத்தில் பாரதியாரது வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி விரிவாக எடுத்துக் கூறுவது குறிப்பிடத் தக்கது!

தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கியவரலாற்றை மனங்கொண்டு இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிதை வளர்ச்சிப் பின்புலத்தில் பாரதியார் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களை ‘கவிஞர்’ சுருக்கமாக எடுத்துக் கூறுகிறார். இவ்விதத்தில் பாரதியார் கவிதைப் பொருள்மரபிலே ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் பற்றி இனங்காட்டுகிறார். பின்வருமாறு ஓரிடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

“...ஆனால் இருபதாம் நூற்றாண்டில் விளங்கிய தமிழனாகிய பாரதியின் தேசிய நூல் களோவெனில் பண்டை நூல்களில் யாண்டும் கண்டறியப் புதுப் பொருட்கள் பொதிந்தனவாய் படிப்போர்க்கும் கேட்போர்க்கும் புத்துணர்ச்சியும் அபிமானமும் ஊட்டுவனவாய்ப் ‘புதுத் தமிழ் இலக்கியம்’ என்று இக்கால அறிஞரார் பாராட்டப்பட்டுள்ளன”

‘மேலே புத்துணர்ச்சியும் அபிமானமும்’ என்று கவிஞர் கருதுவன யாவை என்பதற்கு விளக்கம் அளிப்பனவாக ‘கவிப் பெருமை’ என்று அடுத்த பந்தி ஆரம்பிக்கிறது: “தமிழ்நாடு

தேசிய உணர்ச்சி இன்றியும் பாஷாபிமானம் குன்றியும் இருந்த அந்நாளில் காலமறிந்து அக்காலத்திற்கு இன்றியமையாதன இவை என உணர்ந்து இனிய தேசிய கீதங்கள் பாடி மருண்ட மனத்தினரைத் தெருண்ட அறிவினராக்கிய உயர் தனிப் பெருமை நமது வரகவி பாரதியாருக்கே உரியதாகும்”

மேற்குறிப்பிட்ட ‘பாஷாபிமானம்’ ‘தேசிய உணர்ச்சி’ ஆகிய இரு விடயங்கள் பற்றியும் விளக்கிச் செல்வதற்கு முன்னர் ‘கவிஞர்’ இவ்வாறு குறிப்பிடுவார் : “சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழில் அவரது பாடற் பெருமையைக் கூறவந்த ஆசிரியர் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் ‘தெய்வ மணக்கும் பாடலெலாம்’ என்று ஓரிடத்துப் புகழ்ந்துரைத்தனர். ஆனால் பாரதி பிள்ளைத்தமிழ் எனப்படும் நூல் இயற்றி அவர் பாடற் தேசியகீதப் பெருமையை ஆண்டுக் கூறப்புகின் ‘புதுமை மணக்கும் பாடலெலாம்’ என்றாயினும் ‘அபிமானம் மணக்கும் பாடலெலாம்’ என்றாயினும் ‘முத்தி மணக்கும் பாடலெலாம்’ என்றாயினும் குறிப்பிடுதல் சாலவும் பொருத்த முடையதாகும். முத்தி - விடுதலை”

‘தமிழ்மொழி அபிமானம்’ பற்றி எடுத்துரைக்க முற்பட்ட ‘கவிஞர்’, பாரதியாரின் “யாமறிந்த மொழிகளிலே...” “யாமறிந்த புலவரிலே...” ஆகிய பாடல்களை முதலில் எடுத்தாள்கின்றார்.

“வள்ளுவன் தன்னை
உலகினுக்கே தந்து
வான்புகழ்கொண்ட தமிழ்நாடு -
நெஞ்சை
அள்ளுவஞ் சிலப்பதிகாரமென்றோர்
மணி
ஆரம்படைத்த தமிழ்நாடு”

என்ற பாடலை எடுத்துக் காட்டி ‘உலகினுக்கே எனவும் அள்ளும்’

பேராசிரியர்
செ. யோகராசா

எனவும் இரண்டு நன்மொழிகள் புணர்த்திக்கூறிய பாரதியின் கவிநயம் சிந்திக்கப் பாலதே” என்பார்! தொடர்ந்து இவ்வாறு குறிப்பிடுவதும் கவனத்திற்குரியது. “இனி நம் தாய்மொழி அபிமான முடையார் சிலர் தம்மொழியிலே ‘சகல சாத்திரங்களுமுண்டெ’னப் பொய் கூறிப் பெருமிதங் கொள்வர். ஆனால் நமது பாரதியாரெனிலோ அப்பெற்றியரல்லர். அவர் தமது நூலில் “பிறநாட்டு நல்லறிஞர்... அதை வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்” என உண்மையை வெளிப்படுத்தி, “புத்தம் புதிய கலைகள்... கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்” என வலியுறுத்துவார்!

‘தேசிய உணர்ச்சி’ என்ற உப தலைப்பிலே தமிழ் நாட்டு வீழ்ச்சிக்கான காரணம் பற்றியும் அதன் மீட்சிக்கான வழி எது வென்பது பற்றியும் (“ஜாதி மதங்களை - ஒற்றுமை நீங்கிலனை வர்க்கும் தாழ்வே”) கவிஞர் வலியுறுத்துவார்; ‘வீர சுதந்திரத்தின் பெருமைகள்’ பற்றியும் மேல்நாட்டார் சுதந்திரம் பெற்றிருப்பது பற்றியும் நாட்டு விடுதலைக்காக செய்ய வேண்டுவன பற்றியும் (“தொண்டு செய்யும் அடிமை”) பாரதியார் குறிப்பிட்டவற்றை எடுத்துரைப்பார்.

இறுதியாக, பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார் “பாரதியின் வீர மொழிகளுள்ளே தலைமை பெற்று விளங்குவதாகிய மேல்வருஞ் சம்பாசனை ‘உள்ளுந்தோறும் உயர்ந்த தேசிய எழுச்சியை நாட்டுந் தன்மையதென்பது சிறிது சிந்திப்போருக்கு புலப்படும்” என்று குறிப்பிட்டு “நாட்டிலெங்கும் சுதந்திர வாஞ்சையை நாட்டினாய்” என்ற விதத்தில் ஆங்கிலேயனுக்கும் தேசபக்தனுக்கும் நடக்கும் உரையாடற் பாணியிலமைந்த நீண்ட கவிதைப் பகுதியை எடுத்தாண்டு,

“தேசிய உணர்ச்சி குன்றிவரும் இக் காலத்தில் இவ்வுணர்ச்சியினைப் பற்பல கவிமணிகளாய்க் கடைந்து செய்து பிற்காலத்தவர்க்கு நவநிதியமென வைத்து, பொன்றாப் புகழ்பெற்ற நம் பாரதியாரையும் அவர் போதனைகளையும் நினைவு கூரும் வண்ணம் ஆண்டு தோறும் அவர் பிறந்தநாள் விழா எடுத்தலும் செய்யத் தக்க தொன்றாம்” என்றவாறு தமது கட்டுரையை முடிக்கிறார். நாமும் பாரதியார் இறந்த நூற்றாண்டிலே கவிஞரது இக்கட்டுரையூடாக பாரதியாரை நினைவு கூர்வோமாக!

(கவனிக்க: ‘கவிஞர்’ என்று இக்கட்டுரையிலே குறிப்பிடப்படுபவர் கவிஞர் மு.செல்லையா

ஆவார்) இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்ட ஈழத்து முன்னோடிகளது கட்டுரைகளுடன் கவிஞர் மு. செல்லையா எழுதியுள்ள இக்கட்டுரையை ஒப்பிட்டு நோக்குவது சுவை பயக்கும். இக்கவிஞரது பாரதி பற்றிய பார்வை வித்தியாசமான நோக்குடனும் போக்குடனும் வெளிப்பட்டிருப்பது அப்போது தான் புலப்படும்!

○○○

தங்க முலாம்!

உழைத்து முடித்து விட்ட கூட்டங்கள் இன்று உலகறியப் பார்க்குதையா வறிய நில வித்தெடுத்து தம்மை வளம்படுத்த நினைக்குதையா இன்னும் உழைப்பதற்காய் ஏதனங்கள் செய்யுதையா தேவைக்கு ஏற்க முகத்தை மாற்றும் தந்திரங்கள் கற்றவர்கள் சேவைகள் என்ற தேவைகளாக போதையிலே வாழ்பவர்கள் தகரங்கள் என அறிந்தும் தங்கமுலாம் பூசி அதிலே பளபளக்கும் நகைகள் செய்து பகட்டாக விற்பவர்கள் எத்தனை காலம்தான் இந்த ஏமாற்றும் தந்திரங்கள் தங்கமுலாம் கலைந்து ஒருநாள் தகரங்களாய் மாறும் போது நாறடிக்கும் இவர் நாடகங்கள் ஏறெடுத்தும் பார்க்காது ஏமாறுகிறார்களென இவரால் நினைத்தவர்கள் அப்போது உணரவரும் இவர்தம் அகங்கார மாயைகளை. வாசிக்கையில் கவிதை சுர்ரென்று உறைக்கிறதோ அவர் தமக்கு இக்கவிதை அட்டூழியம் செய்யும்.

பொன்.புத்தச்சாமன், யேர்மன்.

ராசையா என்பது அவனுடைய பெயர். அதைப் பற்றி யார் அலட்டிக் கொண்டார்கள். விரைவாகப் பல்வேறு சிந்தனைகளுடன் பரபரப்பாகச் செல்லும் மனிதர்களைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். தீர்க்கமான பார்வையுடன் வீதிகளை அலசியபடியும் கூர்மையான செவிகளை வேலிகளுக்கு அப்பால் வீசியபடியும் அவனுடைய கால்கள் மணல் ஒழுங்கைகளுக்குள் வேகங்கொண்டன.

தலையைச் சொறிந்தபடி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பள்ளிவாயலுக்கு முன்னால் நின்றான்.

அழுக்கு நிறைந்து ஆங்காங்கு கிழிந்த ஆடையுடன் பிச்சைக்காரக் கோலத்தில் கத்தரிக்கப்படாத தாடியுடனும் கீழுதட்டை முத்தமிட்டபடி வளர்ந்திருந்த மீசையுடனும் மனிதர்களை எதிர்கொள்ளும் போது மட்டும் வறிய பார்வையை வீசியபடி அவன் காத்தான்குடியின் வீதிகளில் அலைந்தான். அவனது கண்களுக்குத் தென்பட்ட எல்லாரிடத்திலும் அப்பாவித்தனமான எதிர்பார்ப்புகள் நிறைந்த பார்வையை ஒரே மாதிரியாய் வீசிக்கொண்டே பதிலுக்குக் காத்திருப்பதும் அவர்களைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுமாக அவன் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தான். ஆனால் யாரிடத்திலும் அவன் பிச்சைக்காரக் கையேந்தவுமில்லை; வாய்விட்டுக் கேட்கவுமில்லை. ஆனபோதும் அவனை மனநலன் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவனாகவோ அல்லது பித்துப்பிடித்த பைத்தியாரனாகவோ கண்டவர்கள் பரிதாபத்துடன் கடந்து போனார்கள். பிச்சைக்காரனாகவோ பசிக்காக யாசிப்பவனாகவோ கருதிக்கொண்டவர்கள் அவனுக்குப் பணத்தையோ உணவையோ கொடுத்தனுப்பினார்கள். சில்லரையாக நாணயக் குற்றிகளை யாரேனும் கொடுத்தால் அவன் வாங்குவதில்லை. அப்போது திமிர் பிடித்த பிச்சைக்காரன் என்று கடந்துபோகவே விரும்பினார்கள்.

மகரிக்குப் பாங்கு சொல்லிவிட்டால் ஏதேனுமொரு பள்ளிக்கு முன்னால் அவன் கட்டாயம் நிற்பான். இலா முடிந்து எல்லாரும் சென்ற பின்னர்தான் பள்ளிவளவை விட்டு அவன் வெளியேறுவான். அந்த இடைப்பட்ட பொழுதில்தான் அவனுக்குப் பத்து இருபதென்று நோட்டுகளாகக் கிடைத்திருக்கும்.

காத்தான்குடி சிறிய எல்லைக்குள் குறுகிய நிலப்பரப்புக்குள் சிறைப்பட்ட ஊர். அல்லது சிறைப்படுத்தப்பட்ட ஊர். அல்லாவை மட்டுமே கடவுளாக ஏற்றுக்கொண்டு முஹமது நபியை இறைவனின் இறுதித் தூதராக விசுவாசித்து ஒரே நம்பிக்கையைப் பற்றிப் பிடித்து வாழுகின்ற மக்களை நூறுவீதமாகக் கொண்ட ஓர் ஊர். வியாபாரத்தைப் பிரதானமானதாகக் கருதிய அவர்களுக்கு வேறு துறைகள் அவ்வளவாக வசப்படவில்லைதான். ஆயினும் வர்த்தகத்தில் அவர்களுக்கு விசேடமான அறிவை இறைவன் பிரேத்தியேகமாகக் கொடுத்திருப்பான் போலும். அதற்கென்றே பிறந்தவர்களாகவே திகழ்ந்தார்கள்.

கடற்கரையைப் பிடித்த மாதிரி பிரதான வீதி மரங்களால் சூழ்ந்து நிறைந்திருந்தன. கிறவல் வீதிகள் மட்டக்களப்புக்கும் கல்முனைக்கும் படகுப்போக்கு வரத்துக்கென்று சீராயமைந்த ஆறு இப்படி அதன் அழகு கொட்டிக்கிடந்தது.

வெள்ளைச் சேட்டும் வெள்சார்ந்த சாரணும் வெள்ளைத் தொப்பியுமான அடையாளங்களுடன்

முஸ்லீன்

எல்லாரும் ஒன்று போலவே அவனுக்குத் தெரிந்தனர். புன்னகையொன்றை வீசியபடி சைக் கிளில் விரைகின்ற மனிதர்களுக்கு முன்னால் அவன் கொஞ்சம் சங்கடத்தை வெளிப்படுத்தாமலும் இல்லை. அதிகாலையில் இருந்து இரவு வரையும் அலைந்து திரியும் அவன் இரவில் எங்கு

தங்கியிருப்பான் என்ன சாப்பிட்டிருப்பான் என்று அவனைப் பற்றி யோசித்து அவனைத் தேட அங்கு ஒரு ஜீவனும் இருக்கவில்லை. மூன்று வார அலைச்சலுக்குப் பின்னர் அவன் ஒரு வீட்டைத் தேர்வு செய்து அதன் வாசற்கூட்டில் போய் நின்றுகொண்டான்.

“ராவைக்கு வாரத்துக்குச் சுணங்கும் புள்ளேய்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அங்காங்கு வெள்ளை மயிர் எட்டிப்பார்க்கும் தாடியைத் தடவிக் கொண்டு வெளியே வந்தவருக்கு முன்னால் அப்பாவியாக நின்றான். அவனைப் பார்த்தமாதிரத்திலேயே அவருக்குள் அன்பின் ஊற்று பிரவகித்தது. பள்ளிவாயல்களுக்கு முன்பாக அவனைக் கண்டிருக்கின்றார். அதுவும் தூரத்தே, இன்றுதான் தனக்கு முன்னால் அதுவும் மிக நெருக்கமாக, எதுவும் பேசாமல் சட்டைப் பையில் இருந்து நூறு ரூபாய்த் தாளை எடுத்து அவனுக்குக் கொடுத்தார். அவன் அவரைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான், அதை வாங்கவில்லை.

“இந்தா வாங்கிக்க” என்றதும்

“ஆஜியார், நான் இது வாங்குறன், ஆனா இந்தக் காசிக்கி என்ன செரி வேல செஞ்சி தருவன், செரியா”

“செரி, முதல் இதுப் புடி, குப்ப போட சின்ன மடுவொண்டு வெட்டிக்குடு” என்று சொல்லிக் கொண்டே “புள்ளேய் இஞ்ச வா கொஞ்சம், குப்ப போட மடுவெட்டனுமெண்டாய்லுவா, இடத்தக் காட்டு இவன் வெட்டித் தருவான்”

மனைவியை அழைத்து விளக்கத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவனைப் பார்த்து “இப்ப செரியா” என்று புன்னகையொன்றை உதிர்த்துவிட்டுச் சென்றார். அவர் போவதையே அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பேரென்ன”

“ராசையா”

“அந்தா மண்வெட்டி இரிக்கி, எடுத்து வந்து அவடத்த மரத்துக்குக் கீழ ஒரு மடுவ வெட்டித் தா கிளி”

ராசையா மகுடிக்கு ஆடும் பாம்பாய் விறுவிறுவெனச் சென்று மண்வெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மடுவை வெட்டத் தொடங்கினான். மடுவெட்டிய மணலை சீராக எங்கும் பரப்பிவிட்டு, புறவளவுக்குள் இருந்த புற்களைச் செதுக்கி, அவற்றையள்ளிக்

குவித்து வைக்கும் போது பகலாகி இருந்தது. அப்போதுதான் அவனுடைய ரூபகம் வந்த வீட்டுக்காரி, வளவுக்குள் எட்டிப் பார்த்து அதிசயித்துப் போய் நின்றாள். மரத்துக்குக் கீழ் மடு வெட்டி, பின் வெட்டிய மணலை எங்கும் சம அழகோடு பரப்பி, புறவளவை முழுமையாகச் செதுக்கி பளிச்சென வைத்திருந்ததைப் பார்த்தும் அதிசயிக்காமல் இருக்க முடியுமா

“நீ இரிக்கிறதத் துஞ்சரா அயத்துப் போனன், காலத்தால திண்டியா?” என அவள் பரிவோடு விசாரிக்க அவன் இல்லையென்று தலையாட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டுக்குள் சென்று விராந்தையில் பாயைப் போட்டு ஒரு பீங்கானில் சாப்பாடும் பெரிய கிளாசில் தண்ணீரும் கொண்டு வைத்துவிட்டு “கைகால் முகத்தக் கழுவிட்டு வந்து சாப்புடு” என்றதும் அவன் முகம் அலம்பிக்கொண்டு வந்து திருப்தியோடு சாப்பிடத் தொடங்கினான். கிளாசில் தண்ணீர் குடிக்கும் போது அவனது கண்கள் கலங்கியிருந்ததை யாருமே அவதானிக்க அங்கிருக்கவில்லை.

சாப்பிட்டு முடிந்த கையோடு மீண்டும் சென்று மீதமுள்ள வேலைகளையும் முடித்துவிட்டு துப்பரவு செய்த நிலத்தைக் கொத்திப் புரட்டி சிறு சிறு பாத்திகள் கட்டிவிட்டு வாயிற்கதவருகே வந்து நிற்கும் போது சூரியன் மறையத் தொடங்கியிருந்தது. எதுவுமே சொல்லாமல் போகத் துணிந்தவனை அழைத்த வீட்டுக்காரி மேலும் இருநூறு ரூபாவைக் கொடுக்கும்போது அவன்.

“அம்மா, பாத்தி புடிச்சி வெச்சிரிக்கன், கொச்சிக் கண்டு, கத்தரி, தக்காளி எண்டு எது வெச்சாலும் செழிச்சி வளரும், நல்ல பசளமண், ஏலுமெண்டா நாலக்கிக் கொண்டாந்து தாரன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பும் போது “அம்மா கோவிச்சக்காட்டி, அய்யாட பழைய உடுப்பிருந்தாத் தாங்களன்” என்றவனுக்கு அணியக் கூடிய நல்ல ஆடைகள் பலதையும் ஒரு பையில் போட்டுக் கொண்டு வந்து அவனிடம் கொடுத்தபோது கையெடுத்துக் கும்பிட்டுவிட்டு நடைபோட்டான். அவனது தோற்றத்துக்கும் வேலையின் நேர்த்திக்கும் சம்பந்தமே இல்லாதிருந்தது.

மனைவி சொன்ன கதைகளைக் கேட்டுவிட்டு மறுநாள் காலை சுபஹ் தொழுத கையோடு சூரிய வெளிச்சம் வரும்வரை காத்திருந்து

வளவைச் சுற்றிப்பார்த்த ஆஜியார் அசந்து போனார். “நூறு உவாக் குடுத்தா இருநூறு உவாக்கு வேல செஞ்சிரிக்கான்” என்று அவனைப் மனதாரப் பாராட்டிவிட்டு தனது வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றுவிட்டார்.

காலை எட்டுமணி கடந்து ராசையா கத்தரி, வெண்டி, தக்காளி, கறிக்கொச்சி, மயறுக் கம்பு என்று பல்வேறு பயிர் நாற்றுகளுடன் வந்து வாசலடியில் நின்று கூப்பிட்டு அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு வளவுக்குள் சென்று வெயில் ஏறு முன்னரே அனைத்தையும் நடடி, தண்ணீர் ஊற்றி, செடியில் வெய்யில் படாமல் சிறு கொப்புகளைக் குத்திவிட்டு பகலாகும் போது எவ்வளவோ தென்டித்தும் சாப்பிடாமல் சென்றுவிட்டான்.

மாலையாகும் போது இரண்டு உரப்பைகளில் ஆட்டெருவை அள்ளி நிரப்பிக்கொண்டு ஒரு சைக்கிளில் வைத்துத் தள்ளியபடி வந்து சேர்ந்தான். காலையில் நாட்டிய அனைத்துச் செடிகளுக்கும் ஆட்டெருவைப் போட்டு தண்ணீர் ஊற்றி பாத்தி கட்டிவிட்டு எதுவும் சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே போய்விட்டான்.

வளவின் ஓரத்தைப் பிடித்தபடி மூன்ற டுக்காக வீ வடிவில் குத்தி நாட்டப்பட்ட மயறுக் கம்புகளையும் அதையடுத்து ஒரு பக்கத்தில் கத்தரி, வெண்டி என்று பலவித மரக்கறிச் செடிகள் நாட்டப்பட்டு அவை செழிப்போடு நிற்பதைப் பார்த்து காலையில் ஓர் இனம் புரியாத இன்பத்தை அனுபவித்தபடி காற்றை ஆழமாக இழுத்து மூச்சுவிட்டுக் கொண்டார் ஆஜியார்.

“ஏன் புள்ள குப்ப போட ஒரு மடு மட்டும் வெட்டச் சென்னதுக்கு, இவன் பத்தபுடிச்சிக் கிடந்த வளவ ஒரு தோட்டமாவே மாத்திப் போட்டான் பாரு”

“நேத்துப் பின்னரம் வந்தவன் ஆட்டெரு வெல்லாம் போட்டுட்டு தண்ணியெல்லம் ஊத்திட்டு ஒண்டும் செல்லாமயே பெய்த்தான் பாருங்க”

“இப்படி அர்ப்பணிப்பா உழக்கிறவன நம்பி வெச்சிக்கலாம், வந்தானென்டா அப்படியே தோட்டத்தப் பாத்துக்கச் செல்லு ஒவ்வொரு நாளும் போகக்குல அம்பது நூறக் குடுத்து உடு, பகலக்கி நின்டானென்டா சாப்பாடு குடு, காலத்தால நேரத்தோட வந்தாலும் சாப்பாடு குடு” என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே

வேலி வாசற் கதவினருகே ஓரான் வந்து பவ்வியமாக நிற்பது தெரிந்தது.

“வாடா உள்ளுக்கு வா”

அவன் பணிவோடு வந்து நின்றான்.

“ஒன்ட பேரென்ன”

“ராசையா”

“செரி ராசையா, சும்மா கிடக்கிற வளவுதானே, அதுக்குள்ள இப்படியொன்டச் செய்ய எனக்கித் தோணல பாரு, நீ தோட்டத்தச் செய்ற மாதிரி செஞ்சிட்டுப் போ. உனக்குத் என்னசெரி தேவென்டா கூச்சமில்லாமக் கேளு செரியா”

பல்லுத் தெரியச் சிரித்துவிட்டு செல்ல முற்படுகையில்

“காலத்தால சாப்படியா”

இல்லெயென்று லேசாகத் தலையசைத்தான். “செரி வந்து சாப்பு” என்று சொல்லிக்கொண்டே அவர் வெளியே செல்லக் கிளம்பினார். பின் வளவில் ஓர் அங்குலம் விடாமல் சுத்தப்படுத்தி ஏதாவதொன்றை நாட்டி வைத்தான், சுற்றிலும் இருந்த நிலத்தில் பயன்ற அனைத்துச் செடி கொடிகளையும் பிடுங்கியெறிந்துவிட்டு பயன்தரத்தக்கவைகளை நாட்டினான். முன் பந்தலுக்கு அவரைக் கொடியைக் கொண்டுவந்து நாற்புறமும் நாட்டி அதை அழகுபடுத்தினான். பின்னால் நின்ற மரத்தில் ஏறிச் செல்லத் தக்கதாக அதைச் சுற்றி கொடித்தோடை நடடினான். வேலியைப்பிடித்தபடி அதன் ஓரம் முழுவதும் இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு பக்கம் தார்ப் பீர்க்கும் மறுபக்கம் பால்பீர்க்கும் நடடினான்.

வந்தால் தோட்டவளவுக்குள் சென்று விடுவான். அவன் அந்த வீட்டு வளவுக்குள் இருப்பதே தெரியாது. அவசியமில்லாமல் வீட்டுக்கதவருகே வருவதுமில்லை யாரையும் கூப்பிடுவதுமில்லை, சாப்பாடென்றால் வீட்டுக் காரி அழைத்தால் மட்டுமே சாப்பிட வருவான். குறுகிய காலத்தில் நம்பிக்கையை வென்று நின்றான்.

ஒரு மாதம் கழிந்திருந்தது. சுற்றிலும் பசுமை படர்ந்திருந்தது. செடிகள் தரமான கவனிப்பால் பொலிவோடும் செழிப்போடும் வளர்ந்திருந்தன. கொடிகள் வேலியிலும் மரத்திலும் முற்றத்துப் பந்தலிலுமாகப் படர்ந்திருந்தன. தலை சீவி, தாடியை ஓரளவாகக் கத்தரித்து பிச்சைக்கார கோலத்திலிருந்து அல்லது மனநிலை பாதிக்கப்

பட்ட மனிதனின் மதிப்பீட்டிலிருந்து விடுபட்டு அவனும் மானமும் ரோசமுமுள்ள உழைத்துச் சாப்பிடும் மனிதன்தான் என்ற மதிப்பு பெறும் நபராகியிருந்தான். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வீட்டாரினதும் ஆஜியாரின் நம்பிக்கையை வென்றிருந்தான்.

இரவில் ஒன்பது அல்லது பத்து மணிக்குப் பின்னரே அங்கிருந்து கிளம்பினான். ஆஜியாரின் தோட்ட வேலைகள் தவிர்ந்து வேறு வேறு வேலைகளுக்கும் அவனே உதவியாளனாகிப் போனான். நம்பிக்கை வென்ற பின்னர் என்ன வேண்டிக் கிடக்கிறது. அவன் அவரோடு முடிந்தளவு ஓட்டிக்கொண்டான். அவனது உழைப்புக்கு மேலால் அதிக வருமானம் அவனுக்குக் கிடைத்தமைக்குப் பெரிதும் காரணமானதே அந்த நம்பிக்கையும் விசுவாச முந்தான். பார்வைக்கு இதமாக இப்போது நல்ல ஆடைகள் அணிந்தான். அவனைப் பார்த்தால் இப்போதெல்லாம் யாரும் பிச்சைக்காரனாகவோ பைத்தியகாரனாகவோ கருதுவதில்லை. ஹாஜியாரின் வீட்டுத் தோட்டக்காரனாக சிறுகச் சிறுக அவன் அறியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

தினமும் சூரியன் மறைந்ததும் ஆஜியார் பள்ளிக்குச் சென்று மஃறிப் தொழுதுவிட்டு அங்கேயே நண்பர்களோடு அளவளாவிக்கொண்டிருந்து இஸாவும் தொழுதுவிட்டுத்தான் வீட்டுக்குப் போவார். அதுவரைக்கும் அவன் பள்ளிவாசலுக்கு வெளியே ஆஜியாரின் சைக்கிளில் அவர் வரும்வரை அமர்ந்துகொண்டிருப்பான். தொழுவிட்டு வந்து அவர் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது அவரோடு சென்று அவர் வீட்டுக்குச் சென்றபின்னர்தான் அவன் வெளிக்கிடுவான்.

ஒரு நாள் யோசனையோடு அமர்ந்திருந்தான். ஆஜியார் அவனிடம் “ராசையா என்ன கடுமையா யோசிக்காய்” என்று கேட்டதும் “மகளுக்குக் கலியாணம் அதான் யோசின” என்றதும் “அதெல்லாம் யோசிக்காத, எல்லாம் செரி வரும்” என்று சொல்லிக்காண்டு அவன் போகும்போது அவனது கையில் ஒரு தொகைப் பணத்தைக் கொடுத்து “இதே செலவுக்கு வெச்சிக்க இன்னும் தேவப்பட்டாச் செல்லு தாரன்” என்று சொல்லும் போது அவனது கண்கள் பனித்திருந்தன. அன்று போனவன்தான் ஐந்து நாட்களாக வரவேயில்லை.

“கலியாணந்தானே செரியான வேலயா இரிந்திரிப்பான் அதான் வந்திரிக்கமாட்டான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே செழிப்போடு வளர்ந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்த அனைத்துச் செடிகளுக்கும் அவர்கள் காலையும் மாலையும் மறவாமல் நீர் ஊற்றினார்கள். ராசையாவைப் பற்றிய பேச்சு அப்போதெல்லாம் அங்கு சூழ்ந்திருக்கும்.

1990 ஆகஸ்ட் 03

வெள்ளிக்கிழமை ஜும்மாத் தொழுகையை முடித்துக் கொண்டு பெருநாள் தினச் சாப்பாட்டுக்கு நிகரான பகல் போசனத்தில் கைவைக்கும் போது ஹாஜியார் கேட்டார் “எங்க இவன் ராசையாவக் காணல்ல, மகளுக்குக் கலியாணமென்று சென்னான், அதுக்குப் பொறவு ஆளயே காணல்ல, வந்தாலும் வருவான் அவனுக்கும் சாப்பாடு எடுத்து வெச்சிரு புள்ளேய்”

“அவனுக்கு எடுத்து வெச்சிட்டன் நீங்க தின்னுங்க, ஒரு புழு பூச்சிக்கும் தீங்கு நினைக்காத அப்ராணி அவன், இத்தன் மாசமா வேல செய்றான் குளிஞ்ச தல நிமிரமாட்டான், ஒரு நாளாவது வாசப்படிய மிதிக்கல்ல, என்ன வேல இருந்தாலும் இழுத்துப்போட்டுச் செய்வான், கூலி பத்தின எந்த எதிர்பார்ப்பும் அவனுக்கிட்ட இல்ல, தேவல்லாம ஒரு வார்த்த பேசமாட்டான். ராவாகினாலும் எல்லாக் கண்டுக்கும் தனித்தனியா தண்ணி ஊத்தி ஒன்டொண்டாப் பாத்துட்டுத்தான் இருட்டுப்பட்டுப் போவான், என்ன கஸ்டமோ இப்படித் திரியிரான்”

“அவனுக்குக் கொஞ்சக் காசக் குடுத்து ஒரு தொழிலத் தொடங்கச் செல்லுவம், அவன்ட ஓழப்புக்கு சுருக்கா நல்லா வருவான்”

ஹாஜியார் அன்றைய பொழுது எங்குமே செல்லவில்லை, வளவுக்குள் நின்றுருந்த வேப்ப மரத்தில் அழகான பென்னம்பெரிய ஊஞ்சலொன்றை ராசையா அமைத்திருந்தான் அதில் காற்றுவாங்கியபடி ஆடிக்கொண்டிருந்தவர் ஒரு தூக்கமும் போட்டெழுந்தார். மாலையான போது எல்லாச் செடிகளுக்கும் அவர் தனது கரங்களாலேயே நீர் ஊற்றி அவற்றின் செழிப்பில் சொக்கி நின்றார். பல செடிகள் பூப்பதற்குத் தயாராக மொட்டுவிட்டு நின்றன. மயறு தளதளவென்று இடுப்பு உயரத்துக்கு வளர்ந்திருந்தது.

வேலியைச் சுற்றி பீர்க்கங்கொடிகள் பசுமை போர்த்தியிருந்தன. வாக மரத்தில் கொடி தோடை அகன்ற இலைகளுடன் படர்ந்திருந்தது. மனதுக்கு இதமாக அவற்றோடு காலங் கடத்தலாம் போன்று தெரிந்தது.

சூரியன் மறைந்து மகறிப்புக்கு அஸான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. ஹாஜியார் பள்ளிக்குச் செல்ல வெளிக்கிடும்போது சரியாக கடப்படியில் ராசையா நிற்றான்

“எங்கடா போனாய் அஞ்சாறு நாளா இந்தப் பக்கமே காணல்ல”

“தொழுதுட்டு சுருக்கா வாங்களன் ஆஜியார், முக்கியமான விசயமொண்டு உங்களுக்கிட்டச் செல்லனும், அத வேற யாருக்கிட்டயும் சொல்ல ஏலா அதான் ஓடியந்தன்”

“செரி ஊட்ட இரியன், தொழுதுட்டு வாரன்”

“கொஞ்சம் கெதியா வாங்க ஆஜியார்”

“சுணங்க மாட்டன் வாரெண்டா இரி பெய்திராம” என்று அன்பொழுகச் சொல்லி விட்டு அவர் சென்றதும் அவனுக்காக எடுத்து வைத்திருந்த உணவைப் பொதி செய்து ஹாஜியாரின் மனைவி அவனிடம் கொடுத்து விட்டு,

“புள்ளட கலியாணம் எல்லாம் செரியா, ராசையா” எனக் கேட்டபோது

“நாளக்கித்தான் கலியாணம் வெச்சிரிக்கன். கட்டாயம் நீங்க வரனும், நேரத்துக்கு நானே வந்து கூட்டிப் போறன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே செடிகளைப் பார்வையிடச் சென்றான். வழமையைவிடப் பரபரப்பாகவும் படபடப் போடும் அவன் இருந்தான். தொழுகை முடிந்துவிட்டது இன்னும் ஹாஜியார் வரவில்லையே என்ற எண்ணம் அவனுக்குள் வேகப் பிரவாகம் கொண்டிருக்க வேண்டும் ஊஞ்சலில் இருந்தபடி வாயிற் கதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்சம் தாமதித்தாலும் அவர் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த போது அவன் அவருடைய காலடியில் போய் நின்று மனசை அள்ளிச் செல்லும் துன்பியல் கதைகளைச் சொல்லத் தொடங்கினான். கதை சொல்லத் தொடங்கி சற்று நேரத்தில் இசாவுக்கு பாங்கோசை சுற்றிலும் பள்ளிவாயல்களில் ஒலிக்கத் தொடங்கியது, வழமையை விட அன்று நேரத்தோடு இசாவுக்கு பாங்கு சொல்வது போன்றே தோன்றியது.

ஹாஜியாரின் சின்னப் பேரன் “முத்தப்பா இன்டக்கி நானும் வாரன் பள்ளிக்கு

தொழரத்துக்கு, என்னயும் கூட்டிப் போங்க” என்று அவரது கைகளைப் பற்றியபடி அடம்பிடித்துக் கொண்டு நிற்றான்.

ஹாஜியார் ராசையாவுக்கு தேற்றும் ஆறுதல் வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு “இரி கொஞ்சம் இசாவத் தொழுதுட்டு வாரன்”

“இல்ல ஆஜியார் நான் போட்பரன், கொஞ்சம் கேட்டுட்டுப் போங்களன்” என்று அவன் கண்ணீரோடு மீளவும் கதைக்கத் தொடங்கினான். பள்ளிகளில் ஜமாத்துத் தொழுகை தொடங்கியது. அவனுடைய கதைகளில் விடுபட்டு பள்ளிக்குந் செல்ல அவர் எத்தனை முறை முயன்றும் அவன் அவரைப் போக விடுவதாயில்லை, அவருக்கோ பள்ளியில் தொழுகை தொடங்கிவிட்ட கவலை, இவனுடைய கதையைக் கேட்டுக் கொண்டு கூட்டுத்தொழுகையை தவறவிட்டு விடுகின்றோமே என்று அங்கலாய்ப்பு ஒரு பக்கம், பேரன் போவமே போவமே என்று நச்சரிக்கும் கெஞ்சலிமிகு வார்த்தைகள் ஒரு பக்கம் அவர் செல்ல முற்படும் போது அவரை இழுத்து வைத்துக் கதைத்தது போன்றே தெரிந்தது. பள்ளிகளில் தொழுக ஆரம்பித்து சற்று நேரமும் செல்லவில்லை படபடவென்று துப்பாக்கிச் சத்தம் எங்கனும் எதிரொலித்தது,

“ஆஜியார் என்னயோ தெரியா வெடிச்சத்தம் கேக்குது, ஊட்டுக்குள்ள போங்க, வெளிய வரவானா நான் போய்ப் பாத்துட்டு வாரன்” என்று அவர்களை வீட்டுக்குள் அனுப்பிவிட்டு அவன் விருட்டென்று வெளியேறினான்.

சற்று நேரம் என்ன நடக்குதென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை, ஊரே கலவரப்பட்டு நிற்றது. யாருக்கும் எதுவும் தெரிந்திருக்கவில்லை, நேரம் செல்லச் செல்ல பதபதைப்பு அதிக ரித்தது. கலங்கிய ஓடைக்குள் பார்வையை விட்டது போல் இருந்த எல்லாருக்குள்ளும் பொங்கியிருந்த நடப்பதை அறிந்து கொள்ளும் ஆவலுக்கு பதில் கிடைத்தது

“பள்ளிவாசலுக்க தொழ வந்தாக்கள புலிப்பட சுட்டுப் போட்டாம்”

மரண பயமும் அச்சுறுத்தலும் எங்கும் வியாபித்துப் பரவ ஹாஜியார் விக்கித்துப் போய் நிற்றார்.

“ராசையா இல்லாட்டி இன்டக்கி இந்த ஊடல் ரெண்டு மையத்து உழுந்திரிக்கும், அல்லாதான் அவன அனுப்பி வெச்சி

நம்மளக் காப்பாத்தி இரிக்கான்” என்று முழுக் குடும்பமுமே அவனுக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும்போது ஊரெங்கும் மரண ஓலம் கேட்கத் தொடங்கியிருந்தது. மக்கள் வீதிகளுக்கு வந்தார்கள். சுடுபட்டதாக தகவல் வந்த பள்ளிவாயல்களை நோக்கி ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராசையா ஒன்றரை மாதங்களாக ஊருக்குள் இருந்து தாக்குதலுக்கான முழுத் தகவல்களையும் திரட்டி திட்டமிடல் குழுவுக்கு அளித்துவிட்டு மனிதத்தோடு தன்னை நாத்திய ஹாஜியாரைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே அவர்வீட்டுக்கு வந்து அவரைப் பள்ளிக்குப் போகவிடாமல் தடுத்த எந்தவொரு விடயமும் அறியாமல் அந்தக் குடும்பம் ராசையாவுக்குத் தாம் கடன்பட்டுள்ளதாகக் கருதத் தொடங்கியது.

அவனுக்குக் கொடுத்த சாப்பாட்டு பேசன் அப்படியே வெளியே வேப்பமரத்துக்குக் கீழ் ஊஞ்சலில் இருந்தது. அதன் வாசத்தை மோப்பம் பிடித்து உள்ளே நுழைந்த தெருநாயொன்று அதைச் சுவைத்து நக்கிநக்கித் தின்று கோழி இறைச்சியின் சந்தொன்றை கவ்வியபடி வேலி தாண்டி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அதன் பின்னர் ராசையா அவர்களைத்தேடி வரவே இல்லை.

அவனது உழைப்பில் உருவான தோட்டம் அவர்களுக்குப் பயனளிக்கத் தொடங்கியபோது “ராசையா ஒரு புழு பூச்சிக்கும் தீங்கு செய்யாத தங்கமான மனிசன்” என்று எல்லாரும் போலத்தான் சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

○○○

தெருவைக் கடக்கும் மான்
போக்குவரத்தைத் தடைசெய்கிறது
வண்ணமலர்களின் நிழலில்
வெறுங்கால்களோடு நடக்கும்
அடியார் கூட்டம்
காவல்காக்கம் வாழைமரங்கள்
பொசுக்கும் வெய்யிலை
உப்புக் காற்று ஆற்றுகிறது
சூடானதோசை, சம்பல்
இனியதேநீர் எல்லாம் சேர
உடல் சிலிர்த்துகிறது

ஆண்கள் மேலாடைகளைந்து
பெண்கள் கூட்டத்தொடு சேர்ந்துகொள்ள
நிறங்களும் பொன்னும் சங்கமிக்கின்றன
தெய்வசந்நிதிகள்
வெண்கல நெய்விளக்கொளியில்
பிரகாசிக்கின்றன
சாம்பிராணிப் புகை எங்கும்நிறைகிறது
மேளச்சத்தமும் மணியோசையும்
இரத்தத்தைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்கிறது
இருதயம் பரவசத்தால் துடிக்கிறது
மந்திரஉச்சாடனம்

- செவிகளை நிறைக்கிறது

எங்கள் அதிர்வுகள் ஏனையோரின்

- அதிர்வுகளோடுகலந்து

கடவுளின் உருவாக்கம்

தெய்வீகமாக எதிரொலிக்கின்றன
இறைவனின் சர்வல்லமையின் முன்
மனிதன் எம்மாத்திரம்?

பலருள் ஒருவன்
அவன் மனைவியின் கண்ணீர்
பெற்றோரின் அன்பு
பிள்ளைகளின் பாதுகாப்பு, நம்பிக்கைகள்
ஏனையோருடைய மனை, மக்கள்
கண்ணீர், பாதுகாப்பு, நம்பிக்கைகளைவிட
வித்தியாசமானவையா?

புன்னகை புன்னகைதான்
முத்தம் முத்தம் தான்
கண்ணீர் கண்ணீர்தான்
ஆனால் ஒருவனுடையமரணம்
பலருக்குஅவலம்!

ஆங்கில மூலம் : காமன் ஜெயசேகர

தமிழில் : சோ.ப

இலங்கையில் மலேய மக்களின் வருகையும் அவர்களின் வாழ்வும்

இலங்கை வரலாற்றோடு சோழ பாண்டிய வருகையும் அவர்களின் படையெடுப்பின் போது வருகை தந்த கணிசமான தொகையினர் இலங்கை மக்களோடு மக்களாக கலந்துவிட்டது போன்று பிற்காலத்தில் போத்துக்கீசரின் வருகையின் போது ஆபிரிக்காவிலிருந்து ஆபிரிக்க மக்கள் தொழிலாளர்களாக கொண்டு வரப்பட்டதும் அவர்களின் பரவல் புத்தளம் பகுதியில் இருப்பதும் அவர்களில் கணிசமான தொகையினர் சிங்களவர்களுடனும் தமிழர்களுடனும் கலப்புத் திருமண முறையில் கலந்து கலப்பினமாக மாறியிருக்கின்றனர்.

பிரித்தானியாவுக்கு கீழ் இலங்கை காலனித்துவ ஆட்சியாக இருந்தபோது தமிழகத்திலிருந்து தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக தமிழர்கள் கொண்டு வரப்பட்டனர். அவர்களும் இலங்கையர்களாக தமது பழக்க வழக்கங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

தமிழகத்தில் வறுமையில் வாடிக் கொண்டும் தமது வாழ்வாதாரத்திற்காக வேலை தேடித் திரிந்த மக்களுக்கு கடல்கடந்த சீமையில் வேலை என்றவுடன் வாட்டிவதைத்த வறுமை அவர்களை இலங்கையில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

இலங்கையில் பிரித்தானியரின் காலனித்துவ ஆட்சிக் காலத்தில் தென்னாபிரிக்காவிலிருந்து புவர் சிறைக்கைதிகள் இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டு அவர்களுக்கு சுத்தமான காற்றுக் கிடைக்க வேண்டுமென்பதற்காக தலவாக் கொல்லையில் சிறை வைக்கப்பட்டார்கள் என்ற செய்தியும் உண்டு.

ஏலையா க.முருகதாசன்

காலப் போக்கில் மீண்டும் இவர்கள் தென்னாபிரிக்காவிற்கு திரும்பினார்களா அல்லது இலங்கை மக்களோடு கலந்து வாழத் தொடங்கினார்கள் என்பதை தெளிவாக அறிய முடியவில்லை.

ஒவ்வொரு நாட்டினுடைய காலனித்துவ ஆட்சியின் போதும் ஏதோ ஒரு நாட்டிலிருந்து இலங்கைக்கு மக்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

அதைப் போன்று இலங்கையும் இந்தோனேசியாவும் ஒல்லாந்தரின் காலனித்துவ ஆட்சியிலிருந்தபோது அவர்களால் மலே மக்களும் 1796லிருந்து 1948 காலவரைப் பகுதிகளில் மலே தீபகற்பகத்திலிருந்து இலங்கைக்கு கொண்டு வரப்பட்டிருக்கின்றார்கள்.

இவர்கள் போர்த்துகீசர்களால் ஆபிரிக்காவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் போலவோ, பிரித்தானியரால் தேயிலைத் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக கொண்டு வரப்பட்டவர்கள் போலவோ அன்றி இவர்கள் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் மட்டுமே ஆங்காங்கே தேடுதலில் கிடைத்திருக்கின்றது.

இவர்கள் இஸ்லாம் மதத்தைத் தழுவினவர்களாக இருந்தபடியால் காலப் போக்கில் இலங்கை முஸ்லீம் சமூகத்துடன் இணைந்து வாழக்கூடியவர்களாக மாறியுள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

பேருவளையில் இவர்களில் பெரும்பாலானோர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். தமிழ் மொழியையே இவர்கள் பேசி வருகின்றனர். இவர்களில் பெரும்பாலானோர் இரத்தினக் கற்கள் சம்பந்தப்பட்ட வணிகத்துறையிலும் இருக்கின்றனர்.

இவர்கள் கிழக்கு சுமத்திரா மலாய் தீபகற்பம், கடலோர போர்னியாவை தாயகமாகக் கொண்ட இனக்குழுவும் ஆவர். இவர்கள் வாழுகின்ற சிறிய தீவுகள் மலாய் உலகம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

மலேசியா, இந்தோனேசியா, சுமத்திரா, ஜவா, பாங்கா, பெலிதூங் தீவுகள், போர்னியோ, ரியால் தீவுகள், தாய்லாந்தின் தெற்குப் பகுதி, பட்டானி, சாதுன், சாங்க்லா, யலா, நாரதிவத், சிங்கப்பூர், புருனே, தாருஸ்லாம் ஆகிய நாடுகளில் இவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.

ஆனால் இவர்களுக்கிடையே பழக்க வழக்கங் கங்களிலும் வாழ்க்கை முறையிலும் வேறுபாடு களைக் காண முடிகின்றது.

மலாய் மக்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு பெயர் இடுதலை குழந்தை பிறந்து ஏழாவது நாளில் அல்லது நாற்பதாவது நாளில் அல்லது மூன்று மாதங்களுக்குள் நடத்துவர்.

மத அலுவலரே குழந்தைக்கு பெயரிடுவார். பெயரிடும் நாளில் பெயரிடுதல் சடங்குக்கு வருகை தருவோருக்கு மதிய உணவு விருந்தளித்தலும் இடம்பெறும். பெரும்பாலான மலாய்க்காரர் களின் பெயர்கள் மலாய் வம்சாவழிப் பெயர்க ளையோ அல்லது அரபு பெயர்களுையோ கொண்டுள்ளனர்.

அரபு பண்பாடு பெரும்பான்மையான நிகழ்வுகளில் இடம்பெறுகின்றன. மலாய் இனத்தவர்களில் குடும்பப்பெயராக மலாய் வம்சாவழிப் பெயராகவோ அன்றி சமஸ்கிருதப் பெயராகவோ இருப்பதைக் கவனிக்கிறார்கள்.

மலாய் மக்களுக்கும் சமஸ்கிருதம் பேசும் மக்களுக்குமிடையில் எவ்வாறு தொடர்பு ஏற்பட்டது என்று கவனிக்கும் போது இந்தோ னேசியா மற்றும் மலேய் தீபகற்ப வரலாற்றோடு சேர்ந்து சிந்திக்க வேண்டியதாகியுள்ளது.

இந்தோனேசியா நாடு ஒரு இந்து நாடாக விருந்து இஸ்லாமிய நாடாக மாறியதிலிருந்து அம் மக்களின் வேர்கள் சமஸ்கிருதம் சார்ந்தவையாக இருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கு வரத் தோன்றுகின்றது.

பழைய காலத்தில் நாற்பதாம் நாளில் பெயரிடும் குழந்தைகளின் பெயர்களை சூனியம் செய்பவர்களுக்கு பயந்து இரகசியமாகவே வைத்திருந்ததாக அறியப்படுகின்றது.

'ஒரு மலேயின் உருவப்படம்' என்ற நூலை எழுதிய பி.டி.கே.சால்டின் என்பவருக்கு துவான் சிங்கசிறி என்றே அவருக்குப் பெயரிடப் பட்டிருந்தது. ஆனால் பிற்காலத்தில் பாபா தீன் கிட்கில் சாடின் என்றே வழங்கப்பட்டது. குழந்தைகள் பிறக்கும்போது இருக்கும் பருவகாலத்தைப் பொறுத்தும் அவர்களுக்கு பெயரிடும் வழக்கம் மலேய் மக்களிடம் இருக்கின்றது.

உதாரணமாக நோன்பு காலத்தில் பிறந்த குழந்தைக்கு பூசா என்றும் செவ்வாய்க் கிழமைகளில் பிறந்த குழந்தைக்கு செலாசா என்றும் பெயரிட்டிருப்பார்கள்.

முந்தைய காலத்தில் பாகஸ், பிண்டன், கிசில், கசமா என்ற தனிப்பட்ட பெயர்களையும் மலாய் மக்கள் வைத்திருந்தார்கள். அவை காரணப் பெயர்களாக இருந்திருக்கலாம்.

கிச்சில் என்றால் சிறியது பாகஸ் என்றால் நன்று பிண்டன் என்றால் நட்சத்திரம் என்று அர்த்தம் கொண்டிருந்தனர். தமிழில் கிச்சான் என்று அழைக்கும் பழக்கம் உண்டு. மலாயா வுக்கு சென்று அங்கு பலகாலம் வாழ்ந்தவர்கள் செல்லமாக கிச்சான் என்று இளையவர்களை அழைக்கும் பழக்கம் இருந்தது.

நிஜ உதாரணமாக ஒன்றைப் பதிவிடுகிறேன். மகாஜனக் கல்லூரியின் அதிபர் திரு. தெ.து.ஜெயரத்தினம் அவர்களின் ஒன்றுவிட்ட தம்பியார் மலேசியாவிலிருந்து வந்து மகா ஜனாக் கல்லூரியில் படித்தவர். அவருக்கு இயற்பெயர் ஒன்றிருந்தது. ஆனால் அவரைக் கிச்சான் என்றே அழைப்பார்கள். எனது தாயாரும் அவ்வாறே விளித்துக் கதைத்ததை நான் அவதானித்திருக்கிறேன். எனது உறவினர் ஒருவரின் மகனின் வீட்டுச் செல்லப் பெயர் கிச்சான் என்பதாகும். எனது உறவினர் பலர் மலேயாவில் வேலை செய்தவர்கள். அவர்கள் இந்தப் பெயரை வைத்திருக்கலாம்.

மலேய் பெயர்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கலந்திருப்பதைக் காணமுடியும். இன்னொரு உதாரணமாக எமது மூதாதையரில் கணிசமான தொகையினர் சரத்தை (சாரம் என்று சொல்வதுமுண்டு) கைலி என்று விளிப்பது உண்டு. இது மலேய்ச் சொல்லாகும்.

மலேய் பெண்களுக்கு கார்த்தினி, காடினி, மெலதி என்ற பெயர்கள் உண்டு. இவற்றில் கார்த்தினி, மெலதி என்ற பெயர்கள் தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கும் இடத் தொடங்கிவிட்டனர்.

மலேய் மக்கள் சிறுவர்களுக்கு அஜேரி, பிரவீரா என்ற பெயர்களையும், சிறுமிகளுக்கு மெலாதி, சூரத்னி என்ற பெயர்களை வைப்பதுண்டு. அதே வேளை அரபு வம்சாவழிப் பெயர்களை விரும்புகிறவர்கள் இத்தகைய பெயர்களை வைப்பதில் விருப்பம் கொள்ள மாட்டார்கள். ஆண்களுக்கு அகீல், சலீம், தஸ்லீம் என்ற பெயர்களையும், பெண்களுக்கு கப்சா, ஜீனத், ரைகானா என்ற பெயர்களையும் வைப்பார்கள்.

மலாய் மக்களின் வாழ்க்கையில் சிறுமி களுக்கு காது குத்துதல் என்பது ஒரு குறிப்பிடக் கூடிய சடங்காகும். (தமிழர்கள் மத்தியிலும்

சிறுமிகளுக்கு காது குத்துதல் என்பது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சடங்காக கொள்ளப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டில் உறவினர்களுடன் விருந்துண்டு மகிழும் நிகழ்வாக இது இடம்பெறுவதும், இலங்கையிலும் தமிழர்கள் மத்தியில் குடும்ப உறவினர்கள் ஒன்றுகூடி மகிழும் விழாவாகவும், சிலர் அந்நாளில் கோவில் களுக்குச் சென்று வழிபடுவதும் உண்டு. ஊருக்கு ஊர் குடும்பத்துக்கு குடும்பம் இலங்கையில் காது குத்துதல் நிகழ்வின் செயல்பாடு வித்தியாசப்படும். ஆனால் புலம் பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர்கள் மத்தியில் சிறுமிகளுக்கு காது குத்துதல் என்பது சாதாரண விடயமாகும். இங்குள்ள நகைக்கடைகளில் சட்ட அனுமதி பெற்றவர்களால் காது குத்தி விடப்படுகின்றது) மலாய் மக்கள் சிறுமிகளுக்கு காது குத்தும் நிகழ்வின்போது விருந்து வைத்துக் கொண்டாடுவார்கள்.

மலாய் பெண்கள் பாரம்பரியமாக காதணிகளை அணிவதில் விருப்பம் உடையவர்கள். கராபு என்றழைக்கப்படும் கராபு ஸ்டட்டுக்கள் என்ற அலங்கார காதணிகளை எல்லாப் பெண்களும் அணிகிறார்கள். இந்த கராபு என்பது மலாய் மொழியிலிருந்து தோற்றம் பெற்ற கிராபு அல்லது கெராபு என்ற சொல்லாக அறியப்படுகின்றது.

இந்தக் காது ஸ்டட் என்பது வட்டமான தட்டையான உருவத்திலிருக்கும். இந்த காதணியில் ஒரு கல்லோ அல்லது சிறிய கற்களோ இருக்கும். தங்கத்திலான சிறிய காதணிகளும் உண்டு. சிலர் வைரக் கல்லைப் பதிய வைத்த கிராபு காதணிகளை அணிவார்கள்(உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு இனக்குழுமங்களும் ஆண் பெண்களுக்கான அலங்கார ஆபரணங்களை பாரம்பரியமாக தொடர்ச்சியாக அணிதலும் அவை காலப் போக்கில் ஆபரண நாகரீகமாக பல இனக்குழுமங்களால் உள்வாங்கப்பட்டு இன்று அவை ஒரு பொது நிலைக்கு வந்துள்ளமையை கவனத்தில் கொள்ளலாம்)

மலாய் மக்களும் முஸ்லீம்களின் வாழ்வியல் பண்புகளைக் கொண்டவர்களாகையால் அவர்களின் சடங்குகளைக் கைகொண்டே வருகின்றனர்.

அவர்களின் முக்கிய சடங்குகளில் ஒன்று சிறுவர்களுக்கான விருத்த சேதனம் என்று சொல்லப்படுகின்ற கன்னத்துச் சடங்காகும். ஏழு வயதுக்கு மேற்பட்ட சிறுவர்களுக்கு இச் கன்னத்துச் சடங்கு செய்து வைக்கப்படுகின்றது.

கன்னத்துச் சடங்கு கொண்டாட்டமாகவே செய்யப்படுகின்றது. ஆரம்ப காலங்களில் ஏழு வயதிற்கு மேற்பட்ட நிலையில் உள்ள சிறுவர்களுக்கே இது செய்யப்பட்டதெனினும் இப்பொழுது குழந்தைப் பருவத்திலேயே செய்யப்படுவதாக அறிய முடிகின்றது.

சிறுவர்களின் ஆண்குறியின் தடிப்பான நுனிப்பகுதியைச் சுற்றி மூடி நிற்கும் தோல் பகுதி அனுபவசாலி ஒருவரால் வெட்டி எடுக்கப்படுகின்றது. இது பரிந்துரைக்கப்பட்ட இஸ்லாமிய முறையாகும்.

இது ஒரு சுத்தமும் சுகாதாரமும் சம்பந்தப் பட்டு தேவையற்ற தோலை அகற்றும் முறையாகும் சிறுநீர் கழிக்கும் போது, கழித்தலின் பின் நுனிப்பகுதியின் துவாரத்தின் சுற்றுப்பகுதியை தோல் மூடிய நிலையில் ஆண்குறியின் கழுத்துப் பகுதியில் சிறுநீரின் ஈரலிப்புத் தன்மை தொடர்ச்சியாக காயாமால் நிலை கொள்கையில் அப்பகுதியில் சிறுநீரில் உள்ள வேதியல் காரணமாக ஒரு ஈரலிப்பான வெள்ளை நிறத் தன்மை உருவாகும் போது நோய்க்கிருமிகள் உருவாவதற்கு ஏதுவாகி விடுவதுடன், ஆணுறுப்பின் நுனிப்பகுதிக்கு அடுத்த கழுத்துப் பகுதியின் மென்மைத்தன்மையான தசைப் பகுதிகள் கிருமிகளினால் பாதிப்பு ஏற்படுவது மட்டுமல்ல தூர்நாற்றமும் வீசும் நிலை உருவாகின்றது.

விருத்த சேதனம் என்ற கன்னத்துச் சடங்கு செய்யப்படுகின்ற சிறுவன் குளிப்பாட்டப்பட்டு, இச்சடங்குக்கு விருந்தினர்கள் வருவதற்கு முன்னரே தற்காலிக சிம்மாசனம் ஒன்றில் இருத்தி வைக்கப்படுவான். புதிய ஆடைகளை அவனுக்கு உடுத்தி சாங்கோக் என்ற தலைப் பாகையை அணிவித்திருப்பார்கள்.

அனுபவசாலிகளான மூப்பர்கள் சிறுவனின் உள்ளங் கைகளை நறுமணம் மிக்க நீரால் அபிசேகம் செய்வது போல கழுவுவார்கள்.

கடந்த காலங்களில் கன்னத்து செய்யப்படும் சிறுவர்களின் கைகளுக்கு மருதாணி பூசும் வழக்கமும் இருந்தது.

ஒஸ்டா என்று அழைக்கப்படுபவர் முடி திருத்தும் கத்தியால் கன்னத்து செய்யப்படுவதற்கு முன்னர் மல்லூட் என்ற பாராயணம் பாடப்பட்டு மதிய விருந்து அல்லது இரவு விருந்து வழங்கும் முறை இச்சடங்கில் இடம்பெறுவது வழக்கம்.

சன்னத்து செய்யப்படுகின்ற சிறுவனை தலைக்கீழாக அதற்கேற்ற ஆசனத்தில் வைக்கப்பட்டு சன்னத்து செய்யப்படும். சிறுவனின் கைகளை ஒருவர் பின்னுக்கு வைத்து இறுக்கிப் பிடிக்க இன்னொருவர் கால்களை அகட்டிப் பிடிப்பார்.

சன்னத்து செய்யப்படும் போது சிறுவன் லிருந்து வரும் அழகுரல் கேட்காதவாறு பாடியோ இசைத்தோ ஆண்கள் சொரபினா அல்லது தபேலாவை வாசிப்பார்கள். பெண்கள் ரபானா என்ற ஒரு பக்கம் தோலினால் மூடிய வாத்தியக் கருவியை ஐந்து அல்லது ஆறு பெண்கள் அக்கருவியைச் சுற்றி இருந்து கொண்டு அதன் விளிம்புகளில் தட்டி ஒலி எழுப்பிக் கொண்டிருப்பார்கள். (ரபானா வாசிக்கும் முறை, சிங்களச் சமூகத்தின் குடும்ப விழாக்களில் நடைமுறையிலிருந்து வருகிறது. ஐந்து அல்லது ஆறு பெண்கள் ரபானைச் சுற்றியிருந்து மகிழ்ச்சியாக சிரித்தவாறு அதன் விளிம்புகளை தட்டி ஒலி எழுப்புவார்கள். அவர்களின் குடும்ப விழாக்களில் இக்கருவி வாசிப்பு என்பது இன்றியமையாத இசையாக இடம் பெற்றுவிட்டது. ரபான் வாசிப்பு சிங்கள மக்களுக்கு மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களோடு அயலவர்களாகவும் கலந்து வாழும் தமிழ்ச் சமூக குடும்ப நிகழ்வுகளில்கூட இடம்பெறுவதை நான் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறேன். சிங்கள தமிழ்ப் பெண்கள் ஒன்றாக அமர்ந்து வாசிப்பார்கள். இதனை சிலாபத்திலிருந்து எனது தங்கையின் மகளின் முதல் நன்மை விழாவில் ரபான் வாசிப்பு இடம்பெற்றிருந்தபோது நான் அங்கிருந்து கண்டேன்)

சன்னத்து அறுவை நிறைவேறியதும் அக்காயத்துக்கு சாம்பல் வைத்துக் கட்டும் வழக்கம் ஒரு காலத்தில் இருந்தது. ஆனால் அந்த முறை தவிர்க்கப்பட்டு நவீன மருந்துகள் இடப்படுகின்றன.

சன்னத்து அறுவை செய்யப்பட்ட சிறுவன் ஒரு பாய்மீது படுக்க வைக்கப்பட்டு அவனின் உடலில் தொடாதவாறு ஒரு வெள்ளைத் துணி முகம் தவிர்த்துப் போர்த்தப்பட்டிருக்கும். இக்கொண்டாட்டம் ஏழு நாள் வரை இடம் பெறுவது உண்டு. அதன் பின்னர் சிறுவன் பெற்றோர்களுடன் தொழுகைக்காக மசூதிக்கு செல்வான்.

சிறுவர்களுக்கு செய்யப்படும் விருத்த சேதனம் போன்று சிறுமிகளுக்கும் செய்யப்படும்.

சிறுமிகளுக்கு பெயரிடும் நாளிலேயே அவர்களுக்கு மொட்டை அடித்து குளிப்பாட்டி புத்தாடை அணிவித்து செய்யப்படும். இது பெண்குறிமூலத்தின் சிறுநீர்ப் பகுதியை மூடிநிற்கும் முன்தோலை அகற்றுவதாகும். இது சுகாதார முறைக்கான இஸ்லாமிய பரிந்துரைப்பாகும். இந்தோனேசியா, மலேயா, புருனே போன்ற நாடுகளில் அரசால் அனுமதிக்கப்பட்டு அங்குள்ள மருத்துவ மனைகளிலேயே இவ்விருத்த சேதனம் செய்யப்படுகின்றது.

இலங்கையில் அம்பாந்தோட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்த மலேய் மக்கள் சன்னத்துச் சடங்கு செய்யப்பட்ட சிறுவனை ஏழாம் நாளுக்குப் பிறகு தினமும் கடலுக்கு குளிக்க அழைத்துச் செல்வார்கள். சன்னத்து அறுவைக் காயம் ஆறும் வரைக்கும் இக்குளிப்புத் தொடர்ந்து பிறகு சிறுவனுக்கு புதிய ஆடை அணிவிக்கப்படும்.

அக்காலத்தில் மலாய் மொழியில் பச்சூர் என்றழைக்கப்படும் பால்சோறு சச்சூர் என்று மலேய் மொழியில் அழைக்கப்படும் கேக்குகள், பிசாங் என்று மலேய் மொழியில் அழைக்கப்படும் வாழைப்பழங்கள் கொண்ட விருந்து வைக்கப்படும். இவ்விருந்தில் நெருங்கிய உறவினர்களே பங்கேற்பார்கள்.

இச்சடங்கானது ஆண்குறி, பெண்குறி ஆகியவற்றின் ஆரோக்கியத்தையும், சுகாதாரத்தையும், சுத்தத்தையும் பேணுவதற்கான மருத்துவச் சிறப்புக் கொண்ட செயற்பாடாகும்.

மலாய் மக்களின் திருமணங்கள் பாரம்பரிய முறையைக் கொண்டதெனிலும் இன்றைய இளைய தலைமுறை அதனை இஸ்லாமிய முறையிலிருந்து விலகாது நவீனமாகவும் கைக் கொள்கின்றனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் திருமண வயது என்பது கொஞ்சம் இருபது வயதுக்கு மேற்பட்டதாக இருந்தது. அந்த வயதெல்லையை மலாய் சமூகம் அங்கீகரித்திருந்தது.

ஆனால் இப்பொழுது மலாய் இளைஞர்களும் யுவதிகளும் இருபதுக்கு குறைவான வயதில் அல்லது இருபதாவது வயதிலேயே திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள்.

முன்பெல்லாம் திருமணம் செய்யப் போகும் ஆணும் பெண்ணும் வீடுகளுக்குச் சென்று திருமணத்துக்கு உறவினர்களை அழைப்பது வழக்கம். குறிப்பாக மலாய் மொழியில் ககேக் உண்டாங் என்று அழைக்கப்படுகின்ற

தாத்தாவையும் நேநெக் உண்டாங் என்று மலாய் மொழியில் அழைக்கப்படுகின்ற பாட்டியையும் திருமணத்துக்கு சில நாட்களுக்கு முன்னரும் பின்னர் திருமணம் நடைபெறவிருக்கும் அண்மித்த நாட்களிலும் சென்று அழைப்பார்கள்.

இன்றைய நவீன உலகில் அழைப்பிழைகளே அழைத்தலை வகிக்கின்றன. மலாய் சமூகத்தில் திருமணத்திற்கு பின்னரே நிச்சயதார்த்தம் இடம்பெற்றிருந்தன. ஆனால் இப்பொழுது நிச்சயதார்த்தத்துக்கு பின்னரே திருமணங்கள் இடம்பெறுகின்றன. நிச்சயதார்த்தத்திற்கு வருகை தரும்போது பழங்களும் கேக்குகளும் கொண்டு வரப்படுகின்றன. நிச்சயதார்த்தத்தை நடத்த வரும் வக்கீலின் தாயாரோ சகோதரி யோதான் மணப்பெண்ணின் விரல்களில் மலேய் மொழியில் சிங்கிங் அரட்டுக்கா என்ற மோதிரத்தை அணிவித்து விடுவர்.

குரதுல் பகத்திமா என்ற குர்ஆனின் ஆரம்ப வேதம் ஒதப்பட்டு நிச்சயதார்த்தம் செய்து வைக்கப்படுகின்றது. இது திருமணம் மூலமாக இல்லற வாழ்விற்குள் நுழையும் மணமக்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ஆசீர்வாதமாகும். மதிய விருந்து அல்லது இரவு விருந்தும் நிச்சய தார்த்தத்தில் இடம்பெறுவது வழக்கம். மணப்பெண்ணின் கைகளில் புள்ளிகளாக மருதாணியை பெண்கள் இட்டுவிடுவார்கள்.

மலாய் திருமணங்களிலும் சீதனம் கொடுக்கும் முறை இருக்கின்றது. நிச்சயதார்த்தத்திற்கு முன்னரே மணமகளின் பெற்றோர் சீதனமாக கொடுப்பவற்றை ஒரு பெட்டியில் வைத்துக் கொடுக்கும் முறை மலாய் திருமணங்களில் இருந்தது.

மலாய் திருமணத்தின் போது மணமகள் ஒரு சிம்மாசனம் போன்று ஒரு இருக்கையில் இருக்கும் வழக்கம் உண்டு. மணப்பெண்ணின் இருகைகளிலும் மலாய் மொழியில் சீரி என்று சொல்லப்படுகின்ற இரு வெற்றிலைச் சுருள்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் (இந்து (சைவ) திருமணங்களில் வெற்றிலைக்கு முக்கியத்துவம் இருப்பதுடன் திருமணத்திற்கு முன்னர் மணமகனுக்கும் மணமகளுக்கும் பால் அறுகம்புல்லு வைத்து தோய வார்க்கும் முன்னர் இருகைகளிலும் வெற்றிலைச் சுருள்களும் அதற்குள் மஞ்சளும் வைத்துக் கொடுக்கும் சம்பிரதாயம் உண்டு) அதற்குள் மஞ்சள் மல்லிகை சுண்ணாம்பு இருக்கும். இச்சம்பிரதாயம் கெட்ட சக்திகளை அகற்று வதற்கென நம்பப்படுகின்றது.

மணமகன் வருகை தந்ததும் வெற்றிலைச் சுருள்களை எடுத்து மணப்பெண்ணின் தோளுக்கு மேலாகவும் தலைக்கு மேலாகவும் ஏறிவார்கள்.

தாலிகட்டும் சடங்கில் பதக்கம் இருக்கும் சங்கிலியை மணமகன் மணமகளுக்கு அணிவிப்பார். பதக்கத்தின் பின்னால் ஒரு பிறை இருக்கும். 1940வரை மணமகளுக்கு அணிவிக்கப்படும் தாலி தடிப்பாகவே இருந்தது. காலப் போக்கில் அது மாறிவிட்டது.

மலாய் மக்களின் பாரம்பரிய திருமணத்தின் போது மணமகள் வெள்ளை முக்காடுடன் வெள்ளை உடை உடுத்தியிருப்பார். மணமகன் நீளக்கையுடைய மேல் சட்டையும் நீளக் காற்சட்டையும் உடுத்தி இருப்பில் சரோங் என்ற உடை சுற்றிக் கட்டியிருப்பதுடன் சாங்க்கோ என்று தொப்பியை அணிந்திருப்பார். பாரம்பரிய முறையைப் பேணுவதற்காக கிரிஸ் கத்தியை சரோங் என்ற இருப்புத் துணியில் செருகியிருப்பார்(கிரிஸ் கத்தி என்ற கத்தி தமிழர் மத்தியில் புழக்கத்தில் இருக்கிறது. இந்த அழைத்தல் மொழியும் இந்தக் கத்தியும் மலே மக்களிடம் இருந்து பரவியதாகும்).

தாலி அணிவித்த பின் மணமகள் கீழ்படி தலைக் காட்டுவதற்காகவும் கணவனின் காலடியே சொர்க்கம் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவும் மணமகளின் காலைத் தொட்டு வணங்கும் முறை உண்டு. ஆனால் இப்பொழுது இப்படி வணங்குவது முறையற்றது என மலாய் இனத்தவர்கள் தவிர்ந்து வருகிறார்கள்.

தாலி கட்டுதலும் மதநம்பிக்கை சடங்குகளும் முடிந்த பின்னர் மணமகள் மணமகளின் இடதுபுறத்தில் அமர்ந்திருப்பாள். இது ஆதாம் என்று ஆண் தனது இடது பக்க விலா எலும்பை எடுத்து ஏவாளை உருவாக்கியதாக நம்பிக்கையை மேற்கொண்ட செயலாகும்.

மலாய் மக்களின் இறுதிச் சடங்குகள் எளிமையானவை. அடக்கம் முடிந்த பின் உடைக்கப்பட்ட மெல்லிய அரிசி உணவு வழங்கப்படுகின்றது.

இறந்தவரின் வீட்டில் சூரிய உதயத்தின் போதும் சூரிய அஸ்தமனத்தின் போதும் பிரார்த்தனைகள் இடம்பெறுகின்றன. (இந்து (சைவம்) தமிழரின் வீடுகளிலும் இறந்தவர்களின் வீடுகளில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாட்கள் வரை காலை மாலை வேளைகளில் இறந்தவரை வயதானவர்கள் நினைவு கூர்தல் உண்டு.)

மலாய் சமூகத்தில் 3,15,20,30,40ஆவது நாட்கள் நினைவுகூரும் நாட்களாகவும் 40ஆவது நாளில் பிச்சை எடுத்தல் என்ற நிகழ்வும் இடம்பெறும்.

40ஆவது நாள் என்பது நினைவுகூர்தலில் மிக முக்கிய நாளாகும். பிராத்தனையும் இடம்பெறும். பெரிய விருந்தும் இடம்பெறும். இரவு முழுக்க விருந்து இடம்பெறும். முக்கிய உறவினர்கள் முழு இரவு விருந்திலும்

பங்கேற்பர். பிராத்தனை நடைபெறும் மண்டபத்தின் மையப் பகுதியில் பழங்களுமும் இனிப்புகளும் வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

பிரார்த்தனை நிறைவு பெற்றதும் உணவுகள் மகுதிக்கு எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றன. அங்கு லெபே அல்லது முஅதீனுக்கு (ஜெபத்துக்கு அழைப்பவருக்கு) அல்லது ஏழைகளுக்கு வழங்கப்படுகிறது.

எழுத்தாணி அவன் கையில்
ஏடும் அவன் கையில்!
எனக்கென்ன முற்றுப்புள்ளி
நீ வைப்பது!
வல்லவன் அவனெழுதும்
வரலாற்றின் பாத்திரம் நீ..
எழுத்தாளன் அவனெழுதும்
வெறும் எழுத்துத்தான் நீ!
வல்லவன் அவனெழுதும்
வரலாற்றுக்கு
முற்றுப்புள்ளி நீ வைப்பதா?
நீயே
அவனிட்ட காற்புள்ளி
எனக்கென்ன
முற்றுப் புள்ளி நீ வைப்பது?
காற்புள்ளி
உனக்கென்ன மமதை?
உனக்கும் அவனன்றோ
முற்றுப்புள்ளி வைப்பது!
எழுத்தாளன் அவனிருக்க
எழுத்துனக்கேன் ஆணவம்
அவன் கையில் நூலிருக்க
ஆடும் பொம்மை
உனக்கென்ன ஆணவம்!
நிலை தடுமாறும் பொம்மையே!
நினைத்திடும் வேளை அவன்
இழுத்திடும் போதினில்
நீ வீழ்வாய் ஓர் நாளில்!
ஆட விடுகிறான் - உன்
ஆட்டம் தவறினால்
அவுட்டாக்கி விடுகிறான்.
ஓட விடுகிறான் - உன்
ஆட்டம் தவறினால்

வீழ்த்தி விழுகிறான்.
எழுத விடுகிறான் - உன்
எழுத்து தவறினால்
அழித்து விடுகிறான்
உன்னையே!
சதுரங்கப் பலகையின்
பகடைக்காயே!
பகல் கனவு காணாதே!
ராஜாவென்றும் ராணியென்றும்
பேரிட்டு அவன் உருட்டும்
பகடைக் காய் நீ!
நீ போடுகின்ற வேடமெல்லாம்
நிஜமல்ல.
ராஜா வேடம் ராணி வேடம்
புலி வேடம் பூனை வேடம்
இறைவன்தான் உனக்கு
வேடம் போடுகிறான்.
பாத்திரம் நீ உணராவிட்டால்
பறித்து விடுகிறான்!
அடுத்தவன் வரலாற்றை
அழிப்பது வரலாறல்ல.
வாழ வைப்பதுதான் வரலாறு.
வரலாற்றை புரட்டிப்பார்!
வந்த பாதையை திரும்பிப்பார்!
சிந்தனை நெருப்பானால் - உன்
மெழுகுக் கோட்டை உருகி விடுகிறது.
சிந்தனை அழக்கானால் - உன்
வரலாற்றில் மாசு படிக்கிறது.
சிந்தனையை அழகாக்கு - உன்
செயல் அழகாகும்.
சிந்தனையை தூய்மையாக்கு - உன்
வரலாற்றை வையகம் போற்றும்!

முற்றுப்புள்ளி

- யாழ் அஸ்ம்

அவள் குடித்திருக்கிறாள் என்பதை வண்டிக்குள் ஏறிக்கொண்ட கணத்திலேயே உணர்ந்துகொண்டேன். அவளிலிருந்து Baccardia + Caramelலின் கூட்டுக்கந்தம் விட்டுவிட்டுக் கமழ்ந்தது. குடிக்காதவர்களை மட்டுந்தான் ஏற்றிக்கொள்வது என்கிற கோட்பாட்டை டாக்ஸிக் காரர்கள் வைத்துக்கொண்டால் எம்தொழில் முறையில் அது வேலைக்காகாது. அதுவும் வாரவிடுமுறை/விடுமுறை தினங்களில் வரும் வாடிக்கையாளர்களில் செவ்விகிதத்தினர் குடித்துவிட்டே தம் பயணங்களைத் தொடர்வர். குடித்தனாலேயே டாக்ஸியை நாடுபவர்களு முண்டாம். சில உற்பாதங்களைச் சகித்தே தீரவேண்டும்.

அதொரு கோடைகாலம், அவளுக்கு முப்பது வயதிருக்கும், நல்ல மொழு மொழுவென்று தசைப்பிடிப்பான தேகம். அதை ஒப்புவிக்கும் கட்டையான களிசானும், மிகையாக சித்திரத்தையல் வேலைகள்செய்த நீளமான வெள்ளை மேற்சட்டையும் அணிந்திருந்தாள். தலையிலிருந்து குரங்குவாலன் பயற்றங்காய்கள் போலச் சிறுகுண்டுமணிகள் சேர்த்துப் பின்னிய பல பின்னல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வர்ணத்தில் தொங்கின. தேகம் முழுவதும் ஹனா வரைந்ததைப் போல பல வர்ணங்களில் Tattoos குத்தியிருந்ததுடன் ராஜஸ்தானத்து நாடோடிப் பெண்களைப்போல நிறைய வெள்ளிநகைகளும் சூடியிருந்தாள். பத்து விரல்களிலும் விரல்கள் நிறையக் கம்பியுருவிலான மோதிரங்களைக் கொளுவியிருந்தாள். ஹிட்லர் ஜுதருடன் சேர்த்து சிந்தி - ரோம நாடோடிகள் நிறையப்பேரை அழித்துவிட்டிருந்தாலும் இங்கே அவர்களின் சந்ததியினர் இன்னும் பலர் வாழ்கிறார்கள். அவள் பேசுவதற்குப் பிரியப்பட்டவள்போலத் தெரிந்தாள். முதல் உபச்சாரமாக “வொட்கா குப்பியிருக்கு ஒன்று அடிக்கிறியா” வென்றாள் வெகுஇயல்பாய். ஆனால் சம்பிரதாய அரட்டையிற்கூட அவள் தெளிவான ஜெர்மன் பேசினாள். ஆக இவள் நாடோடியாக இருக்க வாய்ப்பில்லை.

“அம்மணி..... வாகன ஓட்டுனர்கள் பணியின்போது Zero-milli யில் (ஒரு திவலைகூட அருந்தாமல்) இருக்கவேண்டும் என்பது உனக்குத் தெரியாதா ” என்றேன்.

“சரி உன்னை யார்தான் சோதிப்பா..... இஷ்டமில்லேன்னா நான் வற்புத்தல ”

இரண்டு நிமிடங்கள் மௌனமாகக் கழிந்திருக்கும் தன் தோட்பைக்குள் கையைவிட்டுக்கொண்டே

“ உனக்கு ஆட்சேபனை இல்லையென்றால் நான் ஒரு மிடறை விழுங்கவா.....” என்றாள் ஏதோ அதற்கு முதல் கொஞ்சமும் குடித்தேயிராதவள் போல.

“தாராளமாக விழுங்கு..... அது உன் திரவம் நீ விழுங்கப்போறே....., ஆனால் அளவுக்கதிகமாக ஏற்றிக் கொண்டேயானால் Kumpel Nest டில் (கிளப்) உன்னை உள்ளே அனுமதிக்க மாட்டார்கள் தெரியுமல்லவா.....” என்று லேசாக எச்சரித்தேன்.

“நான் இன்றைக்கு அத்தனை சந்தோஷமாக இருக்கிறேன் மெஸ்யூ..... செக்கியூறிட்டி எவனையாவது கட்டி ‘உம்மா’ கொடுத்தாலொழிய யாரும் கண்டுபிடிக்க மாட்டான்” என்றவள் எனக்குக் கண்ணாடிப்பது கண்ணாடியில் தெரிந்தது. மின்னல் வேகத்தில் பச்சைமுட்டை குடிப்பதைப்போல் ஒரு சிறு குப்பியை எடுத்து வாய்க்குள் கொட்டினாள்.

“இயல்பிலேயே நான் எப்போதும் சந்தோஷமாக இருக்கிற பொண்ணுதான்..... ஆனால் இன்றைக்கு எனக்கு டான்ஸ் ஆடவேணும்போல இருந்திச்சு,..... அதுதான் புறப்பட்டேன்.”

“அம்மணி இன்றைக்கு இத்தனை குஷியாக இருப்பதற்கு என்ன காரணம் என்று நானும் தெரிஞ்சுக்கலாமா.....”

“நிறையவே இருக்கு..... அதில ஒண்ணு நான் இப்போ விடுமுறையில் இருக்கேன்..... இரண்டு நான் வாறவியாழக்கிழமை மலாக்காவுக்கு விடுமுறையைக் கழிக்கப் போறேன்.”

“தனியாவா..... நண்பர்கள் கூடவா....”

“இப்போ எனக்கு நண்பர்கள் எவருமில்லை. ப்றியா ஜொலியா இருக்கேன்”

“மூணாவதா.... இன்னிக்கு நகைகள் வித்தவகையில் எனக்கு நிறையப் பணம் கிடைச்சது”

“என்ன உன் நகைகளை விற்றாயா.....”

வியக்கவேண்டாம், ஜெர்மனியருடன் உரையாடும்போது பிடித்துப்போனால் அடுத்த ஐந்தாவது நிமிஷமே ஒருமையில் உரையாடத் தொடங்கிவிடுவார்கள்.

“ஆமாமா..... எமக்கு நாங்க பார்க்கிற தொழிலால அப்பப்போ நிறைய நகைகள் வந்து சேர்ந்திடும்.”

‘தொழிலால நகை கிடைக்கும் தொழில்’ என்ன என்பது என்சிறு மூளைக்குப் பிடிபடவே இல்லை. ஊகங்கள் எல்லாம் ஓரளவுக்குமேல் செல்ல மறுத்தன..

“என் தொழில் கொஞ்சம் விநோதமானதுதான், ஆனாலும் சட்டரீதியாக அனுமதிக்கப்பட்டது, சந்தேகப்படாதே” என்றான்.

ஒருவேளை ‘பொருட்பெண்’ என்பாளோ, இருந்தாலும் அவர்களுக்கு எவன்தான் கிரயத்தை நகையாகக் கொடுப்பான்..... நான் குழம்பித் தவித்தேன்.

“நகைகள் கிடைக்கக்கூடிய சட்டரீதியான தொழிலும் ஒன்று உலகத்தில் இருக்கென்பது இன்றுவரை எனக்குத் தெரியாது மாம்....” அவளிடம் நான் சரணாகதியடையவும்.....

“Ich bin eine Bestatterin” (நான் ஒரு வெட்டியாளர்/ Undertaker) என்றான்.

“இல்லை.....இல்லை.....நீ என்னைச் சும்மா தானும் கலாய்க்கிறாய்..... நானும் 30 வருடங்களுக்கு மேலாய் இந்த ஜெர்மனியில்தான் வாழ்கிறேன், ஆண்கள் செய்யும் எல்லாத்

தொழில்களுக்கும் போட்டிபோடும் பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒருமுறையாவது ஒரு வெட்டியானைக் கண்டதில்லை. பார்த்த அனைவருமே வெட்டியான்கள்தான்,” (அதாவது ஆண்கள்தான்) என்றேன்.

“நாங்கள் ஆண்களைப்போலச் சீருடை அணிவதில்லை, அதனால் உனக்குப் பிரித்துத் தெரியவந்திராது..... இன்னுமொன்று நாங்கள் எந்த இறுதிச்சடங்கிலும் பங்கெடுப்பதில்லை.”

‘என்ன இறுதிச் சடங்குகளில் பங்கெடுக்காத வெட்டியாளா.....’ என்னை அவள் மேலும் குழப்பினாள்.

“அப்போ வெட்டியாளா என்னதான் செய்வீர்களாம்”

“பார்வர்களில் வைத்து இறுதிச் சடங்குகளுக்கு உடல்களை மணப்பெண்கள் / மாப்பிள்ளைகள்போல அலங்கரித்துத் தயார்ப் படுத்துவது யார் நாமதானே..... எம் அலங்காரங்களுக்குப் பிறகுதான் அவை தேவாலயங்களுக்கோ கல்லறைகளுக்கோ தகனப்பீடங்களுக்கோ எடுத்துசெல்லப்படும். இறந்தவர் பெண்ணாயின் அவர்கள் மரிக் கையில் அணிந்திருக்கக்கூடிய நகைகள் அனைத்தும் எங்களுக்குத்தான், அவற்றுக்கு எமது கொம்பனியோ, குடும்பத்தினர், உறவினர் எவருமே உரிமை கோருவதில்லை. சிலர் தங்கள் இணையர் இருந்தாலும் இறந்தாலும் தம் கல்யாண மோதிரங்களைக் கழற்றுவதில்லை. சிலரது தோடுகள், கொண்டையூசிகள், புறோச்சுகள் வெள்ளியாயிருந்தாலும் அவற்றில் வைரமன்ன ஜாதிக்கற்கள் பதித்திருக்கும், மழை/ குளிர் காலத்தில் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக மரிக்கும் கிழவிகள்தான் எமக்குச் சௌபாக்கிய தேவதைகள். இறப்பது இளம்பெண்கள் என்றால் இப்பத்தான் இளசுகள் கண்ட கண்ட இடங்களில் எல்லாம் வளையங்களை மாட்டுகிறார்களே.....” என்றவள் நிறுத்தி என்னை மேற்கண்ணால் பார்த்து அர்த்தபுஷ்டியுடன் சிரித்துவிட்டு. அவையெல்லாம் நமக்குத்தான்” என்றாள்.

“இரண்டொரு மாதங்களில் சேகரமாகும் நகைகளை எல்லாம் சேர்த்துவைத்து தங்கம் / வெள்ளி வியாபாரிகளிடம் மொத்தமாக விற்போம். அது வெட்டியாளர்களுக்கான வரியற்ற தொரு உபரி வருமானம்.”

எனக்கு இறுதி அலங்கரிப்புக்கான பணியாளர்களின் தேவையொன்று இருப்பதுவும் புதிதாக மனதில் உதித்தவேளை, கூடவே வேறொரு தமிழரின் இறுதிச்சடங்கு நிகழ்வும் நினைவுக்கு வந்தது.

இறந்தவரின் பிரியசகி ஊரறிந்தவொரு கஞ்சல் பிசினாறி, அவள் குடிசைப் பதிக்கு வந்த மாரடைப்பில் திடீரென ஒருநாளில் குடிப்பதையும், மூச்சையும் ஒன்றாக விட்டு விட்டாள். இறுதிநாளில் சுற்றும் கண்ணீர் வராமல் அழுது அந்திமச் சடங்குகள் முடித்து உடல் மண்டபத்தில் மின்தகனத்துக்குத் தயாராக இருந்தவேளை, பிரியசகியோ தன் ஒரே மகனை அழைத்து அவன் காதுக்குள் இரகசியமாகக் கேட்டாள்: “300இயூரோவுக்கு வாங்கின சூட்டல் லே..... அநியாயமாய் எரிக்கப் போறாங்கள் அதை மெல்லக் கழற்றியெடுப்பமே மகன்.....”

வாயில் விரலை வைத்து ‘உஷ்ஷக்.....’ என்று அவன் விட்ட ஆவியில் மெளனியாகினாள் சகி. எரிகிற வீட்டில் பிடுங்கிறது லாபம், எரிக்கப்படப் போகிற பிணத்தில்கூட உடுப்பை உருவிக்கொண்டால் லாபம் என்றெண்ணுகின்ற சகியோட வாழ நேர்ந்தவன் குடிக்காமல் என்ன பண்ணுவான்? இத்தனை பலதரப்பட்ட குணங்களுடைய மானுடர்களையும் கலவையாகத் தாங்கிக்கொண்டு தேமேயென்று உழல்கிற குவலயம்பற்றி எந்தலைக்குள் ஓடிய Kopf- Kino வில் (ஒரு தனி யனுக்கான சினிமா) நான் சஞ்சரித்திருக்க வேண்டும்.

“நீ பயந்திட்டாய் Alte” என்று என்னைச் சமகால நிகழ்வுக்கு இழுத்தாள். (Alte இது பரிச்சயமான நண்பர்களையே விளிக்கக்கூடிய ஒரு சொல், நேரிடையாக அதற்குக் ‘கிழவன்’ என்று பொருள்.)

“வேலை உன்னதாம்..... நீயே பண்ணு வியாம்..... அதில் பயப்பட எனக்கு என்ன இருக்கு.....”

நினைவுகளின் நீச்சலோடு அவள் போக விரும்பிய கிளப்பும் வரவும், நான் வண்டியை அதன் வாசலில் நிறுத்தினேன். “இல்லை யில்லை..... இதுவல்ல அந்த டிஸ்கோ” என்றாள். “இல்லை Kumpel Nest கிளப் இதுதான் வேண்டுமென்றால் இறங்கி வாசலில்

நிற்கிற இளைஞர் கூட்டத்தில் யரையும் கேட்டுப்பாரேன்” என்றேன். அவள் வண்டியை விட்டிறாங்காமலே கைப்பைக்குள் ளிருந்த அலைபேசியை எடுத்து அதில் இலக்கங்களை ஒத்திப் பேசிய பின்னால் “பொறுத்தாற்றுக மெஸ்யூ.....அது Club Sisyphosலாம்” என்றாள்.

“இது என் கடமை முடிகிற நேரம், பரவாயில்லை அது என் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில்தான் இருக்கு, நான் உன்னைக் கட்டணமில்லாமலே கொண்டுபோய் அங்கே விடுகிறேன்” என்று மீட்டரை அணைத்துவிட்டு மீண்டும் வண்டியை உயிர்ப்பித்தேன்.

அந்த Club Sisyphosஐ அடையவும் “உனக்குத்தான் கடமை முடிகிறது என்றாயே..... அப்போ எங்கூட உள்ளேவந்து கொஞ்சநேரம் ஆடிட்டுத்தான் போயேன்.....” என்றாள்.

“நன்றி மாம், எனக்கு ஆட்டம் கொஞ்சங்கூட வராது.”

“நான்தான் சொல்லிப்பட்டேனே வெட்டியா ளென்று இனி நீ என்கூட எப்படி வந்தாடுவே.....” என்றவள் சலிக்கவும், “சொன்னா நம்பணும்..... இப்படித்தான் ஒரு முறை, ஒரு பெண்கூட வில்லங்கத்துக்குப்போய் ஆடி அவள் காலை நான் மாறிமாறி மிதித்ததில் அவள் இரண்டு பாத எலும்புகளும் விலகி ஆம்புலன்ஸ் வரவழைச் சாங்கன்னாப் பாரேன்.....” என்றேன்.

“நல்லாத்தான் பேசுறே மெஸ்யூ” என்றவள் கைப்பையிலிருந்து 20இயூரோ சொச்ச மாகியிருந்த ஓட்டத்துக்கு 50 இயூரோவைத் தந்தாள், பழக்கத்தால் கைகள் வாங்கியதை என் வல்லுவத்துள் (பர்ஸ்) வைத்துக்கொண்டன.

அவள் தந்த 50 இயூரோவுக்குள்ளும் செம்பகுதி யாரோ ஒரு பரதேவதையின் நல்கையில் கிடைத்த வெள்ளியோ தங்கத்தின் அணுக்களும் கலந்திருக்குமல்லவா..... என்மனம் வழமைபோல நிகழ்விவிருந்து விலகி வியர்த்த மானதொரு விசாரத்தில் இறங்கவும்..... “இந்தா இதையும் சேர்த்து வைச்சுக்கோ Schatz (அன்பே)” என்றபடி சிருங்காரப் பார்வை சேர்த்தொரு முத்தத்தைப் பறக்கவிட்டு அந்தக் கிளப்பினுள் மாணெனக் குதித்தோடி மறைந்தாள் அவள்.....!

கவிதையில் ஓசை இன்பம்

—செங்கதீரோன்—

**“ஆனாலும் நீன்றான் உத்சயங்கள் யாவ்னுமே
கானாமுதம் படைத்த காட்சிமக விந்தையடா!
காட்டு நெடுவானம் கடலெல்லாம் விந்தையெனில்
பாட்டினென்போல் உச்சரயம் பார்னம்சை இல்லையடா!
பூதங்கொளத்தும் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?
ஆசைநருங் கோடி உத்சயங்கள் கண்டதலே,
ஓசைநரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ!”**

ஓசைதரும் இன்பத்தைப் பாரதி இவ்வாறு கவிதையிலே பதிவு செய்துள்ளதைப் பார்க்கின்றோம்.

குயிலின் கூவல் ஓசையிலே—மயிலின் அகவல் ஓசையிலே—மரங்கள் எழுப்புகின்ற ஓசையிலே—காற்றின் ஓசையிலே—சலசலத்து ஓடும் நீரின் ஓசையிலே மற்றும் ஏனைய உயிரினங்கள் எழுப்பும் ஓசையிலே என்று இவ்வாறான இயற்கை எழுப்புகின்ற ஓசைகளிலே மனம் இலயித்துக் கிடக்காத மனிதர்கள் எவருளர். அதேபோன்று இசையின் (ஓசை) வசமாகா இதயமெது.

அண்மையில் எனது நண்பரொருவர் “வட்ஸ்அப்” பில் “வீடியோகிளிப்” பொன்றை எனது பார்வைக்கு அனுப்பியிருந்தார். சிங்கப்பூர் நாட்டில் பதிவுசெய்யப்பெற்ற இவ் “வீடியோகிளிப்” பின் விபரம் வருமாறு:

தாயொருத்தி குழந்தைப் பேற்றின்போது இறந்துவிடுகிறாள். தாய் தனது இதயத்தைத் “தானம்” செய்து இருந்தாள். அவளது இதயம் ஆண் ஒருவருக்கு மாற்றிடு செய்யப் படுகிறது. சிலநாட்கள் கடந்து ஒருநாள் அத்தாய் பெற்றெடுத்த குழந்தை தொடர்ந்து அழுத வண்ணமிருக்கிறது. குழந்தையின் தந்தை உட்படக் குழந்தையின் நெருங்கிய உறவினர்கள் பலர் குழந்தையைக் கைகளில் ஏந்தியும் மார்போடு அணைத்தும் தாக்காட்ட முனைகிறார்கள். ஆனால் குழந்தை அழுகையை நிறுத்தவேயில்லை. இறுதியாக அக்குழந்தையின் தாயின் இதயம் மாற்றிடு செய்யப்பெற்று உயிர்பிழைத்த அந்த ஆண்

வந்து குழந்தையைக் கையில் ஏந்தித் தனது மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறான். உடனே குழந்தை அழுகை ஓய்ந்து முகத்தில் புன்முறுவல் பிறக்கிறது. ஆம்! குழந்தைதன் தாயின் இதயத்துடிப்பை தன் தாயின் இதயம் மாற்றிடுசெய்த அந்த ஆணிடம் அடையாளம் கண்டுதான் அதன் அழுகை அடங்குகிறது. என்னவிந்தை! ஓசைக்கு இப்படியொரு அபாரசக்தி!!

இனிக் கவிதை தரும் ஓசை இன்பத்திற்கு வருவோம். கவிதை ஒன்றின் உயர்வுக்கு அதன் உள்ளடக்கமும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் பிரதான கூறுகளாக இருந்தாலும்கூட ஓசை இன்பம்தான் கவிதையின் உயிர்தாது.

கவிதைக்கு ஓசை முக்கியம். அதுவும் தொடரோசை. ஓசை இல்லாதது கவிதையாகி விடாது.

மறுதலையாக ஓசை உள்ளது எல்லாம் கவிதையாகிவிடவும் மாட்டாது. அப்படியாயின் பழமொழிகள், விடுகதைகள் எல்லாம் கவிதையாகிவிடும் விபத்து நிகழ்ந்துவிடும். அதனால் தான் கவிதைக்குத் ‘தொடரோசை’ முக்கியமானது.

யாப்புக் கூறும் எதுகை—ஈர் - தளை—மோனை - தொடை போன்ற இலக்கணங்களெல்லாம் கவிதைக்குச் சந்தத்தை - ஓசையை வழங்குவன.

ஆனால், தமிழில் ‘புதுக் கவிதைப் போக்கு’ அறிமுகமானதும் (புதுக்கவிதையின் பிதாமகன் பிச்சமுர்த்தி என்கிறார்கள்). யாப்பை முற்றாகவே புறந்தள்ளிவிட்டுப் புற்றீசல்கள் போலப் புறப்பட்ட புதுக்கவிதைகளில் ஓசை இன்பத்தை நுகரமுடியவில்லை. ‘புதுக் கவிதை’க்கு ஓசை ஒருபொருட்டல்ல என்பது பொதுவிதியாகிவிட்டது. அதேவேளை யாப்பு மட்டும் கவிதையாகிவிடாது. கவிதையின் வடிவம் (யாப்பு) உடல் என்றால் உயிர்தான் கவித்துவம். கவித்துவத்திற்கு உள்ளடக்கம் - உணர்ச்சி வெளிப்பாடு என்பவற்றுடன் ஓசையும் அதிமுக்கியம்.

உண்மையில் புதுக்கவிதைப் போக்கு உரைநடையின் வளர்ச்சியே தவிர அது கவிதையின் வளர்ச்சி அல்ல. கவிஞர் காசிஆனந்தன் அவர்கள் உரைவீச்சான புதுக்கவிதையை “பா” இலக்கியத்திற்குள் சேர்க்காது அதனை உயர்ந்த உரை இலக்கியமாகவே நிறுவி யுள்ளார். புதுக்கவிதை இலக்கியத்திற்கு அவர் இட்டுள்ள பொருத்தமான பெயர் ‘பொழிச்சல்’ என்பதாகும்.

வால்கீகி முனிவரால் வடமொழியில் இயற்றப் பெற்ற இராமாயண இதிக்காச காவியத்தை தமிழில் “கம்பராமாயணம்” ஆக்கிய கம்பன் தனது பாயிரத்தில்,

“ஓசைபெற்று உயர் பாற்கடல் உற்று ஒரு நூசை முற்றவும் நாக்குப் புக்கென சூசை பற்றி அறையலுற்றேன் மற்று இக் காச இல் கொற்றந்து இராமன் கதை அரோ”

என்கிறான்.

ஆரவாரிக்கும் பாற்கடலில் உள்ள பால் முழுவதையும் பூனையொன்று தன் நாவினால் நக்கிக் குடிப்பதுபோன்ற (அது இயலாது) ஆசையில் ஈடு இணையற்ற இராமனின் கதையைப் பாட முன்வந்தேன் (அது முழுமையாக இயலாது என்ற பொருள்பட) எனத் தன்னடக்கத்தைக் கம்பன் முன்வைப்பதாகவே இப்பாடலுக்குப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆனால், “ஓசைபெற்று” என்பதனை “உயர் பாற்கடல்” என்பதிலிருந்து தனியே எடுத்துநோக்கி “ஓசைபெற்று..... அறையலுற்றேன்” எனக் கம்பன் கூறுவதாகப் பொருள் கொண்டால் கவித்துவத்தை உயர்த்துவதற்காய் ஓசைக்கு முக்கியம் கொடுத்து ஓசை இன்பத்தை உணர்ந்து (ஓசைபெற்று) இதனைப் பாட வந்தேன் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். பாரதிக்கு முன்பே கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன் ஓசையின் முக்கியத்துவத்தை இவ்வாறு உணர்த்திவிடுகிறான் என்பதும் இப்பாயிரத்தினுள் அடங்கியுள்ளது எனலாம்.

கவிதை தரும் ஓசை இன்பத்திற்குச் சில உதாரணங்களைப் பார்ப்போம் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனிலிருந்தே ஆரம்பிக்கலாம்.

அனுமனை-ஆஞ்சநேயரை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்வதைப் பின்வருமாறு பாடலாக்குகிறான்.

“அஞ்சலே ஒன்று பெற்றான் அஞ்சலே ஒன்றைத் தாவி

**அஞ்சலே ஒன்று உற்று உக
உயர் உயர் காக்கரக்
அஞ்சலே ஒன்று பெற்ற
அணங்கைக் கண்டு அயலார் ஊர்ல்
அஞ்சலே ஒன்று வைத்தான்
அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்”**

இங்கே ‘அஞ்சலே’ என்ற சொல் ஒவ்வொரு இடத்திலும் வெவ்வேறு பொருள்களைத் தந்து எழுப்பும் சந்தம் - ஓசைவியந்து போற்றுதற்குரியது.

அடுத்து, மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்வரிகளைப் பார்ப்போம்.

**“செந்தமிழ் நாடென்னும் போதன்லே - இன்பத் தேன் வந்துபாயுது காதன்லே!
தந்தையர் நாடென்னும் பேச்சன்லே - ஒரு சக்திப்நற்குது மூச்சன்லே!”**

இப்பாடல்வரிகள் எழுப்பும் எளிமையான ஓசை எம்மை இன்ப சாகரத்தில் ஆழ்த்துகிறது.

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசிஆனந்தன் ஈழத் தமிழ் மண்ணின் வளப்பம் குறித்துத் தனது ‘தமிழன் கனவு’ குறுங்காவிய நூலில் இவ்வாறு பதிவுசெய்கிறார்.

**“வேரோடு பலாக்கள் தொங்கும்! - உங்க வெள்ளாடு புழத்தன்மெல் முதுகு தேய்க்கும்!
நீரோடை வெள்ளத்தல் மீனையுண்டு
நெஞ்சத்தால் வெறிகொண்ட கொக்கனங்கள்
கூரானவாய் கொண்டு மரத்தன் கொம்பல்
கூட்டுத்தேன் உடைத்தலும் தேனின் உறு
பாரெல்லாம் பெருக்கெழுத தோடும்! - உங்கோர்
படைமட்டும் தள்ளாடிப் பயணம் போகும்!”**

நாட்டுவளப்பம் கூறும் சங்ககாலப் பாடல்களுக்குச் சமதையான இப்பாடல் வரிகளிடையே இழையோடும் சந்தம் - ஓசை பலாச்சுளைபோல் இனிக்கிறது. மட்டுமல்ல, ஒரு பயணம் போவது போலவும் அமைகிறது.

ஈழத்து நவீன கவிதைகளின் முன்னோடி களெனக் கவிஞர்கள் மஹாகவி, நீலாவணன், முருகையன் ஆகிய மூவரின் பெயர்களும் பெரும்பாலும் இலக்கிய உலகில் வாய்ப்பாடு போல உச்சரிக்கப் பெறுபவை. இந்த மூவருமே ‘புதுக்கவிதை’யைக் கவிதைக்குள் சேர்க்காது நிராகரித்தவர்களே.

கவிஞர் நீலாவணன் அவர்கள்,

“இலக்கணத்தைக் கையாள ஏலார் வசனம் புதுக்கவிதையாமோ புகல்”

என்று குறிப்பாவும் படைத்தார்.

மேலும், கவிஞர் நீலாவணன் அவர்கள் தனது 'வழி' எனும் நெடுங்கவிதையின் ஓரிடத்தில்,

**“நொய்வதா மரபும் மாண்பும்
காவல்செய் துன்னை என்றும்
கன்னியாய் வாழச் செய்யும்
ஆவலால் வந்தேன்”**

என்று புதுக்கவிதைமீது போர் தொடுக்கிறார். அதே போன்று தான் மஹாகவியும் ஓரிடத்தில் “யாப்புமுறையற்று, நெஞ்சிலே/ ஊன்றாத நோஞ்சல் /உரைநடைப் பாக்கள்” எனப் புதுக்கவிதையைப் புறந்தள்ளுகிறார்.

பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம் அவர்கள் தேசியக் கலை இலக்கியப் பேரவைவெளியிட்ட முருகையன் சிறப்பிதழில் ('புதுவசந்தம்' -தேசியகலை இலக்கியப் பேரவையின் 36வது ஆண்டுமலர் 26.12.2009) எழுதிய கட்டுரையொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ள,

“முருகையன், சிலர் நினைக்கிறதுபோல புதுக் கவிதை எழுத முனைந்தவருமல்ல. புதுக் கவிதையாளராகத் தன்னைக் காட்ட முயன்ற வருமல்ல. தன்னாற் செம்மையாகச் சொல்ல முடியுமான செய்யுள் வடிவங்களில் சொல்ல வேண்டியன நிறைய இருக்கையில் அதற்கு வெளியே வேறுசெய்யுள் வடிவங்களைத் தேடுகிற தேவை அவருக்கு இருந்ததில்லை” என்ற இக் கூற்றினால் முருகையனும் புதுக்கவிதையை நேசித்தவர் அல்லர் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளமுடிகிறது.

மஹாகவியின் 'தேரும் திங்களும்' என்ற தலைப்பிலான

கவிதையின் ஒருபகுதியைப் பார்ப்போம்.

**“நல்!”என்றான் ஓராள்
“நறுத்து!”என்றான் மற்றொராள்
“புல்”என்றான் ஓராள்
“புலை”என்றான் இன்னொராள்
“கொல்”என்றான் ஓராள்
“கொளுத்து”என்றான் வேறொராள்
கல்லொன்றுவிழுந்து
கழுத்தொன்றுவெட்டுண்டு
பல்லோடு உதருபறந்து ச்தறுண்டு
சல்லொன்றுசெந்நீர் நெறத்து
நலம் ச்வந்து
மல்லொன்றுநொந்து
மனசர் கொலையுண்டார்”**

இக்கவிதை வரிகளின் சந்தம் - ஓசை-

‘கமரொ’ ஒன்றினால் படம் பிடித்ததுபோல் கலவர மொன்றைக் கண்முன்னே காட்சிப்படுத்துகிறது. கவிஞர் நீலாவணனின் கவிதையொன்றைக் கவனிப்போம்

‘கதிர் பொறுக்குகின்றாள்’ எனும் கவிதை.

**“கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வயல்
காட்டிலே குளிந்துவள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்!**

**விதிர் விதிர்க்கவெயில்ல் நீன்று
வினையுட்குமுடிவர் கண்டு
சதிரெனக் கள்க்கநன்று
சாய்ந்துசாய்ந்துமுன் நடந்து
கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்!
புல்லுறுத்துபாதமொவெண்
புறாவின் கால் எனச் ச்வந்து
நெல்சமக்குமுடிவர் நெஞ்சல்
நனைவுகொடிநறையநன்று
கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்!
சூடியுண்டைய சமந்து
தூடுறும் இடைதுவண்டு
ஆடுக்கன்றதொ கைகண்டு
அஞ்சியோட அதனைவென்று
கதிர் பொறுக்குகின்றாள் - வயல்
காட்டிலே குளிந்துவள்ளி
கதிர் பொறுக்குகின்றாள்!**

வயற்காட்டிலே கதிர் பொறுக்கும் வள்ளி குனிந்து குனிந்து துள்ளித்துள்ளி நடந்துபோகும் சந்தத்தை - ஓசையை இக்கவிதை வரிகள் எழுப்புகின்றன. இது நீலாவணன் கவிதைகளின் சிறப்புக்களிலொன்று. கவிதைப் பொருளின் உள்ளடக்கத்தை அல்லது கவிதை கூறும் நிகழ்வினைக் காட்சிப்படுத்தும் சந்தம் - ஓசை.

இப்படியான, ‘கவிதை’க்கே உரித்தான சந்தங்கள் புதுக்கவிதைகளில் இல்லை. பெரும்பாலான புதுக்கவிதைகள் வாக்கியத்தை முறித்துப் பின் வரிசையிலே வைத்தெழுதிய சோடிப்புகளாகவே உள்ளன.

எது எப்படியிருப்பினும், பலதரப்பட்ட விமர்சனங்களையும் கடந்து “புதுக்கவிதை” என்பது இன்று தமிழ் இலக்கிய உலகில் அங்கீகரிக்கப்பெற்ற இலக்கிய வடிவமாகி விட்டது.

(தொடர்ச்சி பக்கம் 38இல்..)

அதிகாலை ஐந்துமணி இருக்கும். சகல மத ஆலயங்களில் இருந்தும் மணி ஓசைகள் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தன. காசங்கள் கரைந்தன, சேவல்கள் கூவின, ஏன் குயில்களும் இனிமையாகப் பாடின!.... இந்த மங்களகரமான ஒலிகளைக் கேட்டு கண்விழித்துக் கொண்டார் ஏகாம்பரம். கண்விழித்ததும் முதல் வேலையாக மனையாள் படுத்துறங்கும் அறையை எட்டிப்பார்த்தார். அவள் நிம்மதியாக உறங்குவதுபோல் ஆடாமல் அசையாமல் கிடந்தாள். கொஞ்சநேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவள் அதே நிலையிலேயே கிடந்தாள். இவருக்கு மனம் இருப்புக் கொள்ளவில்லை! அவள் மூக்கடியில் கையை வைத்துப் பார்க்க எத்தனித்தார். அதற்குள் அவள் செருமும் சத்தம் கேட்டது. மனம் ஆறுதல் கண்டது.

மனைவி யோகம்மா தீராத நோயாளி யாகிவிட்டாள்! குடும்பத்துக்காக அல்லும் பகலும் அயராமல் உழைத்தவள், இன்று இப்படி ஆகிவிட்டாளே கடவுளே என்று தீராத கவலை அவரை வாட்டிடவே செய்கிறது! எம்மைவிட்டு விரைவாய் போய்ச்சேர்ந்து விடுவாளோ என்ற பயப்பீதியும் இருந்திடவே செய்கிறது!.... ஆகையால்தான் துயில்கொள்ளும் மனையாளை அடிக்கடி நோட்டமிட வைக்கிறது.

காலைக்கடனை துரிதமாக முடித்துக் கொண்டு தன் அறைக்குள் உள்ளிட்டார் ஏகாம்பரம். அங்கே இயேசுநாதரின் முள்முடிதரித்த படம் சுவரில் துலக்கமாக காட்சியளித்தது. பிதாசுதன் போட்டு இருகரம் குவித்து செபிக்கலானார்.

“தேவனே, நாட்டு மக்கள் எல்லோரையும் காப்பாற்றுங்கள், எங்கும் சமாதானம் ஓங்கச் செய்யுங்கள், நாடெங்கும் நல்ல மழைபொழியட்டும், எங்கும் பயிர்கள் மரந்தடிகள் நல்ல பயனைத் தரட்டும், என் மனைவிக்கு பூரண சுகத்தைக் கொடுங்கள், ஒரு பாவமும் அறியாதவள், எம்மைச் சோதிக்காதேயும், எனது தேகநலனை எடுத்தென்றாலும் அவளுக்கு நல்ல சுகத்தைக் கொடுங்கள் ஆண்டவரே....! பரலோகத்தில் இருக்கிற எங்கள் பிதாவே...”

என்று செபித்துவிட்டு நேரே சமையல் கூடத்துக்குப் போனார். அடுப்பை மூட்டி தேநீர் தயாரிக்கலானார். பழுப்பு சீனியை தலப்புக் கரண்டியால் கொஞ்சமாக எடுத்து கலக்கி கிண்ணத்தில் இட்டு எடுத்துக்கொண்டு மனைவி அறைக்குப் போனார். நுளம்பு வலையை நீக்கி மெள்ளத்தட்டி எழுப்பினார்.

“யோகம்மா யோகம்மா எழும்புமன், இந்தத் தேத்தண்ணியக் குடியுமன் சூடா இருக்கக்குள்ள குடிச்சாத்தான் நல்லம்! ஆறமுன்னம் குடிச்சாத்தான் நல்லம்!”

யோகம்மா கண்மலந்தாள். முகம் வாடியிருந்தது, வேதனைகளை வெளிப் படுத்தியது! மிக சிரமப்பட்டு எழுந்திருக்க முயன்றாள். அவர் கைகொடுத்து

- சூசை எட்டவீட

எழுந்திருக்கச் செய்தார். அவர் கொடுத்த தேநீரை உறிஞ்சி உறிஞ்சிக்குடித்தாள்.

அவரும் தேநீர் குடித்துக்கொண்டே கேட்டார். “என்னப்பா இண்டைக்கு நல்லா நித்திரை கொண்டியா?”

“அதையேன் கேக்குறீங்க! வழக்கம் போலதான், நித்திரை சரியான குறைவு! பன்னிரண்டு மணிக்குப் பிறகுதான் நித்திரை வந்தது! அதுவும் மூத்திரம் பெய்ய இரண்டு மூண்டுதரம் எழும்பினதால் நித்திரை குழம்பி போச்சுது! பிறகு நாலுமணிக்குப் பிறகு நித்திரையே வரவில்ல! சும்மாதான் படுத்துக் கிடந்தனான். பலதையும் யோசிக்க யோசிக்க மண்டைக்க என்னவோ செய்யுது! தல அம்மலாக் கிடக்கு, தலையைச் சுத்துது, எழும்பி நடக்கவே பயமாக் கிடக்குது, உலாஞ்சி விழுத்துமாப்போல கிடக்குது!... ஐயோ ஆண்டவரே! நான் என்ன பாவம் செய்தனான்? ஏன் என்னை இப்படிப்போட்டு உத்தரிக்க வைக்கிறாய்” என்று அழுது பிரலாபித்தாள் யோகம்மா.

ஏகாம்பரத்துக்கு அவளுக்கு என்ன ஆறுதல் சொல்வதென்று புரியவில்லை. இந்தப் புலம்பல் இன்றைக்கு நேற்றா? அவருக்கு இப்படிக்கதைகள் கேட்டுக்கேட்டே பழகிப்போய்விட்டது என்றாலும் முறைக்கு முறை அவவுக்கேற்ற ஆறுதல் மொழிகளை வழங்கிவருகிறார்..... “நல்ல நல்ல வைத்தியர் மாரிட்ட காட்டுறும், அவங்கள் தாற மருந்துகள், வேண்ட்சொல்லுற மருந்துகள் எல்லாம் வேண்டி கவனமா பாவிக்கிறம்! ஆனா வருத்தம் கூடிக்கொண்டே இருக்குதே அல்லாமல் குறையிற சாயலே இல்ல” என்று கூறி நிறுத்தியவர், மனையாளை கைத்தாங்கலாப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து கூடத்தில் இருத்தினார்.

அடுத்த கட்டத்தை ஆரம்பிப்போமா என்று மனதுள் சொல்லிக்கொண்டே பெரிய பாணையை எடுத்து தண்ணீரால் நிரப்பி அடுப்பில் வைத்து பெரிதாக அடுப்பை எரித்தார்! தண்ணீர் சூடேறிக்கொண்டே இருந்தது. மனைவியிடம் வந்து “தண்ணி சூடாகிக் கொண்டு வருகுது நீர் குளிக்க ஆயத்தமாகுமன்” என்றார்.

அவள் பற்பசையை எடுத்துக் கொண்டு குளியலறைக்குள் உள்ளிட்டாள். அவள் பல்விளக்கி வாய் கொப்பளிக்கும்போதே, அவர் கொதி பாணை நீரை துண்டைப் பிடித்து தூக்கிக்கொண்டு வந்து குளியல் வாளிக்குள்

ஊற்றி தண்ணீர்விட்டுக் கலந்தார். யோகம்மா கையை வைத்துப் பார்த்து சூட்டின் அளவைக் கணித்து போதும் என்று சொன்னாள். குளிக்கும் ஏற்பாட்டை செய்துவிட்டு வெளியேறும்போது “முதுகு விளக்குறநேரம் கூப்பிடும்” என்று சொல்லிவிட்டு போனார்.

சிறிது நேரத்தில் அவள் குரல் கேட்டது. “கெதியா வாங்க முதுகத்தேச்சி விடுங்க” என்று குரல் கேட்டது. அவர் உள்ளிட்டார். சவற்காரம் போட்டு தேய்த்து சுத்தப்படுத்தும் பணியை நேர்த்தியாகச் செய்துகொண்டிருந்தார்.

பிறகு காலைச் சாப்பாட்டு ஆயத்தம் நடந்தது. அவர் தேங்காய் துருவினார். சிவப்பு அரிசிமாவையும் ஆட்டாமாவையும் கலந்து தண்ணீர் தெளித்து புட்டுக்கு ஏற்றதாக மாவைக் குழைக்கலானார். யோகம்மா வந்து அடுப்படியில் நின்று அடுப்பை மூட்டி நீத்துப்பெட்டியில் போட்டு அவிக்கலானாள். சம்பலும் அவளே போட்டாள். இதே பாணியில் சிலநாட்களில் இடியப்பமும் அவிபடும்.

இந்த வேலையை முடித்துக் கொண்டு தும்புத்தடியை எடுத்து வீடு அறை வராந்தா என்று கூட்டினார். மிகக்கவனமாக ஒரு மண்தூசி இல்லாமல் சுத்தப்படுத்தினார். மனைவியின் குணம் அவருக்குத் தெரியும். மிக நூதனம் பார்த்து பிழைபிடித்து புலம்புவாள்! அதன் பிறகு விளக்குமாறை எடுத்து முன் முற்றம் பின் முற்றம் எல்லாம் கூட்டிப் பெருக்கி சுத்தப்படுத்தினார்!

யோகம்மா தள்ளாடித்தள்ளாடி தளர் நடையோடு வந்து திருப்திப்பட்ட பிறகுதான் அடுத்த கட்டத்தை ஆரம்பிப்பார்!... அடுத்து பாத்திரபண்டங்கள் சட்டி பானைகளை யோகம்மா வெளியே கொணர்ந்து வைப்பார். இவர் விம் சோப் போட்டு இஸ்ரீல்வூலால் தேய்த்துக் கழுவுவார். யோகம்மா இடைக்கிடை வந்துவந்து மேற்பார்வை செய்வார்.

“பொரிக் கிற எண்ணத்தாச்சி நல்லா கரிபிடிச்சு கறுத்துப்போய் இருக்கு, நல்லா தேச்சிக் கழுவுங்கள், சோத்துப்பானையும் அப்பிடித்தான் சோறு தீஞ்சி கறள் கட்டினமாதிரி இருக்கு, அதையும் விறாண்டி தேய்ச்சி வடிவா கழுவுங்க” என்பாள். அவர் நிமிர்ந்து பார்த்து ஒரு ஏளனப்புன்னகையைச் சிந்துவார்!...

அதன் பிறகு மனையாள் குரல் கேட்டது. “சேவெக்ஸ்சில் உடுப்புகள் ஊறப் போட்டிருக்கிறன் கழுவுங்க” உத்தரவுக்கு

பணிந்தல்ல தன் கட்டாய கடமை என்றுணர்ந்த அவர் ஆடைதோய்க்கும் கைங்கரியத்தில் ஈடுபடலானார். மனைவியின் உடுப்புளையும் தன் உடுப்புகளையும் தோய்க்கத் துவங்கினார்.

யோகம்மா இடைக்கிடை வந்து மேற் பார்வை செய்வாள். “உங்கட சேட் கொலர், என்ர றெஸ்ஸிங்கவன்ர கழுத்துப்பக்கம் கால்பக்கம் எல்லாம் சரியான அழுக்கா இருக்கு! நல்லா தேய்ச்சி கழுவுங்க.” இதற்கும் அவர் புன்னகைப்பதைத்தவிர வேறொன்றும் சொல்லார். இவ்வளவு தூசி துப்பரவானவளுக்கு ஏன்தான் இப்படி படுகேடான வருத்தங்கள் எல்லாம் வந்து சேர்ந்ததோ! என்றுதான் நினைத்துக்கொள்வார்.

இந்தளவு வேலைகளைச் செய்ததோடு அவருக்கு நாரி உழைவெடுத்துவிட்டது. கூடத்து தரையில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக்கொண்டார். மேலுளைவு எடுபட்டதும் அடுத்த கட்டத்துக்குத் தாவினார். பின்வளவுக்கு போனால் அங்கே ஏற்கனவே தறித்துப்போட்ட கொப்புகள் காய்ந்து கிடந்தன. கோடரியை எடுத்து இதற்கென்று இருந்த அழுத்தமான கருங்கல்லில் தீட்டலானார். அதன்பிறகு மூசிமூசி கொத்தி விறகாக்கினார். விறகுகள் குவியலாகின. அவற்றை வெயிலில் காயப்போட்டுவிட்டு மீண்டும் வந்து படுத்துக்கொண்டார்.

இப்போதெல்லாம் அவருக்கு வரும் சிந்தனையெல்லாம் மனைவியைப் பற்றியதாகவே இருக்கும்!.... நானும் வயதானவன்தான். இப்பவும் அப்ப செய்தவேலைகள் எல்லாம் செய்துகொண்டுதான் வாறன்! தேகாரோக் கியமாக திடகாத்திரமாக இருந்துதான் வாறன். என்ர மனைவி என்னைவிட ஐந்துவயது குறைவானவளா இருந்தும், நல்ல தூசி துப்பரவாக நடந்தும் இப்படி வருத்தக்காரியாப் போனாளே!, என்று சிந்தித்துக்கொண்டே கிடந்தார்.

அவருக்குக் காரணம் புரியும். சொன்னால் ஏற்கமாட்டான்! பேசிப்பயனில்லை, பேசாமலும் இருக்கமுடியவில்லை!

“சூய்..காய்...சூய்..காய்... சனியன்களால் நிம்மதியா இருக்க வழியில்லாம கிடக்கு!”

“ஏனப்பா காகத்த கலைக்க இந்தக் கத்து கத்துறாய்! அதுகள் பசியில் கத்துதுகள். சோத்த எறிஞ்சவிட்டா பறந்து போயிருங்கள்!”

“சும்மா இருங்க, உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? துற்குறியெல்லே! ஆளக் கெதியாக் கொண்டுபோறதுக்குத்தான் இப்படி மோசமா

கரையுதுகள்! அதுகும் இந்த அண்டங்காக்கா கத்தினாக் கூடாதெல்லே சூ!”

“கா கா கா காக்கை அண்ணாவைநீங்க அழகான வாயால் பண்ணாகப் பாடுவீங்க கா கா என ஒண்ணாகக் கூடுவீங்க, எங்க பாடுங்க காக கா கா” என்று பழைய பாடலை சிரித்துக் கொண்டே பாடலானார் ஏகாம்பரம்.

“போங்க உங்களுக்கு எல்லாமே பகிடிதான்! இந்த வருத்தங்களோட நான் உத்தரிக்கிறது உங்களுக்கு என்னதெரியும்? எத்தன வைத்தியம் பார்த்தன், எத்தன மருந்த திண்டு தொலைச்சன் ஒண்டுக்கும் சரிவருகுது இல்லையே கடவுளே இயேசுவே! உன்னட்ட எத்தனதரம் மன்றாடி வாறன், நீயும் பார்த்துக்கொண்டுவாறியே! ஐயோ ஐயோ கடவுளே” என்று பிரலாபிக்கலானாள் யோகம்மா.

சிறிதுநேரம் சென்றிருக்கும் சுவர்ப் பக்கமிருந்து டிக்...டிக்...டிக் ஒலி கேட்டது. யோகம்மா அதற்கும் பிரலாபிக்கலானாள். பல்லி அடிக்கடி அடிச்சுக்கொண்டே இருக்கு! ராத்திரியும் அடிச்சது எனக்கு நித்திரை வரமாட்டன் எண்டுற்றுது! இப்ப தலைக்க என்னவோ செய்யுது!.... நீங்க நாளைக்கு ஓலைய தடியில கட்டி வீடு அறை எல்லாம் நல்லா தூசிதட்டி துப்பரவாக்கிவிடுங்க! மேல மூலைகளில் எல்லாம் சிலந்திவல பிடிச்சிருக்கு! இதாலதான் பல்லி கூடிப்போச்சது! இதுகள் எல்லாம் தூர்க்குறி எல்லே! வீட்டுக்கு கூடாதெல்லே!...”

ஏகாம்பரம் இதற்கும் புன்னகைத்தார். “பல்லி ஒரு அப்பிராணி. மனிதருக்கு கெடுதி செய்யுற பூச்சி புரானுகளத்தான் பிடிச்சிதிண்டு உயிர்வாழுது! அது மனிதருக்கு நன்மையைத்தான் செய்து வருகுது. சிலந்தியும் அப்பிடித்தான், வலைபின்னி நுளம்பு உட்பட எல்லா பூச்சிகளையும் சிக்கவைச்சி திண்டு அழிக்குது! இப்படி நன்மை செய்யுறதுகளை அப்பிராணிகளை எல்லாம் அநியாயமா சாகடிக்கச் சொல்லுறியே!”

“எனக்கு அந்த இந்த கதை வேண்டாம்! ஆரும் எங்கட வீட்டப் பார்த்தா என்ன நினைப்பாங்க! தரித்திரங்க மூதேவிகள் எண்டு பரிகாசம் பண்ணுவாங்க! கெதியா தூசிதட்டி துப்பரவாக்கிற வழியப் பாருங்க!”...

இந்தக் கதையைக் கேட்டு அவர் அடங்கி விட்டார். ஆனால் அவர் மனம் சும்மா கிடக்குமா, ‘உடம்புக்குள் எத்தனை அழுக்குகள்

வருத்தங்கள் வைச்சிக்கொண்டு சுகம்பெறுகிற வழிதெரியாம இருந்துகொண்டு, சும்மா வெளிப் பவருக்கு வெளிப்பூச்சுக்கு நாலு பேரும் மதிக்கவேண்டும் எண்டதுக்கான காரியங்கள் செய்து வாழ்ற வாழ்கையைத்தான் வாழுவாங்க! நம்ம அறிவுரைகள் எண்டைக்குமே எடுபடுகுதில்ல!” என்று சிந்தித்தபடி இருந்தார்.

மீண்டும் பிரலாபிக்கத் துவங்கினாள் யோகம்மா. “ரா ராவா நாய்கள் ஊளையிட்டபடி! என்னக் கொண்டு துலைக்கிறன் எண்டுதான் எல்லாம் நிக் குதுகள்! இப்படி இருந்தா என்னெண்டப்பா நித்திர வரும்! பகல்லயும் ஊளையிட்டு அவலச் சத்தம் போடுங்கள். நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டு பேசாம கிடப்பீங்க! ஒரு கல்லால தன்னும் எறிஞ்சு கலைக்கத்தெரியாதா?”

இதற்கும் புன்னகைதான் அவர் பதில்.

யோகம்மா பின் கதவைத் திறந்து பின் வளவை எட்டிப்பார்த்துக்கொண்டே கணவனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டே கூறினாள். “பின்னுக்கு பழைய மரங்கள் பட்டுப்போய் காய்ஞ்சுபோய் வெறுசா மொட்டையா நிக் குதுகள்! பட்ட மரங்கள இப்பிடி பார்க்கிறதே பாவம்! வீட்டுக்கும் கூடாது எனக்கும் கூடாது! அதுதான் கிடந்து உத்திரிக்கிறன்! கெதியா இதையெல்லாம் கொத்திவிழுத்துங்க விறகுக்கும் நல்லம்!” என்று உத்தரவிட்டாள்.

ஏகாம்பரம் இதற்கும் புன்னகைத்தார். ‘நானும் இந்த வீட்டில்தான் இருக்கிறன். இதெல்லாம் என்ன ஒண்டும் செய்யவில்லையே! உன்னத்தானே வருத்துது! எல்லாம் மோட்டுப் புத்தியால் வரும் நோய்கள் தான்’ என்று சொல்லநினைத்தார் ஆனால் சொல்லவில்லை. வருத்தக்காரியான தன் மனைவியை மேலும் வருத்த விரும்பவில்லை அவர்!.

வெளிப்படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. யோகம்மா எட்டிப்பார்த்தாள். பிலோமினா வந்து கொண்டிருந்தாள். ‘சனியன் முதேவி தரித்திரம்

பிடிச்சவள்! முளுவிசளத்துக்கும் கூடாது துலைவாள்!’ என்று மனதுள் திட்டிக்கொண்டே முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டே அப்பால் போனாள்!...

பிலோமினா வழமைபோல் புலம்பிக் கொண்டே உள்ளிட்டாள்!... “என்ற வீட்ட அபகரிக்கப் பார்க்கிறாங்கள், தண்ணிப்பங்க இல்லாம செய்யுறாங்கள், கிணத்தில தண்ணி அள்ளிப் புழங்கவும் விடுகிறாங்கள் இல்ல, என்ற முத்தத்தில தங்கட மோட்டுச் சயிக்கிறுகள விட்டு போகவர எல்லாம் இடைஞ்சல் படுத்துறாங்கள்! கடவுளே இயேசுவே நீயும் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறியோ...” இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டே உள்ளிட்டாள் புலோமினா.

யோகம்மா முகம் கொடுக்காமலே இருந்தாள். “வா பிலோமினா அப்படி இரு” என்று கதிரை யைக் காட்டினார் அவர். அவள் இருந்து கொண்டே தன் கஷ்டங்களை எல்லாம் சொல்லிப் புலம்பலானாள். இவள் கணவன் இளமையி லேயே காலமாகிவிட்டார். பிள்ளைப் பாக்கி யமும் இல்லை. தனித்தே இருக்கிறாள். முதுமையுமாகி விட்டாள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி பக்கத்தில் இருப்பவர்கள் அந்தவீட்டை அபகரிக்க இவளை கலைக்க தொல்லைகளை ஏற்படுத்துவது என்னவோ உண்மைதான். அதனால் விசரி மாதிரி வீடு வீடாகச் சென்று புலம்பிக் கொண்டே இருப்பாள்! ‘எனக்கு உதவுவார் இல்லையா’ என்பாள்... ஏதோவெல்லாம் புலம்பிப்போட்டு எனக்கு உதவிசெய்வார் இல்லையா? என்று கேட்டுக்கொண்டே போய்விட்டாள்...

முன்னரென்றால் யோகம்மா தின்னகுடிக்க என்று ஏதாவது கொடுக்காமல் விடமாட்டாள். இப்போது திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை! அவள் போனபின் இவள் சொன்னாள்: “தரித்திரம் பிடிச்சவள், இவளில கெட்ட ஆவிகள் பிடிச்சிருக்கு! இவள்ள முளிச்சுதான் எனக்கும் கெட்ட ஆவிகள் புடிச்சி என்ன பாடாபடுத்துது!”

நாய்கள் அடிக்கடி உணர்ச்சிவசிய்ப்பட்டு பதனீகீர்தால கட்டளை நரம்புகள் பாத்தீகம்புகுது. குழம்பியோகுது! அதனால் உள்ளூறுப்புகன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாம் தாறுமாறாகுது! இருதயம் வெகமாக துடிக்குது. இரத்தோட்டம் வெகமாக பாயுது. சுவாசம் இரைச்சி இரைச்சி அதக வாயுவ வெளியேற்றுது. சர்ப்பீநீர்கள் கூடச்சுரந்து தேவையான நேரம் இல்லாமல்போய் சீரணம் கெட்டுப்போகுது! சீரணநீர்கள் இரப்பையல் குடல்ல தேங்க நீக்கீர்தால அந்த அசீர்றாலதான் குடல்புண் (அல்சர்) வருகுது! இப்படியே ஒவ்வொரு நொயும் வாறுதுக்கு மூலகாரணியாக வடிகாலாக இருக்கீரது இந்த மனம்தான்!

இந்தக் கதையைக் கேட்டும் ஏகாம்பரம் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார். 'அப்படியெண்டால் அந்தப்பேய் என்ன ஏன் பிடிக்கவில்' என்று கேட்கவேண்டும் போலிருந்தது.

ஏகாம்பரத்தார் இளைப்பாறிய ஆசிரியர் இளைப்பாற்றி சம்பளம் வருகிறது. பிள்ளைகள் முடித்து தூர இடங்களில் வசதியாக இருக்கிறார்கள். தொலைபேசியில் தாயாரின் சுக நலன்களை கவனமாக கேட்டு விசாரிப்பார்கள். தங்கள் வைத்திய ஆலோசனைகளை சொல்வார்கள். அங்ககாட்டு இங்ககாட்டு என்பார்கள். நிதியுதவியும் செய்வார்கள். எல்லோரும் சொல்வதைக் கேட்டு ஆடிஓடி ஆசிரியர்களைத்து விட்டார்!... அவர் அதிகம் வாசிப்பவர். கனவிசயங்கள் தெரியும். அனேகம் துன்பங்களுக்கு காரணம் புரியும் சொன்னால் ஏற்பாறியார்?

“தலைக்க என்னவோ செய்யுது அம்மலாக தலையைச் சுத்துமாப்போல இருக்கு பிரஸர் குளுசு’ போட்டனான்தானே ஏன் இப்படிச் செய்யுது? ராராவா அடிக்கடி மூத்திரம் வந்தது! சலரோகத்துக்கு பரியாரி தந்த தூள்மருந்து பாவிக்கிறனான்தானே, ஏன் இப்படி சலம் சலமாப்போகுது! அந்த மருந்து பாவிக்கத் துவங்கின பிறகுதான் ஒரே வயிறொரிவாகக் கிடக்குது! எனக்கு அல்ஸர்(குடல்புண்) இருக்கிறதால நான் அவ்வளவாக உறைப்பு எடுக்கிற இல்ல. குறைஞ்சி இருந்தது இப்ப கூடிவருகுதே இவ்ர மருந்துக்குப் பிறகு! ஒரு வருத்தத்துக்கு மருந்து செய்தா மற்றவருத்தத்துக்கு ஒத்துக் கொள்ளுதில்லையே!”

ஏகாம்பரம் தன் மனைவியின் பாடுகேடுகளை வேதனைகளை புலம்பல்களை நேரடியாகவே கண்டுகேட்டு அனுபவித்தவர். அல்லல் தீர்க்க அவள் வழிக்கேபோய் சொல்வதெல்லாம் கேட்டு நடந்து படாதபாடுபட்டவர்! ஆனால் எந்தப் பலபலனும் கிடைக்கவில்லை! அவள் படுகிற கஷ்டவேதனைகளை பார்த்து பார்த்து சகிக்கமுடியாமல் மிகவும் மனம் நொந்தார்! எப்படியாவது மனைவியை இந்த துன்ப சாகரத்தில் நின்று மீட்கவேண்டும் என்று திடம் கொண்டார்.... சார்மனையில் சாய்ந்தபடி கிடந்து மனதுள் பலதையும் எண்ணிப் புலம்பலானார். 'என்னோடு நாற்பது வருசத்துக்கும் அதிகமாக வாழ்ந்திருக்கிறார். நாலு பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கியிருக்கிறார்! எவ்வளவு பாடுபட்டு உழைத்து குடும்பம் தளைத்தோங்கச்

செய்திருக்கிறார்! இப்போது இயலாநிலைக்கு வந்து நான் உதவியாக அந்த வேலைகளைச் செய்யும் போதுதானே விளங்குகின்றது, இவ்வளவு கடினமான வேலைகளை எல்லாம் எத்தனை வருடமாக பாடுபட்டு மாரடித்திருக்கிறாளே என்று!... அவள் என்ன பாவம் செய்தாள் இப்படி உத்தரிப்பதற்கு! என்ன கொஞ்சம் புத்திக் குறைவு. அறிவுரைகளைப் புறக்கணிப்பாள்! மற்றபடி ஒழுக்கமாகத்தானே வாழ்ந்துவருகின்றார். அப்படிப்பட்டவளுக்கு கடவுளே ஏன் சோதனையைக் கொடுக்கிறீர்? கூடியசீக்கிரம் விமோசனத்தைத் தாரும்!’ என்று சிந்தித்தவர் மீண்டும் ஆலோசனையில் இறங்கினார்.

இவள் வழிக்கேபோய் எல்லாம் செய்தும் ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை! நானும் களைத்து விட்டேன். அவளும் களைத்து சலிப்படைந்து விட்டாள்! இனி சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி சுலபமாக நல்வழிக்குத் திருப்பிவிடலாம் என்று முடிவெடுத்துக் கொண்டார்.

அன்று அவரின் ஒத்தாசையுடன் சமையல் வேலை முடிந்துவிட்டது. யோகம்மா அவர் முன்வந்து நின்று சொன்னார்: “நான் மருந்துகள் பாவிக்கிறனான், வேளைக்குச் சாப்பிடவேணும், உங்களுக்கும் போட்டுவைச்சிற்றுச் சாப்பிடவா?”

“எனக்கு இப்ப பசிக்க இல்ல, ஆறுதலா சாப்பிடுறன் நன்கு பசித்த பின்புதான் பசிக்க வேணும். நீ சாப்பிடும், பிறகு நான் சாப்பிடுறன்”..... அவள் சாப்பாட்டுத்தட்டை கையில் ஏந்திக் கொண்டு வந்து தொலைக்காட்சி முன்னால் அமர்ந்தாள். நிமோட்டை கையில் எடுத்து இயக்கினாள். நாடகமொன்று நடந்தது. சாப்பிட்டுக்கொண்டே நாடகத்தையும் பார்த்து இரசித்தாள். கொஞ்சநேரத்தில் அடிபடி சண்டை வெட்டுக்குத்து நடந்தது தொலைக்காட்சியில், உடனே நிறுத்திவிட்டாள். “இந்த காட்சிகள் பார்த்த உடனே எனக்கு தலைக்க என்னவோ செய்யுது! நெஞ்சுக்க அடைச்சுக்கொண்டு வருமாப்போல கிடக்குது! அதாலதான் இப்ப எல்லாம் இந்த நாடகங்கள் படங்கள் அவ்வளவாக பார்க்கிற இல்ல! சே எத்தனை காட்சிகள் ரீவியில் பார்த்துக்களிச்ச எனக்கு, இப்ப ஒண்டிலையும் மனம் செல்லுதில்லையே!” என்று பிரலாபித்துக்கொண்டே சாப்பிடலானாள்.

ஆசிரியர் புன்னகைத்தபடி அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவர் மிக கனிவாக குரலைத் தாழ்த்தி பேசுத்துவங்கினார்: “யோகம்மா

கனநாளா உனக்குச் சொல்லவேணும் என்று நினைச்சி இருந்து இப்ப சொல்லலாம் என்று இருக்கிறன். கதைக்கலாம்தானே, மூட் நல்லா இருக்குத்தானே? என்றவர் அவள் முகத்தையே ஆவலோடு பார்த்தார்.

“என்னோட கதைக்க ஏன் ‘பெமிசன்’ கேக்குறிங்க தாராளமாக கதையுங்கோவன்”

அவர் இள நகையோடு பேசத்துவங்கினார்: “இங்கபாரும் நான் சொல்லப்போறத கவனமாக கேளும் இவ்வளவு காலமாக நீர் சொல்லுற படியே கேட்டு நடந்தம். உம்மிட வருத்தங்கள் ஒவ்வொண்டுக்கும் எங்க காட்டவேணுமோ அங்கெல்லாம் காட்டினம். என்னென்ன மருந்துகள் பாவிக்க வேணுமோ எல்லாம் பாவிச்சுப் போட்டீர். அவங்க சொல்லுற வைத்திய ஆலோசனைப்படியே நடந்து வாரீர். ஆனால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல! இருந்ததவிட இன்னமும் கீழ்தான் போய்க்கொண்டிருக்குறீர்! எவ்வளவு காசக்கொட்டி செலவழிச்சி வைத்தியம் பார்த்தும் எல்லாம் வீணாபோய்க் கொண்டே இருக்கே!”

“இதுக்கு நாமென்ன செய்யுறது? எல்லாம் என்ற தலைவிதி!”

“தலைவிதிப்படிதான் நடக்கும் என்றால், ஒருமுயற்சியும் இல்லாமல் சும்மா எல்லே இருக்கவேணும், ஒரு முயற்சியும் இல்லாம இருந்தா தலைவிதி நல்லாக்கி வைக்குமா? சொல்லுபார்ப்பம்! ஆகையால் படுபிற்போக்கான கதைகளை பேசி பிற்போக்குத்தனமா நடந்து உத்தரிச்சது போதும்! இனியெண்டாலும் நாங்கள் புத்தகங்கள் வாசித்து அறிவோட சிந்தித்து சொல்லுறதுகுள ஏற்று நடந்துபாருமன்.”

“சரி எத்தினையோ பேர் சொன்ன யோசனைகளை கேட்டு நடந்து களைச்சிப்போனன்! என்ற புருஷன் நல்லா படிச்சவர், இப்பவும் படிச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கிறவர். அவர் ஆலோசனையை அறிவுரைய கேட்காமவிட்டது பெரிய பிழைதான்!”

“இப்பதான் வழிக்கு வாரியோ நீ எல்லார ஆலோசனைப்படியெல்லாம் நடந்து களைச்சிப் போனபிறகுதான் உபதேசம் செய்யவேணும் மெண்டு இருந்தனான். அப்பதான் மண்டையில ஏறும்! நீ இவ்வளவு காலம் படிப்பறிவில்லாததுகள் தீராத வருத்தக்காரர் சொல்லுறதக் கேட்டுத்தான் நடந்து விரக்தியடைந்து சரி இனி இவ்விர ஆலோசனைகளையும் கேட்டுப்பார்ப்பேம் என்று என்றபக்கம் திரும்பிநிற்கியாய்..” என்று பேசியவர்

மனையானை அக்கறையோடு நோக்கியவாறே அறிவுமொழிகளை வழங்கினார்.

“நானும் உன்னோட ஒரேவீட்டில்தானே இருக்கிறன். நீர் சவாசிக்கிற காற்றைத்தான் நானும் சவாசிக்கிறன். நீர் குடிக்கிற நீரைத்தான் நானும் குடிக்கிறன். நீர் தாற சாப்பாட்டத்தானே நானும் சாப்பிட்டுவாறன். வெளியில இருந்து வாற தாக்கங்களும் இரண்டுபேருக்கும் ஒரேமாதியாகத்தானே இருக்கும்! அப்பிடி இருக்கக் குள்ள நான் ஒருவருத்தமும் இல்லாம ஆரோக்கியமாக திடகாத்திரமாக இருக்கக்குள்ள, நீர்மட்டும் ஏன் எத்தனையோ வருத்தங்களால் அவஸ்தைப்படவேணும்!”...

“அதுவந்து நீங்க யோகாசனப்பயிற்சிகள் எல்லாம் செய்யுறனீங்க கடுமையா இனிப்பு உறைப்பு எடுக்கிறஇல்ல. நம்மால் இதெல்லாம் செய்யாம இருக்க ஏலல்ல அதுதான்!”

“அதுகும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம், ஆனால் முக்கியகாரணம் அதுவல்ல!”

“அதென்ன முக்கியமான காரணம் சொல்லுங்கோ!”

“சாப்பாட்டால குடிக்கிற பானங்களால் வாறவருத்தங்கள் மிகமிககுறைவு! அப்பிடி வாற நோய்கள உள்ள இருக்கிற நோய் எதிர்ப்புசக்தியே குணமாக்கிப்போடும்! ஆனால் பாரிய வருத்தங்களுக்கு ஆளாக்கி வைக்கிறது எது தெரியுமோ, நம்மட மனம்தான் முக்கியகாரணி!... அதுக்கான விளக்கத்த சொல்லப்போறன் கவனமாக கேளும்: கோபத்தாலோ பயத்தாலையோ கவலை யோசனைகளாலையோ உணர்ச்சிவசப்பட்டு பதகழிப்பதாலையோதான் உள்ளூறுப்புகன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாம் குழம்பிப்போகுது! எங்கட மூளையில் இருக்கிற கட்டளை நரம்புகள்தான் இருதய இரத்தத் தோட்டத்தோட, சவாசிக்கிறத, செமிபாடு அடையச்செய்யுறத, கழிவுகள் வெளியேறுது என்று உள்ளூறுப்புகன்ற செயற்பாடுகள் எல்லாம் சீராக இயக்கிவருகுது! நாங்கள் அடிக்கடி உணர்ச்சிவசப்பட்டு பதளிக்கிறதால் கட்டளை நரம்புகள் பாதிக்கப்படுகுது. குழம்பிப்போகுது! அதனால் உள்ளூறுப்புகன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாம் தாறுமாறாகுது! இருதயம் வேகமாக துடிக்குது. இரத்தோட்டம் வேகமாக பாயுது. சவாசம் இரைச்சி இரைச்சி அதிக வாயுவ வெளியேற்றுது. சுரப்பிநீர்கள் கூடச்சுரந்து தேவையான நேரம் இல்லாமல்போய் சீரணம் கெட்டுப்போகுது! சீரணநீர்கள் இரப்பையில்

குடல்ல தேங்கி நிக்கிறதால் அந்த அசிற்றாலதான் குடல்புண் (அல்சர்) வருகுது! இப்பிட்யே ஒவ்வொரு நோயும் வாறுதுக்கு மூலகாரணியாக வடிகாலாக இருக்கிறது இந்த மனம்தான்! உணர்ச்சி வசப்படாமல் கவலைப்படாம மன அமைதியோட இருந்தாலே காணும் உள்ளூறுப்புக்கள் எல்லாம் சீராக இயங்கி என்றும் ஆரோக்கியமாக இருக்கச் செய்யும்!....

“நீங்க சொல்றதக்கேக்க ஆச்சரியமாத்தான் கிடக்கு சரியாகத்தான் படுகுது! அப்ப இந்த டாக்குத்தர்மார் மருந்துகளால் வருத்தங்கள சுகப்படுத்துற இல்லையோ?”

“இந்த டாக்குத்தர்மார் நோய்கள குணப் படுத்தவும் மாட்டான். சாகவும் விடமாட்டான் இரண்டுக்கும் இடையில் நோயாளியாகவே வைச்சிருந்து காச கறந்துகொண்டே இருப்பான்!... எங்கட உடம்பே குறைபாடுகள தீக்கிற முயற்சியில் இயற்கையாகவே ஈடுபட்டுக்கொண்டுதான் வருகுது! அத நோயெண்டு மருந்துகள் எடுத்து நோயாளியாகி பாழாப்போறும்!.... ஆகையால் மனத அமைதியாக ஆனந்தமாக வைச்சிருக்கிற வழியப்பாரும். எந்த வருத்தமும் இல்லாமல் என்னப்போல சுகபலமாக நீரும் இருப்பீர்!... வருத்தங்களையே நினைச்சி கவலப்பட்டுடாம, நான் நல்ல சுகபலமாக இருக்கிறேன்’ என்று நம்பிக்கையோட சொல்லிவாரும். உம்முடைய நம்பிக்கைப்படியே நடக்கும்! ஒரே சொல்ல நெடுக சொல்லிவந்தால் மந்திரமாகும்!... ‘நொறுங்க அருந்தின் ஆயுச நூறு’ என்றும் ‘உண்டபின் நூறடி உலாவு’ என்றும் சொல்லிவைத்தார் நம் முன்னோர். இவைகளையும் கடைப்பிடித்தால் நீர் நலம்பெறுவது நிச்சயம்!... எங்கட உடம்பே நோயில்லாம ஆரோக்கியமாக்க முயற்சி எடுக்குது எண்டு சொன்னன் அல்லவா? அது எப்படி எண்ட விளக்கத்தையும் சொல்லி முடிக்கிறன் கவனமா கேளும்.

நாங்க சாப்பிடுற சாப்பாடு ஒவ்வாமையானா அதை வெளியேற்றுவதற்காக வாந்தி வருகுது. நாங்க என்னசெய்யிறம்? மருந்தை விழுங்கி வாந்திய நிப்பாட்டும்! பிறகு அந்த கழிவ வெறியேற்ற வயிற்றால் போகுது! அதையும் நோயெண்டு நிப்பாட்டிப்போடுறம்! இன்னும் உள்ள தேங்கி இருக்கிற அழகல் வெளியேற்ற இன்னொரு முயற்சிய எடுக்குது, அதுதான் கடிசொறி! என்னடா இது நெடுக சொறியவேண்டிக் கிடக்கே நீர் வடியுதே எண்டு அதுக்கும் மருந்து செய்ய வழிய அடைக்கிறம்! பிறகென்ன நடக்குது தெரியுமா? வயிற்றிலேயே கழிவெல்லாம் தேங்கிநிற்கிற குப்பைத்தொட்டி உருவாகுது! அது கட்டியாகி கான்சர் கட்டியாகுது! அத ஒப்பேசன் செய்யப் போய் உயிருக்கும் மோசமாகுது! சில நேரம் கட்டளை நரம்பு அந்த கழிவு அழுக்குகள் தானெடுத்துக் கொள்ளும்! அது மூளையில் மிக ஆபத்தான கட்டியாக உயிருக்கு ஆபத்தாகிவிடும்! வாந்திவரும்போதே நல்லா எடுத்து ஒவ்வாமையை வெளியேற்றியிருந்தால் இந்த ஆபத்தெல்லாம் வந்திருக்காதே!” என்றவர் மனைவி யோகம்மாவை கூர்ந்து பார்த்தார்.

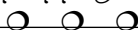
அவள் ஒன்றும் பேசாமல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ‘நான் இவ்வளவு நேரமாக மெத்த கவனமாக எடுத்துச் சொன்னவை எல்லாம் எந்தளவு மண்டையில் ஏறியதோ தெரியவில்லை! ஏறினாலும் மனதில் இருத்துவானோ தெரிய வில்லை! மனதில் இருத்தினாலும் செயல் படுத்துவதும் சந்தேகமே! அவள்மட்டுமா அனேகம்பேர் அப்படித்தானே இருக்கிறார்கள்! என்று நினைத்துக்கொண்டவர் மனையாளை பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டே மெல்ல நகர்ந்து போனார்.

(பக்கம் 31இன் தொடர்ச்சி)

ஆனால் இது “பா” இலக்கியத்திற்குள் வகைப்படுத்தக் கூடியதல்ல. எனவே கவிஞர் காசி ஆனந்தனின் ஆய்வு முடிவின்படி உரைநடை இலக்கியவடிவமான “பொழிச்சல்” எனும் இலக்கியமாக இதனை வகைப்படுத்தலே பொருந்தும்.

வார்த்தை ஜாலங்கள் கவிதையாகிவிடாது. அவ்வார்த்தை ஜாலங்களில் தோற்றம் காட்டும் சந்தங்கள் - ஓசைகள் போலியானவையே. அவற்றில் உயிர்ப்பு இல்லை. திரைப்படலாசிரியர் கவிப்பேரரசு (?) வைரமுத்துவின் கவிதைகள் பெரும்பாலும் வார்த்தை ஜாலங்களே. அவற்றில் போலித்தன்மைகளே வெளிப்படுகின்றன. உண்மையான கவிதை தரும் ஓசையின்பம் உள்ளத்தையும் செழுமைப்படுத்தி உடலுக்கும் ஆரோக்கியம் அளிக்கக்கூடியது. எனவே உண்மையான கவிதையை அடையாளங்கண்டு அதுதரும் ஓசையின்பத்தைத் துய்த்து மகிழ்வோம்!

நீலாவணன் “வேளாண்மை”யை நிறைவு செய்தாரா?

“இக்காவியத்தின் கதையோட்டத்தைப் பற்றியோ, காவிய அமைப்புப் பற்றியோ, கடுக்கனிற் பிடித்த சால்வையைக் கழற்றி எடுப்பது போன்ற சின்னஞ்சிறு சம்பவங்களைக்கூடக் கலாதேர்த்தியுடன் சொல்லும் திறமையையோ, காவியத்துக்கு அழகூட்ட அவர் கையாளும் உவமை. உருவகம், தற்குறிப்பேற்றம் போன்ற அணிநலன்களையோ விரித்து எழுத இம்முன்னுரையில் இடம் இல்லை. நீலாவணன் கவிதைகளை ஆய்ந்து கலாநிதியாகும் அந்தவாய்ப்பைத் ‘தமிழ் செய்யும்’ மாணவன் ஒருவனுக்கு விட்டு வைக்கிறேன்”

நீலாவணனால் எழுதப்பட்ட “வேளாண்மை” என்ற நவீன காவியத்தை மூதூரில் தான் நடத்திய அமுதா அச்சகத்தில் 1982ஆம் ஆண்டு பதிப்பித்தார் வ.அ.இராசரத்தினம். அப்பதிப்பிற்கு எழுதிய முன்னுரையிலேயே மேற்படிவிடயத்தை அவர் பதிவு செய்கிறார். அவர் காவியத்தின் அமைப்பு பற்றி எதுவும் குறிப்பிடாததற்கு அதன் முழுமை சம்பந்தமாகவிருந்த கருத்து வேறுபாடு காரணமாகலாம். அது அவருடைய இலக்கியப் புலமை சம்பந்தமானது. ஆயினும், இலக்கிய ஆக்கம் தொடர்பான, அதன் முழுமை பற்றிய எந்த அடிப்படையான, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய கலந்துரையாடலுமின்றி முன்வைக்கப்பட்ட கருத்துக்களின் தூண்டலினால் “வேளாண்மை” முற்றுப் பெறாதகாவியம் எனக்கூறி அதன் தொடர்ச்சியை “விளைச்சல்” என்ற தலைப்பில் கவிஞர் செங்கதிரோன் (த.கோபாலகிருஷ்ணன்) எழுதினார். இதன் ஒருபகுதி கொழும்புத்

தமிழ்ச் சங்க மாதாந்த வெளியீடான “ஓலை” சஞ்சிகையில் 2002 ஜனவரி தொடக்கம் 2006 ஆடி வரை வெளிவந்தது. ஓலை தொடர்ச்சியாக வெளிவராததன் காரணமாக மீதிப்பகுதியையும் சேர்த்து மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவந்த “செங்கதிர்” சஞ்சிகை 2008 பெப்ரவரி தொடக்கம் 2010 ஆகஸ்ட் வரை முழுமையாக மீள்பிரசுரம் செய்தது. இதனை 2017ஆம் ஆண்டு செங்கதிரோன் நூலாக வெளியிட்டார். நூல் வெளியீட்டுவிழா 16.07.2017 அன்று மட்டக்களப்பு நாவற்குடா கலாசார மண்டபத்தில் நடைபெற்றது.

“1964இல் அல்லது 1965இல் வேளாண்மைக் காவியத்தை அதன் இப்போதுள்ள வடிவத்தில் அவர் எழுதி முடித்துவிட்டார் என்று நினைக்கின்றேன். அதைத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் அக்கறையும் அவருக்கு இருந்தது. ஆயினும் 1975இல் அவர் மரணிக்கும் வரை இருந்த பத்தாண்டுகால இடைவெளியில் அவர் அதை நிறைவு செய்யவில்லை. அதற்கான அகத்தூண்டல் அவருக்கு இருக்கவில்லை என்றே இப்போது எனக்குத் தோன்றுகிறது. இப்போது இருக்கும் வடிவிலேயே அது நிறைவு பெற்றுக் காணப்படுவதும், பண்பாட்டுக் கூறுகளை நிறைவு செய்வது என்பதற்குமேல் அதை மேலும் வளர்த்துச் செல்வதற்கு அவசியமான கதைப்பின்னல் அவருக்குள் தயார்நிலையில் இல்லாதிருந்ததும் இதற்குக் காரணங்களாக இருக்கலாம். எது எவ்வாறாயினும் நீலாவணனின் வேளாண்மை முற்றுப்பெறாத காவியம் என்ற கருத்தே பரவலாக நிலவுகின்றது. நீலாவணன் அதைத் தொடர்ந்து எழுதவேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தார் என்ற தகவலை இதன் அடிப்படை எனலாம். இத்தகவலை மறந்துவிட்டு அல்லது

கோ. குகன்

சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர்
மொழித்துறை
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
இலங்கை.

குறும்(4)

கவிதைகள்!

- ஷெல்ல்தாசன்

பழக்க தோஷம்!

மாறி மாறி

அவர்கள்தான்.

மாறி மாறி ஏமாற

ம(ரி)க்கள் கூட்டம்

இருக்கும் வரை

மாறி மாறி அவர்களேதான்!

வேட்டு!

“உங்கள்

ஜனநாயக உரிமையை

தவறாது பயன்படுத்திக்

கொள்ளுங்கள்

வோட்டுப்போட்டு”

போட்டோம்!

ஜனநாயக வழியில்

எமது உரிமைகள்

அவர்களது கைகளில்!

வருமையான கண்டுபிடிப்பு!

இடதுகை நண்பன்

பெருமைப்பட்டுக்கொண்டான்

இடதுகையாலேதான்

வரையப்பட்டதாம்

மோனலிசா ஓவியம்!

அனுபவம்!

அவன்...

நாளை முதல்

குடிக்க மாட்டேன் என

சத்தியம் செய்தான்

கற்பூரத்தைக் கொழுத்தி.

அவள்...

மீதிக் கற்பூரத்தை

எடுத்து வைத்தாள்

நாளைக்கும் அவனுக்கு

தேவைப்படுமென்று!

இத்தகவலை அறியாத ஒருவர் இக்காவியத்தைப் படித்தால் அது முற்றுப் பெற்ற காவியம் என்றே கருதக்கூடும்.”

போராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மான் நீலாவணனின் வேளாண்மைக் காவியம் பற்றி 2011இல் முன் வைத்த கருத்து இது. நீலாவணனின் காவியம் நிறைவு பெற்ற காவியமா, நிறைவுபெற வேண்டிய காவியமா என்ற வினாக்களுக்கு போராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மானின் கருத்தில் தெளிவான, அறுதியானபதில் இல்லை. உண்மையில் அவர் சொல்வதைப் போல மேலதிக தகவல்கள் தெரியாத ஒரு வாசகருக்கு அது முற்றுப் பெற்றகாவியம் என்ற எண்ணமே ஏற்படும்.

2015ஆம் ஆண்டு “நீலாவணன் கவிதைகள் : ஒரு நுண்ணாய்வு” என்ற தலைப்பில் ஒருசிறு நூலை எழுதி வெளியிட்டேன். அது எந்தவொரு பட்டப்பேற்றுக்காகவும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வு அல்ல. நீலாவணன் கவிதைகள் மீதுகொண்ட ஈடுபாடு காரணமாக எழுதப் பட்டது. அதில் நீலாவணனின் வேளாண்மைக் காவியம் முற்றுப்பெற்ற காவியம் என்றும், இவ்வாறிருக்க “வேளாண்மை” முற்றுப்பெறவில்லை என்ற கற்பித்ததைத் தாமாகவே உருவாக்கிக் கொண்டு அதனை முடிவுறுத்த எண்ணுவது நீலாவணனின் கவி ஆளுமையைப் பாதிக்கக்கூடும் என்றும் குறிப்பிட்டு எழுதியிருந்தேன். அதில்டவசமாக போராசிரியர் எம்.ஏ.நு.:மானின் மேற்படி கட்டுரையை நான் அப்போது படித்திருக்கவில்லை.

நீலாவணன், காவியத்தை எழுதி முடித்து ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளின் பின்பே மரணித்தார். போராசிரியம் எம்.ஏ.நு.:மான் குறிப்பிடுவதைப் போல அப்பத்து வருடங்களில் அதை நிறைவு செய்வதற்கான அகத்துண்டல் அவருக்கு இல்லாதிருந்தமையே நீலாவணனைப் பொறுத்தவரை காவியம் நிறைவு பெற்றுவிட்டது என்பதை மீண்டும் அழுத்திச் சொல்வதற்கான அடிப்படை ஆதாரமாகும். இந்நிலையில் செங்கதிரோன் தனது “விளைச்சல்” நூல் வெளியீட்டு விழாவில் நயவுரையாற்றுவதற்காக என்னை அழைத்தார். நீலாவணனுடைய “வேளாண்மை” காவியம் நிறைவு பெற்றமை பற்றி நான் எனது நூலில் எழுதியிருந்தமை இவ்வழைப்பிற்குக் காரணமாகவிருந்திருக்கலாம். வேளாண்மைக் காவியம் தொடர்பான என்னுடைய நிலைப்பாட்டை மீண்டும் அழுத்தமாக, தெளிவாக அந்த மேடையில் பதிவு செய்தேன். போராசிரியர் சி.மொளனகுரு விழாவிற்குத் தலைமை தாங்கினார். நீலாவணனுடைய மனைவி அழகேஸ்வரி முன்னிலையிலேயே விழா நடைபெற்றது. அவர் மேடையில் தோன்றி “வேளாண்மை” நிறைவு

செய்யப்படவில்லை என்று சொன்னார்.

உண்மையில் திருமணப் பேச்சு தொடர்பாக இரு குடும்பங்களுக்கிடையே தோன்றும் முரண்பாடுகள் பற்றியதாக வேளாண்மைக் காவியம் உள்ளது. இதன் கதை கிராமியச் சூழலை மையமாகக் கொண்டது. கந்தப்போடி-பொன்னம்மா தம்பதிகளின் மகன் செல்லையாவுக்கும் பொன்னம்மாவின் அண்ணன் அழகிப்போடி-கனகம்மா தம்பதிகளின் மகள் அன்னம்மாவுக்கும் திருமணப்பேச்சு நடத்துவதே கதையின் அடிப்படை அம்சமாகும். அன்னம்மாவயதுக்கு வந்த செய்தியை ஊரெல்லாம் சொன்ன அழகிப்போடி குடும்பத்தினர் கந்தப்போடி குடும்பத்திற்கு அவ்விடயம் தொடர்பாகச் சொல்லவில்லை. இதனால் இரு குடும்பங்களுக்குமிடையே குழப்பநிலை உருவாகிறது. இருப்பினும் பின்னொருமுறை கந்தப்போடி வயலுக்குச் சென்றதன் பின் வீட்டிலிருந்த பொன்னம்மாவிடம் கனகம்மா தனது மகள் வயதுக்கு வந்த செய்தியைச் சொல்லிச் செல்கிறாள்.

இவ்வாறு செல்லையா-அன்னம்மா திருமண விடயம் தொடர்பாகக் கதை தொடங்கி வளர்கிறது. கண்ணமுத்துடையாரின் மகன் கணபதிப்பிள்ளைக்கும் அன்னம்மாவைத் திருமணம் செய்யும் எண்ணம் உள்ளதாகப் பார்வதிப் பெத்தா மூலம் செய்திவருகின்றது. இச்செய்தி தாயம் ஆடும் இடம் வரைசெல்கிறது. கந்தப்போடியின் வேலைக்காரன் வண்டிக்காரர் சண்டியன் சாமித்தம்பி, செல்லையா - அன்னம்மா திருமணத்தை நடத்தியேயாக வேண்டும் என்று தைரிய மூட்டுகின்றான். இவ்வாறு கதைமுறுக்கேறி வளர்கிறது.

**களாயின் அருகல் செல்லன்
கல்யாணப் பேச்சுவார்த்தை
கீழவனைப் பாடேன்! என்று
கள்ளனான் வடிவேல்! சாம்
கனவாக எட்டியார்த்தான்!
கந்தப்பார் அழகிப்போடி
தலையினை அசைத்து தாளம்
தகர்ப்பதும் கண்டான் செல்லன்**

என்று காவியம் முடிகின்றது. “கந்தப்பார் - அழகிப்போடி தலையினை அசைத்து தாளம் தகர்ப்பது” திருமணப் பேச்சில் ஏற்பட்ட உடன்பாட்டுக்கான சமிக்ஞையாகும். முரண்பாடுகளால் முறுக்கேறி சாத்தியமேயற்றிருந்த

கலியாணப் பேச்சுவார்த்தை சடுதியாகக் கூத்துக்களரியின் அருகில் அரங்கேறுவதான தோற்றம் வாசகர்களுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தத்தக்கது. இதனால் கதை கோட்டை போனது என்றும் காவியம் முற்றுப்பெறவில்லை என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. சம்பந்திகள் சகோதர உறவுடையவர்கள் என்பதால் இம்முரண்பாடுகள் இயல்பானவை போலக் காட்டி திடீரெனக் கதையை முடிக்கிறார் கவிஞர். இம்முடிவு சூட்சுமமானது. இச்சூட்சுமம் பலருக்கு விளங்கவில்லை. விளங்கியவர்களும் அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு எத்தங்காட்டுகிறார்கள். இச்சூட்சுமத்துக்குள் மட்டக்களப்புப் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதியையே அமுக்கி வைத்திருக்கிறார் நீலாவணன். வேளாண்மை முடியவில்லை என்று அதன் தொடர்ச்சியாகச் செங்கதிரோன் விளைச்சலை எழுதிவிட்டார். விளைச்சல் தேவையில்லை என்றால் செங்கதிரோன் கோபித்துவிடுவாரோ என்று நினைக்கிறார்கள். “சிலகவிஞர்கள் தமது படைப்பிலே வளர்க்கப்பட்டவற்றினிடையே அமைதி காண்பதற்காகப் பாலின் இறுதியில் புதியதோர் எண்ணத்தைப் புகுத்திவிடுவர். இன்னும் சிலரோ ஏதாவது கேள்வியை எழுப்பிவிடுவர். இவ்வுத்திகள் கவிதை பற்றிய கருத்து வேறுபாடுகளையும் மயக்கங்களையும் உண்டாக்குவதுண்டு” என்று குறிப்பிட்டார் அமெரிக்க இலக்கியத் திறனாய்வாளர் ஸ்டீவன் மாக்கஸ் (Steven Marcus).

மட்டக்களப்பில் கூத்து பிரதானமானதோர் கலையம்சமாகும். கிராமங்களில் கோயில் திருவிழா, சடங்கு உற்சவகாலங்களில் இரவு வேளையில் கூத்து நிகழ்ச்சிநடைபெறும். இம்மரபுவழிக் கூத்து கிராமத்துக் கலைஞர்களால் இரவுமுழுவதும் ஆடப்படும். கூத்து ஆரம்பிப்பதற்கு முன் கிராமத்தின் நாலாபுறங்களில் இருந்தும் மின்சாரவசதியில்லாத அக்காலத்தில் தீப்பந்தங்களின் துணையுடன் கூத்துக்களரியை மக்கள் வந்தடைவார்கள். அயலூரவர்களும் வருவார்கள். பொருத்தமான இடம் பார்த்து கையில் கொண்டு வந்த பண்பாய் அல்லது ஓலைப்பாயை விரித்து கூத்துப் பார்க்க இருந்துவிடுவார்கள். பக்கத்தில் பாய் விரித்திருப்பவர்களை அவதானித்துதாம் இருக்கவேண்டிய இடத்தைத் தெரிவு செய்வார்கள். ஒரு வேளை அமர்ந்திருப்பவர்கள் தம்மோடு முரண்பாடுள்ளவர்களாயின் அந்த இடம்

சௌகரியமானது என்றாலும்கூட அவ்விடத்தில் பாய் விரிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்வார்கள். தெரியாமல் அல்லது கவனிக்காமல் பாயை விரித்து விட்டால்கூட ஒருவரோடொருவர் கதைக்காமல் முரண்பாட்டையே சீர்தூக்கிக் கொண்டிருப்பார்கள். முகஸ்துதிக்காகப் பேசுகின்ற பழக்கம் பெரும்பாலும் கிராமத்து மக்களிடம் இல்லை. இவ்வாறானதொரு கூத்துக் களரியையே நீலாவணன் தனது காவியத்தில் கொண்டு வருகின்றார். கந்தப்பர் - அழகிப்போடி தலையினை அசைத்தல், தாளம் தகர்த்தல் என்பன அவர்கள் அருகருகே அமர்ந்திருப்பதையும் முரண்பாடுகளின்றி குதூகலமாகக் கூத்துப்பாட்டு, மத்தளம் மற்றும் சல்லரி போன்றவற்றின் தாளம் ஆகியவற்றோடு ஒன்றித்திருப்பதையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆக, திருமணப் பேச்சுவார்த்தை சாதகமாக நிறைவேய்திய நிலையில் மனநிம்மதியோடும் மகிழ்ச்சியோடும் அவர்கள் கூத்துப்பார்க்கிறார்கள். இல்லா விட்டால் தலையினை அசைக்கவும் முடியாது. தாளம் தகர்க்கவும் முடியாது.

செல்லன் - அன்னம் திருமணப் பேச்சு வார்த்தை சம்பிரதாயபூர்வமாக நடைபெற்று, திருமணக் கொண்டாட்டமும் நடைபெற்று அவர்களுக்குக் குழந்தையும் பிறக்கவேண்டும் என்று செங்கதிரோன் எதிர்பார்க்கின்றார். இதனாலேயே அவர் விளைச்சலை எழுதினார். இதனைக் காய், பழம் என்ற இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து எழுதினார். திருமணம், குழந்தைப்பேறு ஆகிய இரண்டு வாழ்க்கைக் கட்டங்களிலும் நடைபெறுகின்ற சடங்குமுறைகள், சம்பிரதாயங்கள், வழக்கங்கள், அதனோடிணைந்த நம்பிக்கைகள் என்பன அழகாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. கவிஞரின் கவிதைமொழி அதனை மீண்டும் மீண்டும் படிப்பதற்கான உந்துதலைத் தருகின்றது.

மட்டக்களப்புப் பண்பாடுபற்றித் தான் சொல்லாது விட்டவைகளைத் தனது படைப்புக் களினூடாக வெளிப்படுத்தவேண்டும் என்று நீலாவணன் எண்ணியிருக்கலாம். அது எல்லாப் படைப்பாளிகளுக்கும் இயல்பாக இருக்கக் கூடிய அல்லது இருக்கவேண்டிய உணர்வாகும். இங்குதான் இலக்கியம் பற்றிய நீலாவணனுடைய எண்ணங்களுக்கும் செங்கதிரோனுடைய எண்ணங்களுக்குமிடையே

மிகப்பெரிய இடைவெளி தெரிகின்றது. நேரடியாகச் சொன்னால் செங்கதிரோனுக்கு இலக்கியத்தின் உருவம் பற்றி அக்கறை இல்லை. நீலாவணனுக்கு அது அதிகமாகவே இருந்தது. அதன் கட்டுக் குலையக்கூடாது. கதையின் இறுக்கம் நெகிழக்கூடாது. அப்படிச் சிதைந்து விட்டால், நெகிழ்ந்துவிட்டால் காலத்தினால் செய்யப்படும் தரநிர்ணயம் தனது கவியாற்றலைப் பின்னுக்கத் தள்ளிவிடும் என்பது அவருடைய தீர்க்கதரிசனமாக இருக்கலாம். உண்மையில் இலக்கியத்தின் குறைநிறைகள் வெளிப்படையாகப் பேசப்படாத படைப்பாளிகளை நெறிப்படுத்துவதற்கான பரிந்துரைகளைச் சொல்லாததிறனாய்வுச் செயற்பாடுகள் ஆரோக்கியமானவையல்ல. பாராட்டுக்கள் முக்கியமானவைதான். ஒரு இலக்கியம் சமூகநோக்கிலும் புலமைநோக்கிலும் நல்ல கணிப்பீட்டைப் பெறுவதற்கான நெறிப்படுத்தல்களைச் செய்து பாராட்டுவது அதை விடமுக்கியமாகும்.

வன்மத்தின்

வடிவம் மாறாத் தேசமிதில்

வக்கிரங்களின் அரங்கேற்றங்கள்

மனிதரைத் தூய்மையாக்க

பிணியென வந்தகிருமியைக்

கண்டும் அஞ்சாமல்

மீண்டும் மனிதர்கள்

ஆடும் திருக்கூத்துக்கள்

கண்ணுக்குமுன்னே

மரணத்தின் வலிகண்டும்

மண்ணுக்குள் மாறாமல்

மரத்துப்போன மனச்சாட்சிகள்

என்னத்தைநான் சொல்ல

ஏன் இப்படியாய் இங்கு

பெண்ணுக்கு நடக்கின்ற

கொடுங் காட்சிகள் - மன

எண்ணத்தில் மாற்றங்கள்

வேண்டும்..

தனிமைப்படுத்தியும்

திருந்தாத மனிதர்களை

புனிதப்படுத்தல்தான் எப்படியோ

புண்ணுக்கு மருந்திடிமுடியாப்

பாவிகளாய் நாமிங்கு

புவனம் உருப்படுமோ?

புவனம் உருப்படுமோ? - புலோலியூர் வெல்நந்தன்

மகேஸ்வரிக்கு வேலையில் மனதை முழுமையாக ஈடுபடுத்த முடியவில்லை. சில நாட்களாக மகள் மஞ்சரியின் பேச்சும் போக்கும் சரியில்லை என்று உள்மனது சொன்னது. இதனால் இந்த இரண்டு மாதகாலமாக நிம்மதி இன்றி தவிக்கிறாள் மகேஸ்வரி.

மஞ்சரி மூத்தவனுக்கு பின் பத்து வருட இடைவெளியல் பிறந்த செல்லமகள். மூவருக்கும் அவள் ஒரு குட்டிதேவதையே...!

இப்போது அவளுக்கு பதினேழு வயது முடிந்து பதினெட்டு ஆரம்பம். இத்தனை காலமும் அவளுக்கு எது சரி, எது பிழையென்று சொல்லிக்கொடுக்கின்றபோது அவளும் ஒரு போதும் மறுத்துப் பேசியதில்லை.

மகளாக இருந்தாலும் மனதும், உடலும் முதிர்ச்சி அடைந்து வருகையில் தமக்கான ஆளுமைகளை வெளிப்படுத்துவது இயல்பு என்று மகேஸ்வரி அறிந்திருக்கவில்லைப் போலும்.

இந்த அறியாமையின் விளைவே நிம்மதியின்மைக்கு அடித்தளம்.

மளிகைக்கடையில் கைகள் பொருட்களின் விலைகளை அழுத்த முகம் போலித்தனமான புன்னகையை வாடிக்கையாளர் முன்னே படம் பிடித்துக்காட்ட அவளது சிந்தனை செல்ல மகளைச்சுற்றி சுற்றி வந்தது.

டிசம்பர் 24ஆம் தேதி இரவு நடந்த நிகழ்வு

மதிவதனி
(சுவிஸ்)

கண்முன்னே நிழலாடியது மகேஸ்வரிக்கு.

“இன்று இரவு எத்தனை மணிக்கு கிறிஸ் மஸ் பார்ட்டி முடியும் மஞ்சரி?”

“பத்துக்கு” என்றாள் மஞ்சரி.

“கூட்டி வருவதற்கு அப்பா வருவார்” என்றாள் மகேஸ்வரி.

“வேண்டாம் அம்மா. அப்பா ஓய்வெடுக்கட்டும் நான் ரயிலில் வருகிறேன்” என்றாள் மஞ்சரி.

“சீச்சீ... நீ நில் ! அப்பா வருவார்” என்றாள் மகேஸ்வரி

அடுத்தநொடி வெளியில் பலத்த காற்றும் மழையுமாக சுழன்றடிக்கும் ஸபீனே (Sabine) புயல் போல உருவெடுத்த மகள் மஞ்சரி வார்த்தைகளால் சுழன்றடித்தாள் .

“அம்மா...நானொன்றும் சின்னப்பிள்ளை இல்லை நொண்டிக்குதிரை போல என்னை நினைக்கிறீர்கள்.

கைகளை பிடிக்கவரும்போது அன்போடு தாங்கள். அதைவிட்டுவிட்டு எந்நேரமும் என் கைகைபிடிக்காதீங்கோ !” என்றவள் விறு விறு என்று தனது அறைக்குள் சென்று கதவை தாழிட்டுக்கொண்டாள்.

இந்த பதினேழு வருடத்தில் தன் பிள்ளைகள் போல் ஒரு பிள்ளை இல்லையென்று ஊர் முழுக்கபெருமை பேசிய மகேஸ்வரிக்கு மஞ்சரியின் இந்த திடீர் மாற்றம் நிலை தடுமாறவைத்தது.

மது இன்று ஒரு டொக்டராகி கைநிறைய சம்பாதிக்கின்ற போதும் கூட அம்மாவை எதிர்த்து ஒருவார்த்தை கூட பேசியதில்லை.

இரண்டும் அம்மா பிள்ளைகளென கேலி செய்வார் கணவர் ராஜன்.

அறிந்த தெரிந்தவரின் கலியாணவீடு, சாமாத்திய வீடு என்று சனி ஞாயிறுகளில் போனாலும் மகேஸ்வரிக்கு தனி மரியாதை உண்டு.

அந்தக்காலத்தில் ஊரில் பிள்ளை வளர்த்தது போல மகேஸ்வரி பிள்ளை வளர்க்கிறாள். பெடியனும் டொக்டர் ஆயிட்டான். மகளும் நல்ல அமைதி. இப்படி சாப்பிட்டு விட்டு ஏப்பம் விடுகின்ற சனங்களின் வஞ்சப் புகழ்ச்சி மகேஸ்வரிக்கு பிடித்திருந்தது.

எனது பெருமை அருமைக்கு நெருப்பு வைக்க ஒன்றை நல்லூரான் தந்துவிட்டானே

என்று கோவத்தின் உச்சத்தில் கீச்சிட்டவாறே விறு விறு என்று மஞ்சரியின் அறைக்குள் சென்றவள்

எங்கிருந்து இந்த வாய்நீளம் வந்தது என்றவாறே மகளை நோக்கி கையை உயர்த்தினாள்.

மகளின் நேர்கொண்ட பார்வை ஏதோ உணர்த்த உயர்த்திய கையை கீழே இறக்கினாள்.

ஆனாலும் கொந்தளித்த கோவம் நெருப்புத்தணலாகத் தெறித்தது. என்னிடம் இந்த பருப்பு வேகாது.

எந்த நாடாக இருந்தாலும் எனக்கு பயமில்லை. உடனே எல்லோரும் ஊருக்கு மூட்டை முடிச்சு கட்டி போகவேண்டியதுதான். இந்த நாடும் வேண்டாம் ஒன்றும் வேண்டாம்.

ஒழுங்காக கதைத்துப் பேசி ஒழுங்காக இரு என்றவள் விக்கித்து நின்ற மகளை உணராது மூச்சிறைக்க தனது அறைக்குள் நுலைந்தாள்.

இது நடந்து இன்றோடு இரண்டு மாதங்களாயிற்று. தனக்கு வயிறு வலிக்குது என்று சொல்லிய மஞ்சரி கிறிஸ்மஸ் பார்ட்டிக்கும் போகவில்லை. வீட்டிலிருக்கும் அண்ணன் முதற்கொண்டு எல்லோரிடமும் வார்த்தைகளை சுருக்கிக்கொண்டாள்.

கேட்ட கேள்விக்கு பதில் வந்தது.

சோர்வாகவே தெரிந்தாள்.

சாப்பாட்டை அளைந்து விளையாடினாள். நடந்ததை கணவனிடமும் மகனிடமும் மறைத்துவிட்டாள் மகேஸ்வரி.

நடந்தது எதுவுமே அறியாத ராஜன்

என்ன மஞ்சரி குட்டி ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய் என்று கேட்டார்.

ஒன்றுமில்ல அப்பா என்றவள் சிறிய புன்னகையோடு அறைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

பிள்ளைகள் வளர்ந்தால் எப்படி திடீரென்று மாறிவிடுதிகள் என்றார் வெள்ளேந்தியாக ராஜன்.

ஆனால் மகேஸ்வரியைப் பொறுத்த வரையில் வளர்ச்சியின் மாற்றமில்லை அன்று நடந்த புயலுக்குபின்னாலான அமைதி என்றே புரிந்தது.

இது நல்லதுக்காக? கெட்டதுக்கா? என்பதைக்கடந்து ஏதோ ஒரு பயம் அவள் மனதை அழுத்திக்கொண்டிருந்தது இந்த நிமிடம் வரை.

வேலைமுடிந்து காருக்குள் ஏறியவள் தனது தோழி சீலாவுக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினாள். சீலா நான் மகேஸ்

நலமா?

ஓய்வாக இருந்தால் ஒரு கப் காப்பி சாப்பிடப் போகலாமா? என்றாள் மகேஸ் எந்தக்கேள்வியுமின்றி வருகிறேன் என்றாள் சீலா.

கடந்த பத்துவருடங்களாக மகேஸ் உடன் தொழில் புரியும் சுவிஸ்நாட்டுப் பெண் சீலா.

இவளை விட பத்துவயது மூத்தவர்.

மகள் ஆசிரியை

மகன் கார்மெக்கானிக்கர்.

கணவர் தோட்டத்தில் நேரத்தை கடத்துவார்.

மனம் விட்டுப் பேசும் அளவிற்கு புரிதல் உள்ள தோழமை இருவருக்கும்.

ஏதோ ஒரு அமைதியுடன் காரை காப்பி ஷொப் நோக்கி செலுத்தினாள் மகேஸ்.

புரூடூப் பில் ஒலித்த "சந்தோஷம் சந்தோஷம் வாழ்க்கையில் பாதிபலம் ..."என்ற பாடல் வரிகள் ஏனோ அவளுக்கு புத்துணர்ச்சியைத்தந்தது.

அவளுக்கு முன்பே டாண் என்று வந்து காத்திருந்தாள் சீலா.

நட்புடன் தோளணைத்துக் கொண்டே ஒதுக்குப்புறம்பான இரு இருக்கையினை தேர்வுசெய்து இருந்தனர்.

சொல்லு மகேஸ் என்ன நடந்தது என்றாள் சீலா.

சீலா சுற்றிவளைக்காது நேரடியாகவே விசயத்துக்கு வந்தது மகேஸ்வரிக்கு ஏனோ ஆறுதலாகவே இருந்தது.

ஆர்டர் செய்த கப்பச்சீனாவை ஒரு மிடர் விழுங்கிவிட்டு நடந்தவற்றை மூச்சுவிடாது சொல்லி முடித்தாள் மகேஸ்வரி.

சிறு புன்னகையை சிந்திய சீலா இவ்வளவு தானா? என்றாள் இலகுவாக.

என்ன சீலா இப்படிச்சொல்கிறாய்?

அவள் அமைதிதான் பயமாக இருக்கிறது என்றாள் மகேஸ்.

மகேஸ் நீ உன் கலாச்சாரத்தில் பிள்ளையை வளர்த்தாலும் அவள் இந்த நாட்டில் பிறந்துவளர்ந்தவள்.

நீ கண்ணுக்குத்தெரியாத ஒன்றை அவளுக்கு நிஜம் என்று புரியவைக்க முயல்கிறாய்.

அவள் கண்ணுக்குத்தெரிகின்ற கலாச்சாரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கிறாள்.

நீ புரியவைக்கும் யாவற்றையும் அவள் நிஜமென நம்ப வாய்ப்பில்லை.

ஆனாலும் நீயும், அவளும் கண்ணாடாக காண்கின்ற நிஜத்தை அவள் உனக்கு புரியவைக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்.

இது தப்பில்லை மகேஸ்.

உன் இருபிள்ளைகளும் ஒரேமாதிரி இருக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயமில்லை.

அதற்காக அவள் தப்பானவளும் இல்லை. வளர்ந்த பிள்ளைகளிடம் எப்படி பேசவேண்டுமென்று நீகற்றுக்கொள்.

இது உன் நாடல்ல இங்கு பிள்ளைகள் இரண்டு வயதிலிருந்தே தமக்கான சுய மரியாதையை பெற்றுக்கொள்வதற்கு தயாராகுகின்றனர்.

அப்படியென்றால் எங்கள் நாட்டு பிள்ளை வளர்ப்பு பிழையா? என்றாள் மகேஸ்.

பிழையில்லை.

ஆனால் இன்றைய சூழலுக்கு பொருந்தமாக இல்லை.

அவளை “என் பிள்ளை” என்று அதிகாரத் தோரணையில் நோக்காது அவளை ஒரு மனிதனாகப் பார்க்க. அப்போது சக மனிதனுக்கு கொடுக்கவேண்டிய மரியாதை உனக்குத் தெரியும். அது உணர்ந்தாலே பேசுவது, பழகுவது எல்லாம் சரியாகிவிடும் என்றாள் சீலா.

சர் என்று உறைத்தத்து மஸ்வரிக்கு.

வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு கையோங்க கூடாது, தோளுக்கு மேல் வளர்ந்தவன் தோழன் என்று எங்கசமுகம் சும்மாவா சொல்லி வச்சது.

இன்றைக்கு வெள்ளைக்காரன் சொல்லும் போது ஏதோ அதிசய மந்திரம் போல ஆவெனகேட்கிறோம்.

என்ன மகேஸ்? என்றாள் சீலா.

மிக்க நன்றி சீலா.

புரிகிறது.

உனது நேரத்தை எனக்காக அர்ப்பணித்தமைக்கு நன்றி.

என்றவள் சம்பிரதாய கதைகளை சில நிமிடங்கள் பேசிவிட்டு கைகுலுக்கி விடைபெற்றாள்.

வீட்டின் முன் காரை நிறுத்திவிட்டு மகளுக்கு பிடித்த சுவர்ஸ் வால்டன் கேக் பெட்டியுடன் வீட்டிற்கு நுழைந்தாள் மகேஸ்.

மகளது அறையில் வெளிச்சம் கண் சிமிட்டியது.

நேராக மகளை நோக்கிச் சென்றாள்.

சோர்வாக புத்தகத்தை புரட்டிக் கொண்டிருந்தாள் மஞ்சரி.

மஞ்சரி...என்ற தாயின் குரலில் ஓடிவந்து கட்டியணைந்தாள் மஞ்சரி.

Sorry அம்மா!

இத்தனை நாளும் உங்களோடு நான் சரியாக கதைக்கவில்லை.

இன்றைக்குத்தான் உணர்ந்தேன் .

அம்மா, அப்பா அக்கறைப்படாது, அன்பு செலுத்தாது எத்தனை பிள்ளைகள் தவறான பாதைக்குபோறாங்கள் என்று.

தாயின் முகத்தில் குழப்பத்தை கண்டவள் அம்மா என்னோட படிக்கிற சிஹாரா இப்போது போதைக்குள் சிக்கிவிட்டாள்.

அவளது வீட்டில் யாருமே என்ன செய்கிறாய்? எங்கு போகிறாய்? எதுவுமே கேட்பதில்லையாம். கேட்கும் போது எல்லாம் பணம் மட்டும் கொடுப்பாங்களாம்.

இன்றைக்கு அந்த வெறுமை, தனிமை அவளை இப்படி ஆக்கிவிட்டது அம்மா.

இது எப்படி உனக்குத்தெரியும் என்றாள் மகேஸ்.

போதையில் போய் மனோர் கடைக்குள் மணிக்கூடு களவெடுத்து விட்டாள்.

பொலிஸ் விசாரித்த போது எல்லாம் கொட்டியிருக்கிறாள்.

பாவம் அம்மா.

இன்றுதான் வகுப்புக்கு வந்தாள்.

தண்டனையாக ஏதோ வயோதிபர்மடத்தில் சமையலுக்கு உதவி செய்ய இரண்டு வாரம் போகவேண்டுமாம்.

இப்போது போதையிலிருந்து வெளிவருவதற்கான தெரப்பி தொடங்கியிருக்கு.

மகளின் தலையை கோதிக்கொண்டே அம்மா பேசிய விதம் தப்பாக இருக்கலாம் கண்ணம்மா.

ஆனால் அதற்குள் ஆயிரம் அர்தங்கள் உண்டு என்றாள் மகேஸ்.

“ம்” என்ற மஞ்சரி தாயை இறுக கட்டிக் கொண்டாள்.

ஏதோ கெட்டதிலும் நல்லதென நினைத்தவள் தனக்குமேல் வளர்ந்து நிற்கும் மகளை வாஞ்சையுடன் நெற்றில் முத்தமிட்டாள் மகேஸ்வரி.

தோழமையொன்று கைகுலுக்கியது.

2. நேர்காணல்கள்

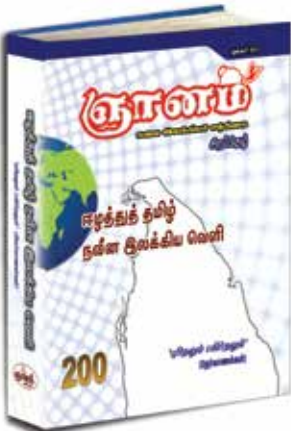
ஞானம் சஞ்சிகை வெளிவரத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலங்களில் அது இலக்கிய உலகில் ஆழமாகத் தடம்பதிக்க ஏதுவாக அமைந்தது அதில் வெளிவந்த நேர்காணல்களே. ஒரு சிறுசஞ்சிகை என்ற வகையில் ஞானத்தில் வெளிவருகின்ற விடயங்கள் யாவும் காத்திரமானவையாகவும் கலை இலக்கிய விடயங்களை வெளிக் கொணர்பவையாகவும் அமைவதற்கு பேரறிஞர்களினதும் மூத்த கலை இலக்கிய வாதிகளினதும் நேர்காணல்களைப் பெற்று அவற்றின் மூலம் அவர்களது கருத்துக்களையும் அறிவுரைகளையும் அநுபவங்களையும் பல்வேறுபட்ட கலை இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் வாசகர்களுக்கு அளித்தல் ஒருவழி முறையாக அமைந்தது.

புலமையாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள், பல்துறை ஆளுமைகள் எனப் பலதரப்பட்டோரின் வாக்கு மூலங்களாக அமைந்த இந்த நேர்காணல்கள் பலராரும் விரும்பி வாசிக்கப்பட்டன. காலப்போக்கில் பல இலக்கியப் பிரபலங்கள் தமது நேர்காணல்களும்

ஞானத்தில் இடம்பெற வேண்டும் என்று தாமாகவே முன்வந்து நேர்காணல்களை எமக்கு அளித்துள்ளனர். அதேவேளை ஞானம் சஞ்சிகைக்கு நேர்காணல் தரும்படி நாம் கேட்டபோது தர மறுத்தவர்களும் ஓரிருவர் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். சிலர் தருவதாகக் கூறி காலத்தை இழுத்தடித்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

தமிழில் நேர்காணல்கள் என்ற இலக்கிய வகையில் முதன்முதலில் அதிக கவனம் செலுத்தி இயங்கிய சிற்றிதழ் தமிழக **சுயமங்களா**. அதில் இடம்பெற்ற நேர்காணல்கள், ஒரு படைப்பாளியின் சுருக்கமான சுயசரிதம் போலவும் அவனது படைப்புச் செயற்பாட்டினை அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் விதமாகவும் அமைந்திருந்தன. அந்த நேர்காணல்களின் தொகுப்பு 1997இல் 'கலைஞர் முதல் கலாப்பிரியா வரை' என்ற மகுடத்தில் வெளிவந்தது. அதில் 37 நேர் காணல்கள் அடங்கியிருந்தன. நேர்காணல் என்ற இலக்கிய வகையில் தமிழுக்கு இதுதான் முத்தாரம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் அதற்கு முன்னுரை எழுதிய இளையபாரதி.

இந்த நேர்காணல்கள் சுயமங்களாவில் வெளிவந்த காலப்பகுதியிலேயே அவற்றை நான் வாசித்திருக்கிறேன். அந்த நேர்காணல்கள் தந்த அகத்துண்டல் (Inspiration)தான் பிற்பட்ட காலத்தில் நான் ஞானம் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்தபோது, அதிலே ஈழத்துக் கலை இலக்கிய வாதிகளின் நேர்காணல்களை உள்ளடக்க வேண்டும் அதனுடாக ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கை ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

நேர்காணல் என்பது ஒரு கலை. வெறுமனே கேள்விகளும் பதில்களும் நேர்காணல் ஆகி விடாது. நேர்காணல் காணப் படுபவர் பற்றிய பின்னணியும், அவரது துறை சார்ந்த அறிவும் அவரிடம் இருந்து எவற்றைப் பெற்றுச் சுவைஞர்களுக்குத் தர வேண்டும் என்ற தெளிவும் கேள்விகளைத் தொடுப்பவருக்கு இருக்க வேண்டும். அதேவேளை அவரிடமிருந்து வெளிக் கொணரப்படும் விடயங்கள் வெறுமனே கருத்துக் கோவையா மட்டும் இருந்துவிடாது அவரது மனவுணர்வுகளை வெளிக்கொணரும் வண்ணமும் கேள்விகள் தொடுக்கப்பட வேண்டும். எதிர்வாதங்களை முன்வைத்தல், ஐயங்களைக் கிளப்புதல், உணர்வுகளைச் சீண்டுதல் போன்றவற்றினூடாக நேர்காணல் காணப்படுபவரின் அகத்தரிசனத்தைத் துல்லியமாக வெளிக்கொணர்ந்து அவற்றைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் வாசகர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கேள்வி தொடுப்பவர் தனது கருத்தை முன்னிலைப் படுத்தாது செயல்பட வேண்டும்.

இதற்கமையவே ஞானம் சஞ்சிகையின் பெரும்பாலான நேர்காணல்கள் அமைந்தன. முதலாவது இதழிலேயே ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பெரும் சர்ச்சைக்கு உரியவராக விளங்கிய எஸ்.பொ.வின் நேர்காணல் இடம்பெற்றது.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியுடன் தொடர்புடைய ஆளுமைகளாக விளங்கும் கதாசிரியர்கள், கவிஞர்கள், இதழாசிரியர்கள், விமர்சகர்கள், பத்தி எழுத்தாளர்கள், பேராசிரியர்கள், புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள், பெண்ணிலைவாதிகள், பத்திராதிபர்கள், ஒலி ஒளி ஊடகவியலாளர்கள், நாடகக் கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள், ஆய்வறிஞர்கள், கல்வியாளர்கள், கவிஞர்கள், இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாட்டாளர் என இலக்கியத்தின் பலதளங்களில் இயங்கிய பலரையும், அவர்களின் துறைசார் வாண்மைகளையும் ஈழத்துக் கலை இலக்கிய மேம்பாட்டிற்கான அவர்களின் பங்களிப்புகளையும் வெளிக்கொணரும் வண்ணம் நேர்காணல்கள் பெறப்பட்டன.

இந்த நேர்காணல்களில், வெவ்வேறு கருத்துநிலை கொண்டோரையும் அவரவர் நிலை நின்று தத்தமது கருத்துக்களை முழுமையாக

வெளிக்கொணர்வதற்கு இடமளித்தோம்.

சிலரது நேர்காணல்கள் இலக்கியம் தொடர்பான வரலாற்றுத் தவறுகளை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவந்தன. ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் சரியான பதிவுகள் வெளிவர இவை உதவின.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய சஞ்சிகை வரலாற்றில் **ஆரம்பகர்த்தாக்கள்** வரிசையில் வைத்துப் போற்றக்கூடிய **கே. கணேஷ், வரதர், பஞ்சாட்சரசர்மா** போன்றோரது நேர்காணல்கள், ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் அதிகூடிய புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிய வரும் ஈழத்தின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளிக்கொணர்ந்தவருமான **சீநீர்** அவர்களின் நேர்காணல் மற்றும் 46 ஆண்டுகள் மல்லிகை இதழை வெளிக் கொணர்ந்த வாழ்நாள் இதழியல் சாதனையாளர் **டொம்னீக் ஜீவாவின்**து நேர்காணல் என்பன ஞானத்தில் இடம்பெற்றன. இவர்கள் யாபேருமே அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டனர். இவர்களது நேர்காணல்கள் கிடைத்தற்கரிய பொக்கிஷங்கள்!

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் பிதாமகர்களில் ஒருவர் எனப் போற்றப்படும் பேராசிரியர் **கா. சுவந்தம்ப்.** முதிர்ந்த அனுபவமும் புலமைத்துவமும் உடையவராகத் திகழ்ந்தவர். ஈழத்து இலக்கியம் பற்றியும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதுகை பற்றியும் இயம்பும் இவரது நேர்காணல் மிகவும் பயனுடையதாக அமைந்தது. பழந்தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், நவீன இலக்கியம், தமிழ் நாடகம், இலக்கிய வரலாறு, தமிழர் பண்பாடு, அரசியல், தொடர்பாடல் ஆகிய துறைகளில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டவர் இவர். முற்போக்கு இயக்கத்திலும் அதன் செயற்பாடுகளிலும் பெரும்பங்கு ஆற்றியவர். முற்போக்கு இயக்கத்தில் இவரது செல்வாக்கு, விமர்சனமுறையில் இவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள், ஊடகத்துறையிலும் கலைத்துறையிலும் இவரது பங்களிப்பு, பிற்பட்டகாலத்தில் முற்போக்கு நிலையில் இவரில் ஏற்பட்ட கருத்துநிலை மாற்றங்களுக்குரிய காரணங்கள், இப்படிப் பல விடயங்கள் இவரது நேர்காணலில் அடங்கியுள்ளன.

ஏறத்தாழ ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலிருந்து அவரது அந்திம காலம்வரையிலான ஐந்து தசாப்த காலப்பகுதியின் இலக்கிய இயங்கியல்

**‘வேறு எந்தத் தர்ப்புச் சஞ்சிகையும் இப்படி நேர்காணல்
ஒன்றைத் தொடர் சிம்சமாக வெளியிட்டதல்லை.
இது ஞானம் இதழுக்குத் தனிப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்’**

- வல்லிக்கண்ணன். தமிழ்நாடு. (ஞானம் இதழ் 52, 2004)

வரலாற்றினையும், அக்காலப்பகுதியில் இடம் பெற்ற கருத்தியல் சார்ந்த முன்னெடுப்பு களையும் அவரது நேர்காணல் பதிவாக்கியுள்ளது. பேராசிரியர் அவர்கள் ஒரு விமர்சகர் என்ற நிலையில் அவரது முக்கியத்துவம் முன்னிலைப்படுகிறது.

எழுத்தாளர் **எஸ்.பொ.** தடம்பதிக்காத இலக்கியத்துறைகள் இல்லை எனலாம். சிறுகதை, நாவல், நாடகம், வானொலி நாடகம், கட்டுரை, உருவகக் கதை, கவிதை, புனைவுக்கட்டுரை, ஆய்வு, மொழிபெயர்ப்பு, பத்தி எழுத்து, பதிப்பு முயற்சிகள் எனச் சகல துறைகளிலும் தடம்பதித்த எழுத்தாளர்களில் முதன்மையானவர் இவர். முற்போக்கு அணியுடன் முரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த **நற்போக்குக் கோட்பாடு** பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளாக்கியது. புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற சொற்றொடரை அறிமுகப்படுத்தியவரும் இவரே. இத்தகைய திறமைகள் வாய்ந்த எஸ்.பொ.வை ஓரங்கட்ட முயன்றவர்கள் முற்போக்கு அணியினர். ஆனாலும் தனது வல்லபத்தால் தன்னை இலக்கிய உலகில் திடமாக நிலைநிறுத்திக் கொண்ட இவர், தனது நேர்காணலில் இவற்றை விபரித்துள்ளார்.

ஒரு படைப்பாளி என்ற நிலையில் தனது காட்டமான கருத்துக்களால் பேராசிரியர் சிவத்தம்பியின் கருத்துக்களை நிராகரித்தவர் எழுத்தாளர் எஸ். பொ.

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் நான்கு தசாப்தங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்திய முற்போக்கு, அதனை எதிர்த்து எஸ்.பொ. முன்வைத்த நற்போக்கு ஆகிய கருத்தியல் சர்ச்சைகள் இடம்பெற்ற காலகட்டத்தின் வெட்டுமுகங்களாக இவ்விரு நேர்காணல்களும் அமைகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட இந்த இருவரது நேர்காணல்களும் **கருத்து நிலையில் எதரும் புந்ருமாக இயங்க** இலக்கிய வரலாறு சார்ந்த சிந்தனைத் தெளிவை செப்பனிட

வாய்ப்பளிக்கின்றன.

ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் அதிக படைப்புகளைத் தந்தவர், அதிக இலக்கியச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டவர், **செங்கை ஆழியான்**. இவருக்கு ஈழத்து நாவல் வரலாற்றில் உன்னத இடம் உண்டு. ஏறத்தாழ 46 நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவரது நாவல்களில் சில, பல்வேறு பிரதேச சமூகங்களை ஈழத்து நாவல் இலக்கியத்துக்கு அறிமுகம் செய்துள்ளன. போர்க்கால நிகழ்வுகளை அதிகளவில் சிறுகதைகளாகவும் நாவல்களாகவும் ஆக்கியவர் இவரே. தொகுப்பு நூல்களாக **மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், முன்னோடிச் சிறுகதைகள், ஈழசேரிச் சிறுகதைகள், ஈழநாட்டுச் சிறுகதைகள், மல்லிகைச் சிறுகதைகள்** போன்றவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டவர். இந்தத் தொகுப்பு முயற்சிகள் ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு பங்களித்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் செய்த பணிகளையும் படைப்பாளிகளின் படைப்பாக்க முயற்சிகளையும் வெளிக்கொணர்ந்தன. அத்தோடு இலக்கியச் செல்நெறியில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சிப் போக்குகளையும் வரலாற்றுத் தவறுகளையும் சரி செய்வதற்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. பல்லாயிரக் கணக்கான சிறுகதைகளை தேடிப்படித்து **“ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றை”** எழுதியவர். இவரது 46 நாவல்களும் 15 குறுநாவல்களும் 200க்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளும் ஈழத்தின் சமூக அரசியல் பொருளாதார வரலாற்றுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன.

இத்தகைய பேராளுமைகொண்ட படைப்பாளியும் தொகுப்பாசிரியருமான செங்கை ஆழியானின் நீண்ட நேர்காணலானது, ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் புனைகதை வரலாற்றை ஆதாரபூர்வமாக முன்னிறுத்துவதில் முனைப்புடன் விளங்குகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட கா. சிவத்தம்பி, எஸ்.பொ., செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் அமரத்துவம்

அடைந்துவிட்டனர். இருப்பினும் ஞானத்துக்கு வழங்கிய நீண்ட நேர்காணல்களின் வாயிலாக இவர்கள் என்றென்றும் எம்முடன் உரையாடிக்கொண்டிருப்பர்.

நெளிவத்தை ஜோசப், மலையக இலக்கியத்தின் அடையாளத்திற்கும், தனித்துவத்துக்கும் தனது எழுத்துக்கள்மூலம் பெரும் பங்காற்றி மலையக இலக்கியத்தின் தலைமைப் படைப்பாளியாகத் திகழ்பவர். இவரது **மலையகச் சிறுகதை வரலாறு** இவரை ஒரு சிறந்த ஆய்வாளராக இனங்காட்டியது. துரைவி பதிப்பகத்தினூடாக இவர் வெளிக் கொணர்ந்த **மலையகச் சிறுகதைகள், உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்** ஆகிய இரு பெரும் தொகுப்புகள் மலையக இலக்கியத்திற்கு இவர் அளித்த செல்வங்களாகும். இவ்விரு தொகுப்புகளிலும் எழுபது வருடகால மலையகச் சிறுகதைகளைத் தேடி எடுத்து இவர் தொகுத்துள்ளார். சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், ஆய்வு, திரைப்படக் கதை, தொலைக்காட்சி, வானொலி நாடகம் ஆகிய துறைகளில் இவர் இயங்கியவர்.

‘எழுத்து இலக்கியத்துக்கு மலையக இலக்கியம் புதுரத்தம் பாய்ச்சுகிறது’

என்பார் எழுத்தாளர் எஸ்.பொ. அந்த வகையில் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் நேர்காணல், ஈழத்து இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு கூறாக விளங்கும் மலையக இலக்கியத்தின் தனித் துவத்தை எடுத்துக் காட்டும் வரலாற்றுப் பதிவாக அமைகிறது.

மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு நேர்காணல்களும் நீண்ட தொடர் நேர்காணல்களாக அமைந்தமைக்கான காரணங்கள் இவைதான்.

இத்தகைய மிக நீண்ட நேர்காணல்கள் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் இதற்கு முன்னர் இடம்பெறவில்லை. இதனை **சீற்றதழ்களின் செவ்வீர்தாய்** என்று தமிழ் உலகம் போற்றும் தமிழக முதுபெரும் எழுத்தாளர் **வல்லக்கண்ணன்** அவர்கள்,

‘வேறு எந்தத் தமிழ்ச் சஞ்சிகையும் இப்படி நேர்காணல் ஒன்றைத் தொடர் அம்சமாக வெளியிடத் தல்லை. இது ஞானம் இதழுக்குத் தனிப் பெருமை சேர்ப்பதாகும்’

என்று பதிவு செய்திருப்பதும் ஞானம் நேர்காணல்களுக்குக் கிடைத்த பெருமைகளுள் ஒன்றாகும்.

இந்த நேர்காணல்கள், வரலாற்றில் இடம்

பிடித்தோரின் வாக்குமூலங்கள். இலக்கிய உலகில் தாம் கண்டறிந்த உண்மையின் தரிசனத்தைக் காய்தல் உவத்தலின்றித் தமது வாக்குமூலங்களாக இவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இவை நேரடியான சாட்சியங்கள். வேறொருவர் கூறுவதைவிட சம்பந்தமுடையோர் கூறுவது வலிமையுடையது. அந்த வகையில் எழுத்தாளன் அகவயப்பட்டு அவனே கூறும் **அத்காரபூர்வமான அகச்சான்றுகள்** இவை.

சில ஆய்வறிஞர்கள், படைப்பாளிகள், இவ்வுலகை நீத்த இன்றைய நிலையில் அவர்களின் தன்வரலாற்றுப்பதிவுகள் இந்த நேர்காணல்களில் அடங்கிருப்பதென்பது பெரும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அந்த வகையில் கிழக்கிலங்கையின் தனித்துவம் மிக்க எழுத்தாளராக விளங்கிய **வ.அ.ரோசரத்தன்**, முற்போக்கு எழுத்தாளர் **செ. யோகநாதன்**, பெண்ணியச் சிந்தனையாளராக விளங்கிய புலம்பெயர் எழுத்தாளர் **அருண் வீஜயராண** ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகள் தொடர்பாக ஆய்வுகள் மேற்கொண்டவரும் இந்துக் கலைக்களஞ்சியத்தின் ஆரம்பகாலத் தொகுப்பா சிரியருமான **புராசீர்யூர் பொன் பூலோகசிங்கம்**, இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அமைப்புச் செயலாளராக விளங்கிய எழுத்தாளர் **நா. சோமநாதன்**, விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தின் ஆஸ்தான கவிஞராக விளங்கிய **புதுவை இரத்தினதுரை** ஆகியோரின் நேர்காணல்கள் அவர்கள் இவ்வுலகை நீத்த இன்றைய நிலையில், பெரும் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. அந்த வகையில் இந்த நேர்காணல்கள் வாழ்ந்து மறைந்த எழுத்தாளர்கள் சிலரின் **தன்சரித்திரமாயும்** அமைகின்றன.

தன்சரித்திரத்தைக் கூறும் ஒருவர் சமூக வரலாற்றோடு தன்னை இணைத்து, தன்னையே ஒரு சமூக வரலாற்றுப் பாத்திரமாகக் காணும் நிலையினையும் அச்சமூக வரலாற்றோடு தான் எவ்வாறு இணைந்தும் பிணைந்தும் ஊடாடினார், எதிர்வினையாற்றினார் எனும் செயற்பாடுசார் நிலையினையும் இந்நேர்காணல்களுடாக அறியமுடிகிறது.

இந்த நேர்காணல்கள் வெளிவந்து கொண்டிருந்தபோது சில வாசகர்களும், படைப்பாளிகளும், விமர்சகர்களும் கடிதங்கள் மூலமாக **எதிர் வினையாற்றினார்கள்**. அவர்களது எதிர்வினைகள், நேர்காணல்களை நெறிப்படுத்துவதாயும் அவற்றுள் கூறப்பட்ட

கருத்துக்களை தேவையானபோது செம்மை செய்வதாயும், வாதவிவாதத்துடன் கருத்தியலைத் தொடர்ச்சியாக முன்னெடுத்துச் செல்வதாயும் அமைந்திருந்தன.

ஞானம் சஞ்சிகையின் 200ஆவது இதழ் ஞானம் நெர்காணல்கள் என்ற மகுடத்தில் வெளிவந்தது. 1000 பக்கங்களில் வெளிவந்த இப்பெரும் தொகுப்பில் 60 நேர்காணல்கள் அடங்கியுள்ளன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் எதிர்காலத்தில் துணியப்பெறும் என நம்புகின்றோம்.

இலக்கியம்சார் கருத்தியல் மற்றும் அழகியல் தொடர்பான சிந்தனைமிகு உரையாடல் தளத்தை **இலக்கிய வெளி (Literary Space)** எனக் குறிப்பர். **ஞானம் நேர்காணல்கள்** என்னும் இப்பெரும் தொகுதி ஈழத்துத் தமிழ் நவீன இலக்கியம் தொடர்பான கருத்தியல் மற்றும் அழகியல்சார் இலக்கிய வெளியை வலுவும் வளமும் பெறச் செய்வதோடு தொடர்ச்சியான உரையாடல் முன்னெடுப்புக்குமான பல வெளிகளைத் திறந்திருக்கிறது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் காத்திரமான சிந்தனைப் போக்குகள் தம்முள் தாம் முடங்கிவிடாமல் அகன்ற ஓர் இலக்கிய வெளியில் விவாதிக்கப் பட்டுப் பகிரப்படல் வேண்டும் என்ற வரலாற்றுத்

தேவையை இத்தொகுதி உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்த நேர்காணல்களில் பெரும்பாலானவை ஞானம் ஆசிரியரால் பெறப்பட்டவை. ஏனைய நேர்காணல்களை, செல்லத்துரை சுதர்சன், கலாநிதி ஸ்ரீகணேசன், திருமதி பத்மா சோமாநாதன், இளைய அப்துல்லாஹ், முருகபூபதி, கவிஞர் பெரிய ஐங்கரன், திருமதி ஞானம் ஞானசேகரன், வதிரி சி. ரவீந்திரன், கா. தவபாலன், ம. நவீன், கார்த்தியாயினி சுபேஸ், புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன், த. மேகராசா ஆகியோர் பெற்றுத் தந்தனர்.

ஞானம் 200ஆவது இதழ் 60 நேர்காணல்களின் தொகுப்பாக வெளிவந்த பின்னர், கவிஞர் மேமன்கவி (205) வ. நகிரிதரன் (207) ஐ. சாந்தன் (212) கவிஞர் வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் (213) தேவகாந்தன் (228) குரு அரவிந்தன் (229) பேராசிரியர் எஸ். சிவலிங்கராஜா (236) கே.எஸ். சதாகர் (244) ஆகியோரின் நேர்காணல்கள் ஞானத்தில் பிரசுரமாகியுள்ளன. தொடர்ந்தும் இத்தகைய நேர்காணல்கள் ஞானத்தில் வெளிவரவிருக்கின்றன. அவற்றையும் காலக்கிரமத்தில் நூற்கட்டமைப்புக்குள் கொண்டுவரும் திட்டம் உள்ளது.

(தொடரும்)

ஞானம் இதழ்கள் இனங்காட்டும் முதிர்ச்சி மகிழ்வைத் தருகிறது. நேர்காணல் அம்சங்களில் காத்திரமான செய்திகள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. வேறுபட்ட பரிமாணங்களில் விரிவடைந்து செல்லும் இவ்வம்சம் உசாத்துணைக்குரியதாகி மொத்த சஞ்சிகைகளையும் தேடத்தக்க ஒரு நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் (ஞானம் இதழ் -5, 2000)

ஞானம் ஒரு இதழை முற்று முழுதாகப் படிப்பதற்குள் அடுத்த இதழ் வந்துவிடுகிறது. நேர்காணல்கள் மிகவும் அருமையாக இருக்கின்றன. எஸ். பொ., டொமினிக் ஜீவா, எம். ஏ. நு.:மான், செ.

யோகநாதன், வ.அ. இராசரத்தினம் என்று ஐந்து அதிதிகளையும் கனப்படுத்துபவைகளாக இந்த ஐந்து நேர்காணல்களையும் கொள்ளலாம். குறிப்பாக, எம்.ஏ. நு.:மானின் நேர்காணல் ஆழமாக இருந்தது. தேசியம், தமிழ்த்தேசியம், மார்க்சியம், தலித்தியம், பெண்ணியம், பின்நவீனத்துவம், மஜிக்கலரியலிசம், சர்லியலிசம் போன்ற இலக்கியக் கொள்கைகள் பற்றிய எளிமையான எடுத்துக் கூறல்கள் சிறப்பாக இருந்தன.

தெளிவத்தை ஜோசப், வத்தளை (ஞானம் இதழ் - 06, 2000)

ஞானம் சஞ்சிகையின் அமைப்பும் பொருளும் உடனடி வாசிப்பைக் கோருவனவாக உள்ளன. மிகச் சுவாரஸ்யமான கருத்துப் பரிமாறல்கள் இடம் பெறுகின்றன. ஏறத்தாழ முப்பது நாற்பது வருடகால இலக்கிய வரலாறு மீள் பரிசீலனைக்கு உள்ளாகிறது. அது நல்லது. ஆனால் இவற்றினூடே புதிய வருகைகள் இனம்காணப்படுவதும் ஊக்குவிக்கப்படவதும் மிக மிக முக்கியம். இலக்கிய வரலாற்றில் தொடர்ச்சியான செழுமைக்கு புதிய வருகைகள் முக்கியம். இதழ்களின் விடய வீச்சுக்கள் பன்முகப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தங்கள் முயற்சி சிறக்க வேண்டுகிறேன்

ஃராசீர்யூர் கா.சீவத்தம்பி கொழும்பு -06 (ஞானம் இதழ் 07, 2000)

●●●

செப்டெம்பர்2002 இதழில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்த விடயம் மூத்த எழுத்தாளர் வரதர் உடனான சந்திப்பாகும். ஈழத்து நவீன இலக்கிய முயற்சிகளுடன் அறுபது ஆண்டுகளாகத் தொடர்புகொண்ட எழுத்தாளர் இவர். மறுமலர்ச்சிக்காலம் தொடக்கம் இன்றுவரை அவரின் இலக்கியப்பணிகளை இளைய தலைமுறையினர் தெரிந்து கொள்ள உதவுகிறது இந்த நேர்காணல். ஒரு தனிமனிதன் இவ்வளவு சாதனைகள் ஆற்றினாரா என மூக்கின்மேல் கைவைக்கத் தோன்றுகிறது

முல்லைமணி (ஞானம் இதழ் 29, 2003)

●●●

ஈழத்துச் சோமு- சோமகாந்தனின் நேர்காணலும் சிறப்பாக அமைந்திருக்கிறது. அவருடைய வாழ்வோடு சேர்ந்த பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் வெளிச்சத்துக்கு வந்திருக்கின்றன. அவருடைய எழுத்தாற்றலை மட்டுமன்றி ஆளுமையையும் செயல்திறனையும் அதில் பக்கங்களினூடே காண்கிறேன். உடல்நலக்குறைவுள்ள நிலையிலும் அவர் ஓய்ந்து விடவில்லை. இன்னுமொரு பத்து ஆண்டுகள் கழித்து அவரிடம் மறுபடியும் இன்னுமொரு நேர்காணலைச் செய்யும் பொழுது மேலும் பல சாதனைகளைக் காணமுடியும்

சாகத்தியரத்தனா வரதர், யாழ்ப்பாணம் (ஞானம் இதழ் 43, 2003)

●●●

செங்கை ஆழியானுடைய நேர்காணல் -மிக்க பனுள்ளது. பாராட்டுக்கள். சகல அம்சங்களும் ருசிகரமானவையே! வாசகர்களின் உலக ஞானம் வளர - உங்கள் ஞானம் பெருமளவு உதவும்.- உதவட்டும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு.

ஃயாகா பாலச்சந்திரன் கனடா (ஞானம் இதழ் 95, 2008)

●●●

ஞானம் 198 ஆவது இதழ் வாசித்தேன் வழமையான எல்லா ஆக்கங்களின் உயரங்களுக்கு மத்தியில், சகோதர எழுத்தாளர் திருவாளர் அ. முத்துலிங்கம் அவர்களின் மின்னஞ்சல்வழி காணல் சிகரம் என்பேன். பல்கலைக்கழகத்தினுள் நுழைந்து சிறுகதைப் பாடம் பெற்றுத் தெளிவு பெற்ற பரவசம் என்னுள் படர்ந்தது. வாழ்க சகோதரர் முத்துலிங்கம்., வளர்க ஞானம், வாழ்த்துக்கள்.

சத்திய எழுத்தாளர் எஸ். ஜி. நாகூர்கன் (ஞானம் இதழ் 199, 2016)

●●●

செப்டெம்பர் மாத இதழில் வெளிவந்த கே. எஸ் சதாசுரர் அவர்களது நேர்காணல் படித்தேன். அவரது அனைத்துப் பரிமாணங்களையும் வெளிக்கொணரும் விதத்தில் அமைந்தது கூடுதல் சிறப்பு. இருவருக்கும் வாழ்த்துக்கள். “தக்கன பிழைக்கும் என்ற வாதத்தை தொழில்நுட்பம் இல்லாமல் செய்துவிடப் போகிறது” நல்லதொரு கருத்து. அதுதான் உண்மையும் கூட. இதனையே நேர்காணலின் தலைப்பாக வைத்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது

சீ. வீமலன், ஜில்லாய் (ஞானம் இதழ் 245, 2020)

●●●

எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர்
துரை மனோகரன்

பாரதியின் பால்யக் காதல்

மகாகவி பாரதியின் அரும் பெரும் படைப்புகளுள் ஒன்று, கனவு என்ற நீண்ட கவிதை. இது நூல்வடிவில் 1910இல் பிரசுரமாகியது. இந்நூல் அக்காலத்தைய “ஆங்கில அரசுக்கு எதிராக அதிருப்தியைத் தூண்டிவிடக் கூடிய சில பகுதிகளைக்” கொண்டுள்ளதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு, 1911இல் அது தடை செய்யப்பட்டதோடு, அந்நூலின் பிரதிகளும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. தமது கனவு நூல் தொடர்பான தடை உத்தரவை நீக்கவேண்டும் எனப் பாரதி ஆங்கில அரசுடன் தொடர்புகொண்டதோடு, பத்திரிகைகள் வாயிலாக உரிமைக்குரல் எழுப்பியும், ஆங்கில அரசால் தடை உத்தரவு நீக்கப்படவில்லை. பாரதி பிரசுராலயம் 1937இல் வெளியிட்ட பாரதி நூல்கள் - காவியங்கள் என்ற நூலில் கனவு என்ற கவிதையின் தலைப்பு, ஸ்வசரிதை என மாற்றம் பெற்றது. பின்னர் வெளிவரத் தொடங்கிய புதிய பதிப்புகளில், அது சுயசரிதை எனப் புது வடிவத்துடன் உலாவத் தொடங்கியது.

கனவு என்ற தலைப்பில் பாரதி எழுதிய சுயசரிதை, அவரது வாழ்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களையும், வாழ்வு பற்றிய அவரது தரிசனத்தையும் காட்டுகின்றது. அவற்றுள் ஒரு பகுதி, பாரதியின் பால்யக் காதலை அற்புதமாகப் புலப்படுத்துகின்றது. அவரது கனவு என்ற சுயசரிதையை ஏற்கனவே பலர் படித்திருப்பர். அதனைப் படித்தவர்கள், அவர் தமது பால்யக் காதலைச் சொல்லும் விதத்தில் சொக்கிப் போயிருப்பர். இதில் முக்கிய சுவாரசியம் என்னவெனில், அவருக்குக் காதல் ஏற்பட்டபோது, அவரின் வயது வெறும் பத்து! அவரால் விரும்பப்பட்ட, அவரை விரும்பிய சிறுமியின் வயது வெறும் ஒன்பது! பாரதியே குறிப்பிடுவது போன்று, “வயது முற்றிய பின்னாலும் காதலை மாசு டைத்தது தெய்வக் மன்று காண், ஐயலு புன்மை யுடல்தூக் கன்மெனும் எண்ண முஞ்சீந்தென்றதக் காதலாம்.”

தமது பத்து வயதில் தந்தையின் கட்டளைக்கு அஞ்சி, “தூண்டு நூற்கணத்தோடு தன்யனாய்த் தோழமை பிறந்தன்ற வகுந்தனென்” என்று பாரதி தெரிவிக்கிறார். அப்போதுதான் தமக்குக் காதல் ஏற்பட்டமை பற்றி அவர் தெரிவிக்கிறார். “ஒன்பு தாய்ப்ராயத்த றென்வழிக் கோது காதை சகுந்தலை யொத்தனன் என்ப தார்க்கும் வியப்பினை நல்குமால்” என்பது, தமது பால்யக் காதலிபற்றிய பாரதியின்கூற்று.

பாரதியினதும், எமக்குப் பெயர் தெரியாத அச்சிறுமியினதும் காதல் வளர்ச்சியை, அவர் தமக்கேயுரிய பாணியில் இவ்வாறு தெரிவிக்கிறார்:

“நீரெடுத்த வகுநற் கவள் மண் நீத்தல்புன் னகை சுடர் வீசிட... காத்தருந்தவன் போம்புழி முற்றலும் கண்கள் பின்னழகார்த்து களித்தலும்... நுத்த ஜோதவதனம் தரும்புமெல் புலன முந்தொரு புத்துயிரெய்துவென்,” “ஆவல் கொண்டு அரும்பெற்று கன்னதான் அன்பு அக்கங்க களித்தலாயினன் பாவந் தீமை முடியெதுந் தேர்ந்தடைய் பண்டைத் தேவ யுகத்து மன்தர் போற் காவல் கட்டு வந்தவுழ்க்கென்றோங் கயவர் செய்களெது மறிந்தலெம்,” “காணகத்த ல்ரண்டு பறவைகள் காதலுற்றது போலவு மாபங்கனெ வான கத்தல்யக் கர்யக்கயர் மையல் கொண்டு மயங்குதல் போலவும்... தேன கத்த மண்மெழு யாடுனொடு தெய்வ நாட்கள் சலகழ்த் தேனரோ.”

ஆலயத்தில் தங்கள் இருவருக்கும் இடையில் நடைபெற்ற அன்புச் செயற்பாடுகளையும் பாரதி தயக்கம் எதுவும் இல்லாமல் தெரிவிக்கிறார்: “ஆதரைத் தருநாடுனான்நற் சங்கரன் ஆலயத்தொரு மண்டபந்தன்னல் யான் சோதமனொடு தன்னந்தன்யனாய்ச் சொற்களாடி யருப்ப மற்றங்கவள் பாதபேச மறைந்துயன் தோன்றத் தன்பங்கயக் கையல் மைகொணர்ந்தே ‘ஒருசேத நெற்றியல் மொட்டுவைப்பென்’ என்றான் தலதமீட்டனன் செய்கையுந்ந்தனன்.” இது ஒரு நிகழ்ச்சி. இன்னொருநாள் வேறு ஒரு நிகழ்ச்சி இருவருக்கும் இடையே நடந்தது. “என்னை யின் றெனக்கைந்து ப்ராயத்தல் ஏங்கவீட்டு வண் ணைய்தய தாய்தனை முன்னை யின்றவன்

செந்தமிழ்ச் செய்யுளால் மூன்று போழ்துஞ் சுவனடியேத்துவோன் அன்ன வன் தவப் பூசனை தீர்ந்தபின் அருச்சுணைப்படுதே மலர் கொண்டு யான் பொன்னை யென்னாயிர தன்னையணுகலும் பூவை புன்னகை நன்மலர் பூப்பன் காண்.” முதல் நிகழ்ச்சியில் காதலிச்சிறுமி பாரதிக்குப் பொட்டுவைத்தார். மறுநிகழ்ச்சியில் பாரதி, தமது பாட்டனார் பூசை செய்த பூக்களைத் தமது காதலிச் சிறுமிக்கு வழங்கினார்.

ஆயினும் என்ன? இருவரதும் அப்பால்யக் காதல் நிறைவேற முடியாமலே போய்விட்டது. பாரதியின் தந்தை அவரை ஆங்கிலக்கல்வி பெறுவதற்காகத் திருநெல்வேலிக்கு அனுப்பி வைத்தார். இதனைப் பாரதி, “**அருமை மக்க மயிலைப் பீர்ந்தூர்வல் வற்புர் கல்விய் னெஞ்சு பொருந்துமோ?**” என்று குறிப்பிடுகிறார். காலப்போக்கில் பாரதி தந்தை ஏற்பாடுசெய்த செல்லம்மாளை மணக்கிறார். இதனையும் பாரதி தமது கவிதையில் பின்வருமாறு பதிவு செய்திருக்கிறார்: “**ஆங்கோர் கன்னியைப் பத்துப் பீராயத்தல் ஆழநெஞ்சுடையுன்றர் வணங்கினன் ஈங்கோர் கன்னியைப் பன்னிரண் டாண்டனுள் எந்தை வந்து மணம் புரிந்தனன்.**” செல்லம் மாளைத் திருமணம் செய்தபின், பழைய தம் காதலை தமது மனத்துள் வைத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை என்பதையும் பாரதி இவ்வாறு தெரிவித்திருக்கிறார்: “**மற்றோர் பெண்ணை மணஞ்செய்த போழ்துமுன் மாத ரான்கைக் கொண்டுதொர் காதல்தான் நற்றல் வேண்டுமென வுளந்தெண்ணலென் றனைவைபே யிம்மணத்தற் செலுத்தனென்.**”

பாரதி திரைப்படத்திலும் பாரதியின் பால்யக் காதல் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. பாரதியின் இப்பால்யக் காதலைப்பற்றி, அவரது நண்பர்கள் சிலர், அவரிடம் கேட்டறிந்துகொள்ள விரும்பியதுண்டு. ஆனாலும், பாரதி இதுதொடர்பாக எவ்வித பதிலும் கூறாமல் தவிர்த்துவந்தார் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்விடயம் பற்றித் தமது பாரதியார் சரித்திரம் என்ற நூலில் செல்லம்மாள் பாரதி குறிப்பிடும் கருத்து வேடிக்கையானது. “சுயசரிதையில் 12 வயதில் காதலுற்றதாகக் கூறியிருக்கும் நங்கை கலாவாணிதான்” என்று அவர் குறிப்பிடுவது, பாரதியின் பால்யக் காதலை ஜீரணிக்க முடியாத ஓர் அன்பு மனைவியின் சமாளிப்புக் கூற்றாகவே விளங்குகிறது.

ஓர் உண்மைப் பாத்திரமே

தமிழில் வெளிவந்த சிறந்த திரைப்படங்களில் ஒன்று, கப்பலோட்டிய தமிழன். அத்திரைப் படத்தைப் பலதடவை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அதில் ஜெமினிகணேசன் ஏற்று நடத்த மாடசாமி என்ற பாத்திரத்தை ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம் என்றே நீண்ட காலமாக நான் கருதிவந்தேன். ஆனால், இப்பாரதி நினைவு நூற்றாண்டில் பாரதி தொடர்பான மேலதிகத் தேலில் நான் ஈடுபட்டபோது, மாடசாமி என்ற அப்பாத்திரம் படத்திற்காகப் புனையப்பட்ட ஒரு கற்பனைப் பாத்திரம் அன்று என்ற உண்மை தெரியவந்தது.

எஸ். எம். மாடசாமிப்பிள்ளை என்பது, அவரின் முழுப்பெயர். ஏழையாக இருந்த அவர், காணி வழக்கொன்றில் பிரச்சினைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளை அவர்சார்பில் தமது தந்தை உலகநாதபிள்ளைக்கு எதிராக வாதிட்டு, வழக்கில் வெற்றியீட்டிக் கொடுத்தார். இந்தவிடயம், கப்பலோட்டிய தமிழன் திரைப்படத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது. உலகநாதம்பிள்ளையாக வி. நாகையா நடத்திருந்தார். (வ.உ.சி. -சிவாஜிகணேசன், மாடசாமி - ஜெமினிகணேசன்). அன்றுமுதல் மாடசாமி வ.உ.சியின் தீவிர அபிமானியாக மாறி விட்டார். வ.உ.சியின் அரசியல் முயற்சிகளிலும், அவரது கப்பல் கம்பனியிலும் தமது தீவிர ஒத்துழைப்பை மாடசாமி வழங்கினார். ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் வ.உ.சியின் கப்பல் கம்பனிக்கு எதிரான விரோதிகள், கப்பலை அழிப்பதற்கு, அதன் அடியில் வெடிகுண்டு ஒன்றைப் பொருத்தியிருப்பதை அறிந்த மாடசாமி, தமது உயிரையும் துச்சமென மதித்து, அதனைத் துணிகரமாகக் கப்பலில் இருந்து அகற்றினார். இவ்விடயமும் கப்பலோட்டிய தமிழன் திரைப்படத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. வ.உ.சியும், சுப்பிரமணியசிவாவும் கைதான போது இடம் பெற்ற திருநெல்வேலிக் கலவரங்கள் தொடர்பாகவும், ஆஷ் என்பவனை வாஞ்சிநாதன் சுட்டுக்கொன்ற வழக்கிலும் அவரும் ஒரு குற்றவாளியாக்கப்பட்டார்.

அதன்பின்னர் இலங்கைக்குத் தப்பி வந்த மாடசாமி, பின்னர் சாமியாராகி, மீண்டும் தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார். நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த தம் மகனை 1968 இல் மாடசாமி சாமியார் கோலத்தில் போய்ப் பார்த்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

சம கால இலக்கிய கருவிகள்

மலையகத்தின் புரட்சிபாவலன் பட்டணம் பி.ஆர்.பெரியசாமி அவர்களின் 55ஆவது நினைவுதினம்

மலையகத்தின் புரட்சிபாவலன் பட்டணம் பி.ஆர்.பெரியசாமி அவர்களின் 55ஆவது நினைவுதினமும் 1957இல் அவர் எழுதிவெளியிட்ட 'தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வீரப்போராட்டம்' என்ற நூலின் மறுபிரசுர வெளியீட்டு விழாவும் அண்மையில் வெள்ளவத்தை சண்முகாஸ் உணவகத்தில் சாகித்தியரத்னா தெளிவத்தை ஜோசப் தலைமையில் நடைபெற்றபோது பிரதம அதிதியாக கலந்து சிறப்பித்து அன்னாரின் உருவப்படத்திற்கு அஞ்சலிசெலுத்தி உரையாற்றிய முன்னாள் இராஜாங்க அமைச்சர் பி.பி.தேவராஜ் மற்றும் நூலை வெளிகொணர்ந்த எச்.எச்.விக்கிரமசிங்க கவிஞர் பெரியசாமி அவர்களின் குடும்பத்தினர் ஆகியோரைப் படத்தில் காணலாம்.

மலையக முன்னணிப் படைப்பாளி என். எஸ்.எம். ராமையா அவர்களுக்கான ஓர் உரையாடல்.

பிம்பங்கள் வழியே. ஏற்பாட்டில் 24.07.2021அன்று இலங்கை நேரம் மாலை 5.00 மணிக்கு ZOOM வழியாக ஆளுமை பற்றிய ஓர் உரையாடல் வரிசை நடைபெற்றபொழுது மு.சிவலிங்கம் (எழுத்தாளர்), சு.முரளிதரன், (கவிஞர், கல்வியாளர்), இரா.கல்கண்டா (கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் நுண்கலைத் துறை பட்டதாரி- மலையகம்) மற்றும் யோகராஜன் சுசிலா ஆகியோர் உரையாடினார்கள். நன்றியுரையை என்.எஸ்.எம். ராமையா அவர்களின் புதல்வர் ஓவியர் ஆர். கௌசிகன் நிகழ்த்தினார். மேமன்கவி நிகழ்வினை ஒன்றிணைத்தார்.

வாசகர் பேசுந்ரார்

எத்தனையோ தமிழ் இலக்கிய சாதனைகளை ஆற்றிவரும் ஞானம் ஞானசேகரன் ஐயா அவர்கள் 254ஆம் இதழிலிருந்து 'ஞானம் சஞ்சிகைக் காலம்' என்னும் தலைப்பில் இன்னுமொரு சாதனையை நிறைவேற்ற முனைந்துள்ளார். அரிய இலக்கியத் தகவல்களை, வரலாறுகளை நாமறிய அளிக்கப் போகிறார் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவருடைய இலக்கிய சேவை வாழ்க! வளர்க!

உலகமெங்கிலும் உரிமையற்று நசுக்கப்பட்டு இனங்கள் வாழ்கிறதுதான். ஆனால் உயிரோடு இருக்கிறார்களா இல்லையா என்று தெரியாமல் காணாமல் போனவர்களைத் தேடி அவலப்படும், நிம்மதியற்றுத் தவிக்கும் பெற்றோர், மனைவியர் குடும்பங்களின் மன, உடல் அவஸ்தை சொல்லி மாளாது! அவர்கள் படும் ஏக்கத்தை வேதனையை உருக்கமாகச் சொல்லியிருக்கிறார் 'எதிர்பார்ப்பு' என்னும் சிறுகதை மூலம் முதூர் முகைதீன் அவர்கள். எந்த இனமோ மதமோ ஆனாலும் அநீதிக்காகப் பரிதவிக்கும் குரல் கொடுக்கும் அவர் மனப்பான்மையை - எழுத்து வன்மையை நான் மனதாரப் பாராட்டுகிறேன்.

- சூசை எட்வேட், த்ருகோணமலை.

•••

பாடசாலைப் பலகைகளுடனும் முகநூல் புத்தகங்களுடனும் முடிந்துவிடும் என நினைத்த என் கிறுக்கல்களுக்கும் கவி எனும் தகுதி அளித்தது மட்டுமல்லாது, உங்கள் 253ஆவது இதழிலும் இடமளித்த தங்களுக்கு எனது நன்றிகளையும் மகிழ்ச்சியையும் தெரிவிக்கும் முகமாக இக் கடிதத்தை நான் வரைகிறேன். எனது கன்னிப் பிரசுரத்தை பிரசுரித்ததையிட்டு நான் மிகவும் பேராசன்தம் கொண்டேன்! எதிர்காலத்திலும் என் படைப்புக்களுக்கும் உங்கள் இதழ்களில் எனக்காக இட ஒதுக்கீடு கிடைக்கப்பெறும் என நம்புகின்றேன். நன்றி.

- பொல்கை சுபா சங்கீர்த்தனன்.

•••

அகவை என்பதிலும் அயராது உழைக்கும் சொல்லேருழவர் ஞானசேகரன் சஞ்சிகை வெளியீட்டிலும் சாதனை நிகழ்த்தியவர். அவரது புதிய தொடர் (ஞானம் 254) பலருக்கு வழிகாட்டியாக அமையும் என்பதில் ஐயமேதுமில்லை. சோ.ப வின் வார்த்தைகளைத் திருடி "எண்பதின் பின்னும் வாழ்க நெடிது நாள்" என அவரை வாழ்த்துகிறேன்.

வித்தியாசமான கருப்பொருள்களை (themes) உள்வாங்கி எழுதப்பட்ட நல்ல சிறுகதைகளிடையே ஜீவகுமாரனின் உருவும் (plot) மனசைச் சண்டி இழுக்கவே செய்கிறது.

கிண்டல் செய்வதில் அசகாயகூரரான சமரபாகு சீனா உதயகுமாரின் மீள் வருகை உற்சாகந் தருகிறது.

-வே.தல்லைநாதன், த்ருகோணமலை

•••

சஞ்சிகை வெளிக்கொணரவேண்டும் என்பதற்காக ஞானம் வெளிவருவதிலை என்பது தெரிகிறது. மிகக் கவனமாகத் திட்டமிட்டு தரமான சிறுகதைகள் கட்டுரைகள் கவிதைகள் போன்றவற்றைத் தேர்வு செய்வதோடு பலதர்ப்பு படைப்பாளிகளையும் அரவணைத்து புலம்பெயர் எழுத்தாளர்களுக்கும் இடம்கொடுத்து ஈழத்திலிருந்து வெளிவருவம் உலகம் தழுவிய சஞ்சிகையாக அதனை வெளிக்கொணர்வதின் பின்னால் உள்ள உழைப்புத் தெரிகிறது. வாழ்க ஞானம்.

- இரா.பி. இராமன் கண்டி

•••

ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் டாக்டர் தி. ஞானசேகரன் அவர்கள் ஞானம் சஞ்சிகை எனும் மரத்தை நட்டு, அதற்கு நீரும் உரமும் இட்டு, வளர்த்த கதையைக்கூறும் 'ஞானம் சஞ்சிகைக் காலம்' என்ற பகுதியை ஞானத்தின் மூத்த சந்தாதாரர்களும் நீண்ட கால வாசகர்களான நாமும் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கின்றோம். நான் 1999ஆம் ஆண்டு தை மாதம் 1ஆம் திகதி கண்டி மண்ணிற் காலடி வைத்தேன். எழுத்தாளராக அல்ல. ஒரு அரச

உத்தியோகத்தராக. 2000ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் ஞானசேகரன் அவர்கள் ஞானம் சஞ்சிகையைக் கண்டியில் உருவாக்கியபோது நானும் அச் சஞ்சிகையின் சந்தாதாரர்களில் ஒருவனாக இணைந்துகொண்டேன். சுமார் 40 வருடங்களாகத் தமிழக சஞ்சிகைகளினதும் நாவல்களினதும் தீவிர வாசகனாக இருந்து வந்த நான், 2000ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஈழத்து இலக்கிய ஆதரவாளனாக மாறியமைக்கு முக்கிய காரணம் ஞானம் சஞ்சிகையே என்று கூறின் அது மிகையான கூற்றன்று. நாளடைவில் என்னைச் சிறுகதை எழுத்தாளராகவும் கவிஞராகவும் நாவலாசிரியராகவும் உருவாக்கிய பெருமையும் ஞானத்துக்கே உரியது என்பதையும் நன்றியுடன் கூறிவைக்க விரும்புகின்றேன். என்னைப் போன்று பலரை எழுத்தாளர்களாக, உருவாக்கியமை ஞானத்தின் முக்கிய சாதனைகளில் முதன்மையானதாகும். கடந்த 21வருடங்களாக மாதந்தவறாமல் தொடர்ந்து வெளிவந்துகொண்டிருக்கும் ஞானம் சஞ்சிகை விருட்சம் போல் கிளை பரப்பி வளர்க. ஞானம் ஆசிரிய பீடத்தினர் நீடுழி வாழ்க என்று வாழ்த்தி மீண்டும் அடுத்த மடலிற் சந்திக்கும்வரை வணக்கம் கூறி விடைபெறுகின்றேன்.

— கலைமாமணி கா. தவபாலன்

●●●

ஜூலை ஞானத்தில் ஜீவகுமாரன் எழுதிய 'மரணப் படுக்கை' அற்புதமான சிறுகதை. சேடம் இழுத்தபடி சாகக் கிடக்கும் செல்லமுத்துச் செயர்மனின் கதையும் அம்புப் படுக்கையில் கிடக்கும் பீஷ்மரின் கதையும் சமந்தரமாக நனவோடையாக அவிழ்கின்றன. பீஷ்மர் காவிய பாத்திரம். சேயர்மன் பிள்ளையையும் கிள்ளி, தொட்டிலையும் ஆட்டுகிற நவீன வல்லாளன்.

ஸ்ரீபெரும்புதூருக்கும் முள்ளிவாய்க்காலுக்கும் ஜீவகுமாரன் போடும் முடிச்ச இச்சிறுகதையின் பெறுமானத்தை உயர்த்துகிறது; பாராட்டுகிறேன்.

— சோ.ப

●●●

கடந்த ஒரு வருடகாலமாக ஞானம் இதழ்கள் பற்றிய கருத்தாடல்களை இணையவழி ஞானம் நடத்தி வருகிறது. இக்கருத்தாடல்கள் பலவற்றில் நான் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். சிலவற்றில் எனது கருத்துக்களையும் தெரிவித்திருக்கிறேன். இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டிய விடயம் என்ன வென்றால், ஞானம் சஞ்சிகையில் வருகின்ற சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், ஏனைய விடயங்கள் போன்றவற்றை வாசிப்பதற்குத் தூண்டுவதாக இக்கருத்தாடல்கள் இருக்கின்றன. பொதுவாகப் பலர் சஞ்சிகை முழுவதையுமே வாசிப்பதில்லை. தமக்குப் பிடித்தவற்றை மட்டுமே வாசிப்பார்கள். இந்தக் கருத்தாடல்கள் ஞானம் சஞ்சிகை பற்றிய ஒரு முழுமையான பார்வையை கருத்தாடல்களில் பங்குபற்றுவோருக்குத் தருகிறது. மேலும் படைப்பாளிகளும் இந்தக் கருத்தாடல்களில் கலந்து தமது படைப்புகள் பற்றிய கருத்துக்களை அறிவதையும் காணமுடிகிறது. வாசகர்களும் படைப்பாளிகளும் சந்திக்கும் தளமாக இது இருக்கிறது. இது நல்ல முயற்சி. இதனை விடாமல் தொடருங்கள்.

— சமரபாகு சீனா உதயகுமார்

○ ○ ○

அமரர் செம்பியன் செல்வன் (ஆ. இராஜகோபால்)

ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி - 2021

(அனுசரணை : செம்பியன் செல்வன் குடும்பத்தினர்)

முதற் பரிசு : ரூபா 5000 /= இரண்டாம் பரிசு : ரூபா 3000/=

மூன்றாம் பரிசு : ரூபா 2000/= ஏனைய ஏழு சிறுகதைகளுக்கு பரிசுச் சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படும்.

போட்டிக்கான விதிகள் : சிறுகதைகள் மூன்று எங்கும் பிரசுரிக்கப்படாததாக இருத்தல்வேண்டும்.

போட்டியில் பங்குபற்றுவவர்கள் தமது பெயர், முகவரி போன்ற விடயங்களை வேறாக கிணைத்தல்வேண்டும்.

தபால் உறையின் கீழ் பக்க மூலையில் "அமரர் செம்பியன் செல்வன் ஞாபகார்த்தச் சிறுகதைப் போட்டி" எனக் குறிப்பிடப்படல்வேண்டும்.

அனுப்ப வேண்டிய முகவரி : ஞானம் அலுவலகம் - 3B, 46^{ஆவது} ஒழுங்ககை, கொழும்பு 06.

போட்டி முடிவுத் திகதி : 31.08.2021

முடிவு திகதிக்குப் பின்னர் கிடைக்கும் கதைகள் போட்டியில் சேர்க்கப்படமாட்டாது. — ஆசிரியர்

இந்துமதம் என்ன சொல்கிறது? (பாகம் 1 - 10 வரை)

'கலாபூஷணம்' திருமதி ஞானம் ஞானசேகர ஐயர்

கீழ்க்காணும் முகவரியில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:

ஞானம் பதிப்பகம்

3-B, 46^{ஆவது} ஒழுங்கை, கொழும்பு - 06

+94 112586013 - +94 777306506

editor@gnanam.info

With Best Compliments from

உலக சாதனை எங்கள் பாரம்பரியம்
பிஸ்கட்டிலும் தான் !

Luckyland

Nattaranpotha, Kundasale, Sri Lanka.

T: +94 081 2420574, 2420217 F: +94 081 2420740 E: luckyland@sltnet.lk

